

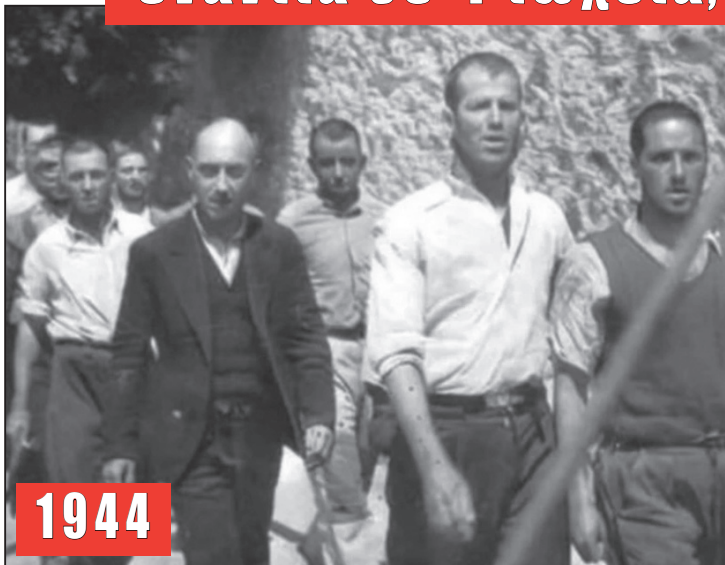

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 529 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

ΚΟΚΚΙΝΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ενάντια σε Φτώχεια, Πόλεμο, Καταστολή

Ενότητα, Αγώνας, ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Με μια Αριστερά ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ

Φοιτητικές εκλογές

Στις 13 Μάη
στηρίζουμε-
ψηφίζουμε ΣΣΠ

σελ. 7

IRAN

Ιράν
Καταλύτης
παγκόσμιων
εξελίξεων

σελ. 8-9

25η Συνδιάσκεψη ΟΚΔΕ

Σταθερά στην
οικοδόμηση του
κόμματος

σελ. 11

Οικονομία
Στο χείλος του
γκρεμού

σελ. 12

39ο Συνέδριο της ΓΣΕΕ: Συνέδριο της Ντροπής και της Νοθείας

Ντράπηκε και η ντροπή στο 39ο συνέδριο της ΓΣΕΕ, που διεξήχθη στις 16-19/4. Το συνέδριο πραγματοποιήθηκε λίγους μήνες μετά το ξέσπασμα του σκανδάλου με τον «ισόβιο» πρόεδρο της ΓΣΕΕ, Παναγόπουλο, ο οποίος κατηγορείται για ύποπτη διαχείριση ποσών ύψους τουλάχιστον 73 εκατ. ευρώ. Η ΠΑΣΚΕ και ο ίδιος ο Παναγόπουλος παρουσίασαν «άνοδο», τη στιγμή που το συνδικαλιστικό κίνημα βρίσκεται σε βαθύτατη κρίση και τα όργανά του (Εργατικά Κέντρα, Ομοσπονδίες, Σωματεία κ.λπ.) έχουν μετατραπεί σε «φαντάσματα-σφραγίδες» στα χέρια των γραφειοκρατικών ηγεσιών ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ-ΔΑΣ. Η ΠΑΣΚΕ, σε σχέση με το 2023, αύξησε το ποσοστό της από 40,73% σε 42,89% και τις έδρες της από 19 σε 20. Από κοντά, με φαινόμενα νοθείας και «σωματεία-φαντάσματα», ακολουθεί η ΔΑΣ, με μεγαλύτερη άνοδο από την ΠΑΣΚΕ, αφού από 22,98% έφτασε στο 26,57% και από 11 έδρες σε 12.

Ίσως η μεγαλύτερη ταπείνωση για το συνδικαλιστικό κίνημα και τους εργαζόμενους είναι το γεγονός ότι στην ηγεσία τους βρίσκονται τόσο ξεπουλημένες γραφειοκρατίες. Από τη μία, ο «ισόβιος» πρόεδρος (με πάνω από είκοσι χρόνια στη θέση), πλήρως αποκομμένος από τους εργαζόμενους: διαμένει στην Εκάλη, κατέχει υψηλόβαθμη διευθυντική θέση στην Εθνική Τράπεζα με υψηλότατο μισθό και εξοχικό με πισίνα στην Αρκαδία. Παράλληλα, είναι πρόεδρος του Ινστιτούτου Εργασίας της ΓΣΕΕ (που διαχειρίζεται εκατομμύρια εργατικών εισφορών) και του Εθνικού Λογαριασμού Επαγγελματικής Κατάρτισης (ΕΛΕΚ), που διαχειρίζεται δεκάδες εκατομμύρια ευρώ. Τα συνέδρια της ΓΣΕΕ πραγματοποιούνται πάντοτε, με δική του απόφαση, σε πεντάστερα ξενοδοχεία. Από την άλλη, η ηγεσία της ΔΑΣ δεν έχει να επιδείξει ούτε έναν ουσιαστικό αγώνα και έχει μετατρέψει τα σωματεία, τις ομοσπονδίες και τα εργατικά κέντρα

που ελέγχει σε σφραγίδες – κομματικά της όργανα, απονεκρωμένα και αποκομμένα από τους εργαζόμενους.

Η Αντεπίθεση των Εργαζομένων καλεί όλους τους εργαζόμενους και τις συνδικαλιστικές παρατάξεις που έχουν ένα αντικαπιταλιστικό και ριζοσπαστικό πρόγραμμα αγώνων να απομονώσουν αυτές τις ηγεσίες στην πράξη για να προχωρήσει η ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του συνδικαλιστικού κινήματος. Σε αυτούς τους δύσκολους καιρούς, που ο πόλεμος και η φτώχεια μαστιάζει την εργατική τάξη, χρειάζονται νέες ηγεσίες για να εφαρμόσουν ένα σχέδιο αγώνα για την νίκη της.

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων

- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο

στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή

- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδίαιτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερκεμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξοθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποικλοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξοθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασιόμο, οπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διάρρησης, να χρησιμοποιήσουμε τους νότους για την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (πράξεις, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιτούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, να **επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ**. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημοτικού μαρξισμού/τροτσκιισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηναίο. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτρωα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μια μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το οπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

- Η πάλη ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο
- Ο ελληνoturκικός ανταγωνισμός
- Για ένα αντιπολεμικό κίνημα

Συγγραφείς: Ηρ. Χριστοφορίδης - Στ. Σκεύος

Χρονολογία έκδοσης: Απρίλιος 2026

Σελίδες: 48

Τιμή: 2 ευρώ

Στο ζήτημα του πολέμου, περισσότερο από κάθε άλλο ζήτημα, η μπουρζουαζία και οι πράκτορές της εξαπατούν τον λαό με αφηρημένες έννοιες, γενικές φόρμουλες, κούφια φρασεολογία: «ουδεδερότητα», «συλλογική ασφάλεια», «εξοπλισμός για την υπεράσπιση της ειρήνης», «εθνική άμυνα», «πάλη ενάντια στο φασισμό» κλπ. Όλες αυτές οι φόρμουλες συνοψίζονται τελικά στο ότι το ζήτημα του πολέμου, δηλαδή η τύχη των λαών πρέπει να μείνει στα χέρια των ιμπεριαλιστών, των κυβερνήσεων τους, της διπλωματίας τους, των στρατιωτικών γενικών επιτελείων τους, με όλες τις μηχανογραφίες του και τις συνομοσπίες τους ενάντια στους λαούς.

Ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος είναι η συνέχιση και ο παροξυσμός της ληστρικής

πολιτικής της μπουρζουαζίας. Η πάλη του προλεταριάτου ενάντια στον πόλεμο είναι η συνέχιση και ο παροξυσμός της ταξικής του πάλης. Το ξέσπασμα του πολέμου αλλάζει την κατάσταση και εν μέρει τα μέσα της πάλης ανάμεσα στις τάξεις, όχι όμως το σκοπό και τη βασική πορεία.

Σ' αυτό τον αγώνα η βασική αρχή είναι «ο κύριος εχθρός είναι μέσα στην ίδια σου την χώρα», ή «η ήττα της δικής σου (ιμπεριαλιστικής) κυβέρνησης είναι το μικρότερο κακό».

Απόσπασμα από το Μεταβατικό Πρόγραμμα, κεφ. Η πάλη ενάντια στο ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο, Λ. Τρότσκι, εκδ. Εργατική Πάλη, σελ. 32-35

Από τον πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34

Γιάννενα

Βιβλιοπωλείο "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο),

"Poeta" Αριστοτέλους 34

Γιάννενα

Ψιλικατζίδικο "Ψιλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗΓράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗΜηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δεφενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Τελικά, δεν είναι μόνο κυβέρνηση των α(χ)ρήστων, αλλά και των ημετέρων, των ρουσφετιών και των σκανδάλων. Καθημερινά αποκαλύπτονται νέα σκάνδαλα για τις υποκλοπές, για τον ΟΠΕΚΕΠΕ κ.ά., που έρχονται να προστεθούν στο σκηνικό διαφθοράς και σαπίλας της αντιλαϊκής πολιτικής της διεφθαρμένης κυβέρνησης Μητσοτάκη που υπηρετεί τα συμφέροντα του μεγάλου κεφαλαίου, των ιμπεριαλιστών της ΕΕ και ιδιαίτερα των Αμερικανών. Βέβαια, σκάνδαλα δεν συναντάμε μόνο την περίοδο της κυβέρνησης Μητσοτάκη, στην κρατικοδίαιτη ελίτ και στο πολυδιαφημισμένο επιτελικό κράτος τους, αλλά χωρίς αμφιβολία τα σκάνδαλα, η διαφθορά και η σαπίλα επί των ημερών τους εκτοξεύτηκαν σε πρωτοφανή επίπεδα. Απέναντι σε όσα αποκαλύπτονται καθημερινά, ο Μητσοτάκης προσπάθησε να ξεφύγει κάνοντας λόγο για το «βαθύ κράτος» και για «θεσμικές αλλαγές». Βέβαια δεν ήταν η πρώτη φορά. Αρκετές φορές στο παρελθόν έχει μιλήσει για το ίδιο θέμα. Αποτελεί κοροϊδία ότι για την πάταξη του ρουσφετιού, των «εξυπηρετήσεων» κ.λπ. αρκεί η «θεσμική αλλαγή»(!): «Όταν κάποιος βουλευτής γίνεται υπουργός στην θέση του θα τοποθετείται ο πρώτος επιλαχών του ψηφοδελτίου», αυτό ίσως και να οδηγεί σε διπλασιασμό τους και κυρίως σε ένα ακόμη πιο αυταρχικό καθεστώς.

Σκάνδαλα, διαφθορά, σαπίλα

Όσο περισσότερη συζήτηση γίνεται στα αστικά κόμματα, στη Βουλή και στην ΕΕ για το «κράτος δικαίου», τόσο έρχεται στην επιφάνεια η τεράστια διαφθορά που κυριαρχεί στον αστικό κόσμο, στο κράτος τους και κυρίως σε μια ταξική καπιταλιστική κοινωνία. Το κληνι του κέρχου έχει και τέτοια φαινόμενα αλλά και άλλα, ακόμη χειρότερα και μεγαλύτερα. Ας δούμε μερικά μόνο από τα σκάνδαλα που προκαλούν την δικαιολογημένη οργή των εργαζομένων, των λαϊκών μαζών και της νεολαίας.

Πύραυλοι διασποράς & Πύραυλοι διαφθοράς

1) Το σκάνδαλο των υποκλοπών που, από όσα ήρθαν στο φως της δημοσιότητας, φαίνεται πως οι μηχανισμοί του αστικού κράτους, οι κυβερνήσεις και οι μονοπωλιακοί όμιλοι λειτουργούν σε αгаστή συνεργασία για τις παρακολουθήσεις, με τη σφραγίδα της ΕΕ. Το κυριακάτικο «Βήμα» δημοσίευσε *μνημόνιο συνεργασίας που είχε υπογραφεί μεταξύ της «Intellexa», της εταιρείας ανάπτυξης και εμπορίας του κατασκοπευτικού λογισμικού Predator και του Κέντρου Τεχνολογικής Υποστήριξης, Ανάπτυξης και Καινοτομίας της ΕΥΠ*. Επιπλέον, η «Intellexa» διεκδικούσε σημαντικά ευρωπαϊκά κονδύλια που θα λάμβανε μέσω του Κέντρου Μελετών Ασφαλείας της ΕΛ.ΑΣ., νομιμοποιώντας ουσιαστικά κατ' αυτόν τον τρόπο τις «υπηρεσίες» παρακολούθησης που προσέφερε η εταιρεία! Δεν χρειάζεται κανένας να έχει πολύ μυαλό για να καταλάβει ότι πίσω από όλα αυτά βρίσκεται η κυβέρνηση και ο Μητσοτάκης, παρά τις προσπάθειες που κάνουν για την συγκάλυψη αυτής της βρώμικης υπόθεσης. Άλλωστε, ο Ταλ Ντιλιαν (καταδικασμένος Ισραηλινός επιχειρηματίας και πρώην στρατιωτικός του κράτους-δολοφόνου), έχει φωτογραφήσει την κυβέρνηση της ΝΔ και τον πρωθυπουργό για την υπόθεση του Predator. Το πιο σημαντικό σ' αυτή την υπόθεση που δεν αποκαλύφθηκε είναι ποιοι τελικά παρακολουθούνταν και παρακολουθούνται, που σύμφωνα με τη οδηγία της ΕΕ «ουδείς εξαιρείται». Πατί, μόνο τα ονόματα μερικών αποκαλύφθηκαν, στρατηγών κ.ά., έχουν αποκαλυφθεί, αλλά κανένα από τα ονόματα των εκατοντάδων αγωνιστών, συνδικαλιστών κ.λπ.

2) Το σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ με τις

παράνομες επιδοτήσεις ημετέρων λαμόγιων σαν τους «Καφέ», «Χασάπη» κ.λπ., με εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ που ανήκαν σε πραγματικούς αγρότες. Οι δικογραφίες της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας που έχουν έρθει ενοχοποιούν 11 βουλευτές, 2 υπουργούς και πολλά κυβερνητικά στελέχη, ενώ θα έρθουν ακόμη περισσότερες τέτοιες δικογραφίες, που βάζουν στο κάδρο κι άλλα στελέχη της ΝΔ. Πληροφορίες αναφέρουν ότι ενδοχόμενως εμπλέκονται και στελέχη κομμάτων της αστικής αντιπολίτευσης.

3) Τα εγκλήματα των Τεμπών, της Πύλου, της Χίου κ.λπ.

4) Το σκάνδαλο του χρυσοδάκτυλου Μακάριου Λαζαρίδη όπου χωρίς να έχει τα τυπικά προσόντα – μόνο με πτυχίο ιδιωτικής σχολής – διορίστηκε Επιστημονικός συνεργάτης Υπουργού όπως και σε άλλες υπηρεσίες. Το ίδιο ισχύει και για την σύζυγό του! Η υπόθεση αυτού του απατεώνα (που ανταμειφθηκε και με υφυπουργείο) και της άθλιας κυβέρνησης Μητσοτάκη φέρνει στην μνήμη την περίπτωση της φτωχής 55χρονης καθαρίστριας του Βόλου, που την έσυραν στα δικαστήρια το 2018 γιατί το απολυτήριο του Δημοτικού (είχε τελειώσει μόνον την Ε' Δημοτικού), με βάση το οποίο προσλήφθηκε, ήταν «πλαστό». Είχε δικαστεί και καταδικαστεί σε κάθειρξη δέκα ετών (!) και οδηγήθηκε στη φυλακή. Ευντυχώς το 2021 το Πενταμελές Εφετείο Κακουρηγημάτων Λάρισας, με απόφαση του, έπαυσε την δίωξη της. Μετά την περιπέτεια της δήλωσε: «Ξαλάφρωσε η ψυχή μου. Έργυε ένα βάρος από πάνω μου. Στη ζωή μου δούλεγα πολύ. Τα χέρια μου έχουν κάλους...». Αυτοί είναι οι δικοί μας άνθρωποι!

Είναι ο Καπιταλισμός

Δεν είναι η πρώτη φορά που τα καπάκι του αστικού υπονόμου ανοίγει και ξεπηδούν το ένα πίσω από το άλλο σκάνδαλα, που οι υπόλοιπες αστικές δυνάμεις σπυδούν να εκμεταλλευτούν. Μπορεί οι διάφορες αστικές και ρεφορμιστικές δυνάμεις – κατά καιρούς – να σπυδούν να κατακεραυνώνουν τους εμπλεκόμενους, αλλά προφανώς δεν αγγίζουν την πραγματική αιτία που τα γεννάει και κυρίως δεν αγγίζουν το σκάνδαλο που είναι το καπιταλιστικό σύστημα και η λειτουργία του. Είναι γνωστό, ότι από την Μεταπολίτευση έχουμε δεκάδες σκάνδαλα. Ενδεικτικά αναφέρουμε: Κοσκωτά, Χρηματοστήριο 1999-2002, Siemens, λίστα Λαγκάρντ, Μονή Βατοπεδίου, Novartis κ.ά. Όλα αυτά φωνάζουν ότι κάτι εγγενές υπάρχει στο ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα που βρίσκεται σε παρακμή και σάπισε μαζί με το αστικό κράτος, τον κοινοβουλευτισμό και τις κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις που τα υπηρετούν. Αποτελεί όχι μόνο υποκρισία και προσπάθεια εξαπάτησης των εργατικών και λαϊκών μαζών για τις πραγματικές αιτίες, αλλά και συνειδητή και συμμετοχή στη λειτουργία του καπιταλισμού να παρουσιάζονται τα σκάνδαλα ως παρέκκλιση και όχι κανονικότητα αυτού του εκμεταλλευτικού συστήματος.

Όχι μόνο τίποτα δεν πρόκειται να λυθεί με την «αυτοκάθαρση», με την «τιμωρία» κάποιου Κοσκωτά ή Λαζαρίδη ή πολύ περισσότερο με το «νέο» εργαλείο εξαπάτησης των μαζών, το ευθυμολόγημα του «κράτους δικαίου» της ΕΕ. Τα πράγματα θα χειροτερεύουν χρόνο με τον χρόνο. Το καπιταλιστικό σύστημα, οι αστικές κυβερνήσεις και ο κοινοβουλευτισμός έχουν σάπισει και μονάχα με την συντριβή τους και την αντικατάστασή τους από ένα δημοκρατικό Σοσιαλιστικό Σύστημα και μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων μπορεί να πει τέλος σ' αυτό το παρηκμασμένο και σάπιο σύστημα.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με τη γλώσσα των αριθμών

ΕΛΛΑΔΑ

ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ EUROSTAT αποκαλύπτει ότι το 2100 ο πληθυσμός της Ελλάδας θα καταπέσει στα 7,3 εκατομμύρια. Μέχρι το 2050 θα έχει συντελεστεί το 14% της μείωσης επί του συνόλου του πληθυσμού. Η Ελλάδα αποτελεί τη μια από τις πιο γηρασμένες χώρες σε όλη την Ευρώπη, καθώς τα ποσοστά γεννήσεων σημειώνουν ελεύθερη πτώση: για κάθε γυναίκα ο δείκτης γονιμότητας αντιστοιχεί σε 1,25 παιδιά, ενώ το 1980 ήταν στο 2,09. Η μεγάλη πτώση στον δείκτη γονιμότητας σημειώθηκε μετά την οικονομική κρίση, η ανεργία και η έλλειψη επαρκών πολιτικών υποστήριξης των γονέων αποτέλεσαν βασικούς λόγους πτώσης της γονιμότητας. Αντίθετα, ο δείκτης εξάρτησης ηλικιωμένων (αναλογία ατόμων άνω των 65 με εργάσιμο δυναμικό) έχει αυξηθεί στο 37% το 2014 (3 εργαζόμενοι αντιστοιχούν για κάθε συνταξιούχο άνω των 65 ετών), ενώ το 2004 ο ίδιος δείκτης κυμαινόταν στο 26,8%. Μέχρι το 2050 το παραγωγικό εργατικό δυναμικό ηλικίας 15-64 ετών θα μειωθεί κατά 2 εκατομμύρια!

ΕΥΡΩΠΗ

ΡΑΓΔΑΙΑ ΑΥΞΗΣΗ των καυσίμων στην Ελλάδα και πανευρωπαϊκά αποτυπώνει η Eurostat, ειδικά μετά την έναρξη του πολέμου ΗΠΑ-Ιράν. Στην Ελλάδα οι τιμές στο πετρέλαιο κίνησης και την βενζίνη αυξήθηκαν κατά 19,8% και κατά 9,4% τον Μάρτιο του 2026 συγκριτικά με έναν χρόνο πριν. Το διάστημα Φεβράριου-Μάρτη 2026 οι τιμές στο πετρέλαιο κίνησης αυξήθηκαν κατά 19% και οι τιμές της βενζίνης κατά 11%. Στις ευρωπαϊκές χώρες το πετρέλαιο κίνησης σημείωσε τις υψηλότερες αυξήσεις σε Τσεχία και Σουηδία (και στις δύο +27,6%), στην Εσθονία (+26,8%), την Λετονία (+25,4%), το Βέλγιο (+25,2%) και στην Ελλάδα (+24%). Οι χαμηλότερες αυξήσεις σημειώθηκαν στην Σλοβενία (+2,9%), την Σλοβακία και την Ουγγαρία (και στις δύο +7%). Οι τιμές της βενζίνης σημείωσαν μικρότερες αυξήσεις σε σχέση με το πετρέλαιο κίνησης: Βέλγιο, Σουηδία, Αυστρία (και στις τρεις +15%), στην Ελλάδα (+11%). Οι χαμηλότερες τιμές καταγράφηκαν στη Σλοβενία (+2,4%), στη Σλοβακία (+3,8%), στην Ουγγαρία (+4,7%) και στην Ιταλία (+4,8%).

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ

ΣΤΟΙΧΕΙΑ της Kpler αποκαλύπτουν ότι ο πόλεμος στην Μέση Ανατολή έχει οδηγήσει στην απώλεια πετρελαίου αξίας που ξεπερνάει τα 50 δις. δολάρια, τα οποία χάθηκαν σε 50 μέρες από τα παγκόσμια αποθεματικά. Στα τέλη Φεβράριου είχαν ήδη αποσυρθεί 500 εκ βαρέλια αργού πετρελαίου. Πρόκειται για την μεγαλύτερη διακοπή εφοδιασμού ενέργειας στη σύγχρονη ιστορία. Το μέγεθος της απώλειας ισοδυναμεί με περιορισμό ζήτησης στον τομέα των αερομεταφορών παγκοσμίως για 10 εβδομάδες, απαγόρευση της οδικής κυκλοφορίας όλων των οχημάτων παγκοσμίως για 11 ημέρες ή έλλειψη πετρελαίου για την παγκόσμια οικονομία για πέντε ημέρες, σχεδόν έναν μήνα ζήτησης πετρελαίου στις ΗΠΑ ή περισσότερο από ένα μήνα πετρελαίου για όλη την Ευρώπη, περίπου 6 χρόνια κατανάλωσης καυσίμων για τον αμερικανικό στρατό (80 εκ βαρέλια/έτος). Οι εξαγωγές καυσίμων αεροσκαφών από τη Σαουδική Αραβία, το Κατάρ, τα ΗΑΕ, το Κουβέιτ και το Ομάν μειώθηκαν σε 4,1 εκ βαρέλια για τον Μάρτη και τον Απρίλη από 19,6 εκ βαρέλια τον Φεβράριου. Η αύξηση στις τιμές του αργού πετρελαίου έφτασε τα 100 δολάρια ανά βαρέλι από την έναρξη της πολεμικής σύρραξης. Οι χαμένοι όγκοι αντιπροσωπεύουν περίπου 50 δις δολάρια σε χαμένα έσοδα, δηλαδή ποσό που ισοδυναμεί με μείωση 1% του ετήσιου ΑΕΠ της Γερμανίας ή περίπου το σύνολο του ΑΕΠ Λετονίας και Εσθονίας.

Αύξηση κατώτατου μισθού

Ψίχουλα μπροστά στην ακρίβεια που καλπάζει ανεξέλεγκτη

Στις 28/03, κατά τη διάρκεια του Υπουργικού Συμβουλίου, ο πρωθυπουργός Κυριάκος Μητσοτάκης ανακοίνωσε την από 01/04/2026 αύξηση του κατώτατου μισθού από 880 ευρώ σε 920 ευρώ μικτά ή, αλλιώς, από 743 ευρώ σε 772 ευρώ καθαρά. Για άλλη μια φορά, η κυβέρνηση έσπευσε να πανηγυρίσει την πενιχρή αύξηση (η τελευταία, αντίστοιχου ύψους, δόθηκε πέρσι), ξεχνώντας να αναφέρει ότι: α. έχει πετσοκόψει τις ασφαλιστικές εισφορές κατά 5,4 μονάδες από το 2019, ενώ πρόσφατα μειώθηκαν και οι ασφαλιστικές εισφορές για την υπερεργασία, τις υπερωρίες, τα νυκτερινά και τις αργίες, τσακίζοντας τα ασφαλιστικά ταμεία των εργαζομένων. Επιπλέον, σχεδιάζει περαιτέρω μείωση κατά 0,5 ποσοστιαία μονάδα το 2027. β. δεν έχει γίνει καμία αλλαγή στις φορολογικές κλίμακες, με αποτέλεσμα οι εργαζόμενοι που αμείβονται με τον κατώτατο μισθό να ανεβαίνουν κλιμακία και να φορολογούνται εις τρισάς με συντελεστή 22% αντί για 9% που ίσχυε μέχρι πρότινος. Έτσι, η περιφημη αύξηση πετσοκόβεται από την εφορία.

Με την τελευταία αύξηση, ο κατώτατος μισθός ξεπερνάει το ύψος του κατώτατου προ μηνιωνίων μόνο ονομαστικά, καθώς το κύμα ακρίβειας, οι ιδιωτικοποιήσεις και το τεράστιο κόστος στέγασης καταπίνουν οποιαδήποτε αύξηση. Επιπλέον, ο πόλεμος των ΗΠΑ-Ισραήλ ενάντια στο Ιράν έχει ανεβάσει στα ύψη τις τιμές των καυσίμων. Παρά το γεγονός πως η αύξηση αυτή αφορά και τους εργαζόμενους στο δημόσιο, είναι επίσης γεγονός ότι οι δημόσιοι υπάλληλοι εδώ και σχεδόν 15 χρόνια δεν λαμβάνουν τον 13ο και 14ο μισθό, δηλαδή το δώρο Χριστουγέννων και Πάσχα και το επίδομα αδείας, τα οποία κόπηκαν από το δεύτερο Μνημόνιο το 2012.

Πανηγυρίζουν ότι αύξησαν συνολικά τον κατώτατο μισθό κατά 41,54% από το 2019, αλλά αυτό είναι άλλο ένα ψέμα της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Οι διάφοροι δείκτες που παρουσίασε η Υπουργός Εργασίας, Νίκη Κεραμέως, στην αντίστοιχη συνέντευξη Τύπου είχαν ως στόχο να διαστρεβλώσουν την πραγματικότητα και να θολώσουν τα νερά. Σύμφωνα με τη Eurostat, η Ελλάδα είναι η μόνη χώρα της ΕΕ όπου το πραγματικό διαθέσιμο εισόδημα των νοικοκυριών ανά κάτοικο είναι χαμηλότερο από ό,τι πριν 20 χρόνια. Μέσα σε αυτά τα χρόνια, στην Ελλάδα, τα εισοδήματα μειώθηκαν κατά 5%, την ίδια στιγμή που στην ΕΕ αυξήθηκαν κατά μέσο όρο 22%. Επιπλέον, μέσω της ακρίβειας πραγματοποιείται μια τρομακτική αναδιανομή του πλούτου. Οι επιχειρήσεις αυξάνουν εξωφρενικά τις τιμές των αγαθών και των υπηρεσιών που προσφέρουν και τις κρατούν σταθερά υψηλές, πετώντας ένα απλό «φταίει ο πληθωρισμός, ο πόλεμος κ.λπ.», γνωρίζοντας ότι δεν πρόκειται να λογοδοτήσουν ποτέ για τον μαυραγοριτισμό τους. Ειδικά στην Ελλάδα, όπου η κυβέρνηση επιδοτεί αυτή την αισχροκέρδεια μέσω των διάφορων pass, τα πράγματα είναι χειρότερα.

Ενδεικτικά, η Eurostat αναφέρει ότι το μερίδιο των μισθών στο ελληνικό ΑΕΠ έχει συμπιεστεί στο 35,1%, ενώ ο ευρωπαϊκός μέσος όρος είναι στο 48%, την ίδια στιγμή που το μερίδιο των κερδών των επιχειρήσεων είναι στο 50,2% του ΑΕΠ, όταν στην ΕΕ είναι 40,9%. Δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετικά, όταν από το 2021 μέχρι και τον Φλεβάρη του 2026 οι αυξήσεις στα βασικά είδη κατανάλωσης, και ιδιαίτερα στα τρόφιμα, είναι στο 30%, ο μέσος εργαζόμενος ξοδεύει σχεδόν τον μισό μισθό του για ένα μικρό διαμέρισμα, το 95% των φορολογικών εσόδων προέρχεται από τα χαμηλότερα εισοδήματα, ενώ μόνο το 5% από τις επιχειρήσεις. Εκτός όμως από τα τρομακτικά στατιστικά, οι εργαζόμενοι νιώθουν στο πετσί τους ότι ο μισθός δεν φτάνει ούτε μέχρι τις 20 του μήνα.

Πέρα από τα «καθρεφτάκια στους ιθαγενείς» που δίνει η κυβέρνηση, πίσω από την ετήσια κυβερνητική αύξηση αποκρύπτεται και κάτι άλλο. Εδώ και πάνω από μια δεκαετία, με το Δεύτερο Μνημόνιο, έχει καταργηθεί η δυνατότητα της ΓΣΕΕ για συλλογικές διαπραγματεύσεις σχετικά με τον καθορισμό του κατώτατου μισθού. Όσο και εάν η Υπουργός Εργασίας, μαζί με τους εκπροσώπους των εργοδοτών και τη στήριξη της ηγεσίας της ΓΣΕΕ, πανηγυρίζουν για επαναφορά των συλλογικών διαπραγματεύσεων, η αλήθεια είναι ότι μόνο η κυβέρνηση μπορεί να καθορίζει το ύψος του κατώτατου μισθού. Αυτό συνέβαινε μόνο στη Χούντα. Και, προσπαθώντας να ξεπεράσει τους ιδεολογικούς ταγούς πολλών στελεχών της, η κυβέρνηση σχεδιάζει τα επόμενα χρόνια ο κατώτατος μισθός να αναπροσαρμόζεται αυτόματα μέσω αλγόριθμου (!), χωρίς να απαιτείται συλλογική διαπραγμάτευση. Όλα αυτά με τις ευλογίες του – πάντα χαμογελαστού όταν πρόκειται για φωτογραφίες με τους εργοδότες και την υπουργό, πάντα άφαντου όταν πρόκειται για τις συγκεντρώσεις και τις απεργίες των εργαζομένων – «σόβιου» προέδρου της ΓΣΕΕ και υπόπτου για υπεξαίρεση 3,2 εκατ. ευρώ, Πάνη Παναγόπουλου.

Όλα τα παραπάνω είναι αποτέλεσμα των διαρκών αντερρατικών επιθέσεων και της κρίσης του συνδικαλιστικού κινήματος, με ευθύνη της αστικοποιημένης και της σταλινικής συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Το πρόσφατο συνέδριο της ΓΣΕΕ, όπου ΠΑΣΚΕ (παράταξη του ΠΑΣΟΚ και του Παναγόπουλου) και ΔΑΣ (παράταξη του ΚΚΕ) παρίσταναν τους ορκισμένους αντιπάλους, αλλά, μόλις εκλείσαν οι πόρτες, ξεκίνησαν τα κομπρέμι για να μοιράσουν τις καρέκλες, δείχνει τα παιχνίδια που παίζουν οι δυνάμεις που λυμαινούνται την ηγεσία της ΓΣΕΕ στις πλάτες των εργαζομένων. Παράλληλα, η απειλή του πολέμου, που επικρέματα πάνω από τα κεφάλια των εργαζομένων, προδιαγράφει ένα μέλλον δυσίω- νο. Εκτός από την κρεατομηχανή του πολέμου που απειλεί την ίδια την ανθρωπότητα, ήδη, με τη στροφή στην πολεμική βιομηχανία, πολλές επιχειρήσεις έχουν ξεκινήσει ένα πρόγραμμα περικοπών και απολύσεων, με χιλιάδες εργαζόμενους να βλέπουν την πόρτα της ανεργίας και της οικονομικής εξαθλίωσης.

Με σχεδόν το 50% του πληθυσμού της χώρας να υποσιτίζεται, η ανατροπή αυτής της κατάστασης είναι ζήτημα επιβίωσης της κοινωνίας. Μέσα από την οργάνωση στα σωματεία μας και με επιτροπές αγώνα στους χώρους δουλειάς, πρέπει να υπερκεράσουμε την ξεπουλημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, να αναμετρηθούμε με την κυβέρνηση και να επιβάλουμε το δικό μας. Για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς, σύμφωνα με τις ανάγκες μας. Για δουλειά με δικαιώματα, δουλειά για όλους.

Επίκαιρα...

BBC: «Μισθοφόροι» μετανάστες στην υπηρεσία της ΕΛΑΣ για επαναπροώθησης

Ρεπορτάζ του BBC αποκαλύπτει ότι η ΕΛΑΣ οργανώνει ομάδες μεταναστών στον Έβρο, που αναλαμβάνουν τη βίαιη επαναπροώθηση άλλων προσφύγων που προσπαθούν να μπουν στη χώρα. Οι μετανάστες αυτοί στρατολογούνται από την ΕΛΑΣ εξαναγκαστικά και έπαιρναν ανταλλάγματα, όπως έγγραφα διέλευσης, κινητά, μετρητά κ.λπ. Έγγραφα της αστυνομίας, τα οποία χρησιμοποιεί το ρεπορτάζ ως πηγή, αναφέρουν ότι η στρατολόγησή τους διατάχθηκε και επιβλεπόταν από ανώτερους αξιωματικούς. Σύμφωνα με το BBC η δράση αυτών των ομάδων, από κοινού με την αστυνομία, περιελάμβανε ξεγύμνωμα, ξυλοδαρμούς, μαχαρώματα, απειλές, κλοπές και βιασμούς μεταναστών. Ένας συνοριοφύλακας δήλωσε σε μισθοφόρους ότι είχε πληροφορίες, σύμφωνα με τις οποίες, μισθοφόροι βίαζαν γυναίκες μετανάστριες. Δύο μετανάστες και ένας πρώην μισθοφόρος δήλωσαν ότι είδαν περιστατικά ακραίας βίας τόσο από μισθοφόρους όσο και από Έλληνες αστυνομικούς. Το τηλεοπτικό δίκτυο σημειώνει επίσης ότι τέτοιες ομάδες διώχνουν προς την Τουρκία εκατοντάδες μετανάστες την εβδομάδα. Σύρος μετανάστης ανέφερε στο ρεπορτάζ ότι ξυλοκοπήθηκε από την ΕΛΑΣ, μέχρι που έχασε τις αισθήσεις του. Ένα ζευγάρι είπε ότι άρπαξαν το μωρό τους και του άνοιξαν τη πύλα για να δουν αν κρύβουν πολύτιμα αντικείμενα. Ένας Μαροκινός ανέφερε ότι τον ανάγκασαν το 2020 να κουνήσει άλλους μετανάστες ώστε να αποφύγει τον ξυλοδαρμό. Ο Κ. Μητσοτάκης απαντάει στο BBC ότι δεν γνωρίζει τίποτα, ενώ το υπουργείο προστασίας του πολίτη αναφέρει: «αντίστοιχες εκθέσεις και δημοσιεύματα βασίζονται κατά κύριο λόγο σε μαρτυρίες και δευτερογενή στοιχεία, τα οποία δεν είναι δυνατόν να επιβεβαιωθούν, ενώ η αξιολόγησή τους στηρίζεται συχνά στη σύγκλιση καταγγελιών και όχι σε αποδεικτικά δεδομένα». Πρέπει να σημειωθεί ότι, ήδη από το 2020, μεγάλα ειδησεογραφικά δίκτυα, όπως ο Guardian και η Le Monde, έχουν αποκαλύψει όχι μόνο τη δράση τέτοιων ομάδων για επαναπροώθηση, αλλά και δικτύων δουλεμπορίου μεταναστών, οργανωμένων από την αστυνομία.

Ιδιωτικοποίηση νερού: κατάργηση του ΑΣΕΠ στις προσλήψεις

Μέσα σε άσχετο νομοσχέδιο, το υπουργείο οικονομικών φέρνει την κατάργηση των προσλήψεων μέσω ΑΣΕΠ στις εταιρείες ύδρευσης. Σύμφωνα με τα επίμαχα άρθρα του νομοσχεδίου, οι προσλήψεις θα βρίσκονται στη «διακριτική ευχέρεια» των εκάστοτε διοικήσεων και θα εγκρίνονται κατόπιν από την ΡΑΑΕΥ (Ρυθμιστική Αρχή Αποβλήτων, Ενέργειας και Υδάτων). Θα γίνονται με μόνο κριτήριο τις συνεντεύξεις, δηλαδή εντελώς αυθαίρετα. Ο ρόλος του ΑΣΕΠ περιορίζεται σε έναν προαιρετικό, εκ των υστέρων έλεγχο. Το νομοσχέδιο προβλέπει επίσης τη δυνατότητα να είναι μέλη των διοικήσεων «άνθρωποι της αγοράς», κατά τα πρότυπα λ.χ. των συμβουλίων διοίκησης των ΑΕΙ. Το μισθολογικό πλαφόν παραμένει το ίδιο για τους εργαζομένους, αλλά για τα υψηλόβαθμα στελέχη θα μπορεί να αποφασίζεται από τις διοικήσεις. Πλέον προβλέπεται και η εισαγωγή συμβάσεων «ειδικού τύπου», που προβλέπουν απευθείας επιλογή από τις διοικήσεις ή συμβάσεις έργου που θα ανανεώνονται επ' άπειρον. Την ίδια στιγμή που εισάγεται στην ΕΥΔΑΠ η ΓΕΚ-ΤΕΡΝΑ, το νομοσχέδιο επιτρέπει την «κεφαλαιοποίηση αποθεματικών» με προνομιακούς όρους», δηλαδή το ξεκοκάλεσμα των ταμείων από τους μετόχους. Με όλα τα παραπάνω, η κυβέρνηση κάνει ένα σημαντικό βήμα προς την πλήρη ιδιωτικοποίηση του νερού. Ταυτόχρονα με τις «γαλάζιες» δικογραφίες για τον ΟΠΕΚΕΠΕ, καθιστά τις ΕΥΔΑΠ-ΕΥΑΘ πεδίο δόξης λαμπρό για κάθε ημέτερο, τους νέους «Φραπέδες», «Χασάπηδες» κ.λπ., που θέλουν να φάνε ό,τι δημόσιο χρήμα υπάρχει.

ΔΙΚΗ ΤΩΝ ΤΕΜΠΩΝ

Υβρις και σκύλευση των νεκρών

3 χρόνια μετά από το έγκλημα στα Τέμπη, που στοίχισε την ζωή σε 57 ανθρώπους, ξεκίνησε μια καλοστημένη δίκη στις 23 Μαρτίου, στην Λάρισα, από την κυβέρνηση Μητσοτάκη. Ακολούθησαν άλλες 3 συνεδριάσεις στην 1/4, στις 6/4 και στις 27-28/4. Οι κατηγορίες αφορούσαν στη διατάραξη της ασφάλειας των σιδηροδρόμων, ανθρωποκτονίες από αμέλεια και σωματικές βλάβες.

Όσο πιο μακριά από το Σύνταγμα...

Η κυβέρνηση των δολοφόνων επέλεξε εσκεμμένα η δίκη να διεξαχθεί στην Λάρισα, αφενός για να αποφυγεί εκ νέου διαδολώσις στο Σύνταγμα, που θα ζητυούσαν μνήμες από την μεγαλειώδη απεργία πείνας του Π.Ρούτσι και αφετέρου για να συνεχίσει το μπάζωμα. Η δίκη διεξήχθη στο συνεδριακό κέντρο Γαϊόπολις του Παν. Θεσσαλίας, με την αίθουσα να κοστίζει στους εργαζόμενους 1,5 εκ ευρώ και η χωρητικότητά της να είναι πολύ μικρή (περί των 200 ατόμων). Μάλιστα, παρουσίαζαν τον χώρο ως την μεγαλύτερη δικαστική αίθουσα σε όλη την επικράτεια. Η μαφία του Μητσοτάκη δε δίστασε να απαιτήσει μέσω της «αμερόληπτης» έδρας από τους γονείς των θυμάτων να παρακολουθήσουν την δίκη από μια οθόνη σε άλλον όροφο, ενώ τα ΜΑΤ του Χρυσοχοϊδή τραμπούκισαν και έσπρωξαν τους συγγενείς και τους

επιζήσαντες εμποδίζοντάς τους από το να προσεγγίσουν την αίθουσα.

Πέρα από τις οрдές των ΜΑΤ και της ασφάλειας, η κυβέρνηση Μητσοτάκη προσπάθησε να κρυφτεί πίσω από την διάταξη που εξέδωσε η Πρόεδρος του Δικαστηρίου με τα εξής μέτρα: α) όλοι θα εισέρχονται στην αίθουσα της δίκης με επίδειξη αστυνομικής ταυτότητας, β) μόνον 21 διαπιστευμένοι στο υπουργείο δημοσιογράφοι θα παρευρίσκονται, γ) θα προβλέπεται συγκεκριμένη ταξίθεσία για όλους.

Στο απυρόβλητο οι πραγματικοί ένοχοι

Μεταξύ των 36 κατηγορουμένων βρέθηκαν δύο στελέχη της Hellenic Train, η πρώην Πρόεδρος της Ρυθμιστικής Αρχής Σιδηροδρόμων, δύο υψηλόβαθμοι υποτακτικοί του Μητσοτάκη από το Υπουργείο Υποδομών και Μεταφορών, 25 προϊστάμενοι της ΕΡΓΟΣΕ και ανώτερα στελέχη του ΟΣΕ. Αυτή είναι η δικαιοσύνη του Μητσοτάκη και του Φλωρίδη: οι συγγενείς των θυμάτων και οι επιζώντες αντιμετωπίζονται ως κοινοί εγκληματίες από τις δυνάμεις καταστολής, ενώ οι πραγματικοί υπεύθυνοι, όπως ο Καραμανλής, δεν βρίσκονται στο εδώλιο και οι προαναφερόμενοι κατηγορούμενοι προστατεύονται δια της απουσίας τους. Η σάπια αστική δικαιοσύνη φανερώνει το ξεπεσμό ενός βασικού θεσμού που επικαλούνταν ανέ-

καθεν όλες οι αστικές κυβερνήσεις για να θάψουν τα εγκλήματά τους. Όμως, το έγκλημα των Τεμπών έχει αποκαλύψει στα μάτια των πλατιών εργατικών μαζών την δυσώδη φύση της δικαιοσύνης των νεοφιλελεύθερων. Έχει επιταχύνει την κρίση στο σύνολο του αστικού πολιτικού συστήματος εξουσίας: α) τα αστικά κόμματα χωρίζονται με μια άβυσσο από τις μάζες, β) αντιπολίτευση δεν υπάρχει, γ) η ΝΔ αντιμετωπίζει την μεγαλύτερη κρίση στο εξωτερικό στην ιστορία της (αποχωρήσεις στελεχών, σκάνδαλα, έχει το μεγαλύτερο χρέος κόμματος σε όλη την Ευρώπη κ.ά.), δ) η κοινωνία δεν εμπιστεύεται βασικούς αστικούς θεσμούς, όπως η δικαιοσύνη, η αστυνομία κ.λπ. (έχουν δηλαδή σπάσει οι αυταπάτες της κοινωνίας περί κράτους δικαίου, ανεξάρτητης δικαιοσύνης, προστασίας των πολιτών από την αστυνομία), ε) οι εργαζόμενοι και η νεολαία έχουν απορρίψει τον πυρήνα της νεοφιλελεύθερης πολιτικής, τις ιδιωτικοποιήσεις. Όλα τα παραπάνω γεννούν τεράστια οργή σε όλη την κοινωνία και την ανάγκη για πραγματική τιμωρία των ενόχων.

Μπορούμε να τους ανατρέψουμε με Ενότητα-Αγώνα-Οργάνωση

Στο συνεχές μπάζωμα και την σκύλευση των νεκρών μπορεί να μπει φρένο μόνο μέσα από τους ανυποχώρητους αγώ-

νες της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Χρειάζεται να πάσουμε το νήμα από τον υποδειγματικό αγώνα αλληλεγγύης στην απεργία πείνας του Πάνου Ρούτσι. Η δικαιοσύνη και η δικαίωση των νεκρών μας δεν θα έρθει με παχιά λόγια στην Βουλή, ούτε μέσα στις δικες-φιάσκο που στήνει η κυβέρνηση και οι φίλοι της. Οι εργαζόμενοι, οι νέοι και οι φτωχοί μπορούμε να φέρουμε την δικαιοσύνη μόνο οικοδομώντας τα δικά μας εργαλεία, τις επιτροπές σε κάθε χώρο δουλειάς, σχολείο, σχολή. Η φετινή 28^η Φλεβάρη απέδειξε ότι κανείς δεν ξέχασε το έγκλημα των Τεμπών, αλλά ότι υπάρχει ένα τεράστιο κενό στην συνέχιση του αγώνα. Ο αγώνας για την τιμωρία των ενόχων και την εθνικοποίηση των σιδηροδρόμων πρέπει να αποκτήσει σκελετό, δηλαδή μια πρωτοπορία αγωνιστών που θα μπει στην πρώτη γραμμή, για να οργανώσει την κοινωνία μέσα από τις επιτροπές, όπως ακριβώς έκανε και η Επιτροπή Αλληλεγγύης στον Πάνο Ρούτσι. Με ενότητα εργαζόμενοι, νέοι και φτωχοί να παλέψουμε με έναν αγώνα διαρκείας μέχρι τέλους, για να ανατρέψουμε την συμμορία των δολοφόνων, τους πραγματικούς ενόχους, και να απαιτήσουμε τα τρένα να γυρίσουν στο δημόσιο.

E-FOOD

Απόλυση συνδικαλιστή διανομέα μετά από εργατικό ατύχημα, επειδή δεν ήταν «αρκετά γρήγορος»

22 Απριλίου, 2026

Στις 21/4 η efood απέλυσε χωρίς καμία προειδοποίηση τον συνάδελφο Γ.Κ. εκλεγμένο στο Δ.Σ. του Σωματείου Εργαζομένων Επισιτισμού-Τουρισμού ν. Ιωαννίνων με την Αντεπίθεση των Εργαζομένων. Η απόλυση του έρχεται μάλιστα μετά από σοβαρό εργατικό ατύχημα. Η efood λοιπόν που διατυμπανίζει πως βασική της προταρξότητα είναι η ασφάλεια των διανομένων απολύει συνάδελφο (που αναγκάσταν να δουλέψει μετά από 2 βδομάδες αναρρωτικής άδειας με σακατεμένο μηχανάκι) επειδή δεν ήταν αρκετά «αποδοτικός».

Ο πραγματικός λόγος αυτής της εκδικητικής απόλυσης είναι η συνδικαλιστική δράση του συναδέλφου. Πρωτοστάτησε στις μεγάλες κινητοποιήσεις τον Σεπτέμβριο του 2021, όπου η εταιρεία τότε αναγκάστηκε να ανακαλέσει τις 115 απολύσεις και συμμετείχε σε όλες τις μετέπειτα απεργίες. Είχε προβεί σε ομαδική καταγγελία μαζί με συναδέλφους στην επιθεώρηση εργασιών όταν η εταιρεία άλλαξε μονομερώς τον τρόπο δήλωσης ωραρίου, τον πρωτοστάτησε ξανά για το σταμάτημα προηγούμενων εκδικητικών απολύσεων της εταιρείας απέναντι σε άλλους συνα-

δέλφους. Για όλους αυτούς τους λόγους η εταιρεία κρατά αυτήν την αδιάλλακτη στάση. Όταν η απόλυση γνωστοποιήθηκε (μέσω τηλεφώνου) από τον area manager, ο συνάδελφος απαιτήσε να επικοινωνήσει με τον Παναγιώτη Μπούρα (fleet manager) της efood και υπεύθυνος για όλους τους εργαζόμενους της εταιρείας πανελλαδικά, η απάντησή ήταν πως ο Μπούρας δεν θα επικοινωνήσει με κανέναν και πως η απόφαση της εταιρείας είναι τελεσίδικη και δεν πρόκειται να αλλάξει. Προσπάθησαν μάλιστα

να δωροδοκήσουν τον συνάδελφο λέγοντας του πως αν δεχτεί αδιαμαρτυρία την απόλυση θα του δώσουν επιπλέον τρεις μισθούς.

Εδώ και τεσεράμιση χρόνια, η εταιρεία επιστρατεύει κάθε μέσο για να εξωθήσει τους εργαζόμενους σε παραιτήση, δράττει κάθε ευκαιρία και κατασκευάζει γεγονότα για να απολύσει μισθωτούς με σκοπό να τους αντικαταστήσει με freelancers. Ως αποτέλεσμα, ο αριθμός των μισθωτών έχει συρρικνωθεί σε πολύ μεγάλο βαθμό (κάτω από το 10% του

συνόλου των διανομένων), ενώ ανθίζει η σκλαβιά του freelancing (πληρωμή ανά παραγγελία, εξουθενωτικές ώρες εργασίας για να βγει κέρδος, καμία παροχή προστασίας σε περίπτωση ατυχήματος κτλ.). Αυτό είναι το πραγματικό πρόσωπο της efood. Βγάζει εκατομμύρια πατώντας κυριολεκτικά στον ιδρώτα και το αίμα χιλιάδων εργαζομένων. Από το 2017 περισσότεροι από 80 διανομείς έχουν χάσει τη ζωή τους εν ώρα εργασίας. Τουλάχιστον 10 από αυτούς ήταν εργαζόμενοι της efood και πιθανόν ο αριθμός να είναι μεγαλύτερος καθώς οι περιπτώσεις των freelancers δηλώνονται συνήθως ως τροχαία και όχι ως εργατικά ατυχήματα.

Η efood δε μπορεί να ανεχθεί εργαζόμενους που απαιτούν τα δικαιώματά τους και επιδιώκουν να χιτίζουν σχέσεις αλληλεγγύης και αυτοοργάνωσης με τους συναδέλφους τους. Αντλεί το θράσος της από την κυβέρνηση της ΝΔ που πέρασε ένα τσουνάμι αντεργατικών μέτρων με αποκορύφωμα τους νόμους τέρατα Χατζηδάκη και Γεωργιάδη. Σε μία περίοδο που η απειλή του πολέμου και το ασταθαιτηκό κύμα ακρίβειας έχει γονατίσει τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, η εταιρεία αντί

να ενισχύσει τους εργαζόμενους που δουλεύουν κάτω από πολύ δύσκολες συνθήκες και της εξασφαλίζουν πάνω από 46 εκατ. ευρώ κέρδος ετησίως, τους πετάει στο δρόμο, στο έλεος της φτώχειας και της ανεργίας.

Μόνη απάντηση η οργάνωση και οι μαχητικοί αγώνες μας

Δεν θα τους περάσει! Η Efood πρέπει να πάρει τώρα πίσω την εξωφρενικά άδικη απόλυση του συναδέλφου! Η efood έχει προσπαθήσει και στο παρελθόν να απολύσει και να τρομοκρατήσει εργαζόμενους, όμως ο αγώνας μας έβαλε τέλος στα σχέδια της. Αυτή πρέπει να είναι η απάντησή μας και σε αυτή την επίθεση, καθώς αύριο σε αυτή τη θέση μπορεί να είναι ο καθένας από εμάς. Μόνο με ανυποχώρητους αγώνες και την οργάνωση στο σωματείο μας μπορούμε με βάλομε φρένο στις απολύσεις και τους εκβιασμούς της e-food και κάθε εργοδότη που θέλει να μας αντιμετωπίσει σαν σκουπίδια.

- Άμεση επαναπρόσληψη του συναδέλφου Γ. Κ.
- Κάτω τα χέρια από τους αγωνιστές και τα Σωματεία
- Να εφαρμοστεί παντού η εργατική νομοθεσία

■ Αντεπίθεση των Εργαζομένων στον Επισιτισμό - Τουρισμό

Ο «εθνικός διάλογος» για το «Εθνικό Απολυτήριο» και το Νέο Λύκειο που βρίσκεται εν εξελίξει αποτελεί έναν ακόμη προσχηματικό διάλογο. Επαναφέρει το μέτρο του «Εθνικού Απολυτηρίου» που μόνο καινούριο δεν είναι. Αντίθετα, πρόκειται για παλιά πρόταση καθώς η πρώτη απόπειρα επιβολής του ανάγεται σχεδόν 30 χρόνια πίσω, στη «μεταρρύθμιση» του Αρσένη το 1997, ενώ ακολουθήσαν αλληπάλληλες εξαγγελίες του από υπουργούς επόμενων κυβερνήσεων (Παπανδρέου, Διαμαντοπούλου, Αρβανιτόπουλος, Γαβρόγλου). Αποτελεί μια διαρκή νεοφιλελεύθερη επιδίωξη που στοχεύει να ανακόψει τη ροή των μαθητών προς τα ΑΕΙ. Η μεταρρύθμιση του Αρσένη, ωστόσο, συνάντησε τους αγώνες και την αντίσταση του εκπαιδευτικού και μαθητικού κινήματος που τελικά κατάρτησαν το εν λόγω μέτρο. Σήμερα, μια επιτροπή 106 μελών συνεδριάζει για να καταλήξει σε νομοθετική πρόταση για το «Εθνικό Απολυτήριο» και τον «νέο» τρόπο εισαγωγής στα ΑΕΙ με κόστος 516χιλ. ευρώ.

Ο «νέος» αυτός τρόπος εισαγωγής στα ΑΕΙ δικαιολογείται από την κυβέρνηση και την υπουργό Παιδείας σαν το φάρμακο ώστε το Λύκειο να αποκτήσει «αυτονομία» από την εισαγωγή στο πανεπιστήμιο, να καταπολεμηθεί το «άγχος των εξετάσεων» κτλ.. Βέβαια, πώς αυτό θα γίνει, όταν προτείνονται νέες διαρκείς εξετάσεις και σε περισσότερα μαθήματα είναι πραγματικά ακατανόητο. Δεν είναι, άλλωστε, πρώτη φορά που η κυβέρνηση χρησιμοποιεί τις επιπτώσεις των δικών

«ΕΘΝΙΚΟ ΑΠΟΛΥΤΗΡΙΟ» Νέες εξετάσεις και ταξικοί φραγμοί

της πολιτικών στα μορφωτικά δικαιώματα των παιδιών, των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, που οδηγούν το Λύκειο σε ουσιαστική προετοιμασία για τις πανελλαδικές, για να δικαιολογηθεί νέα, σκληρότερα μέτρα, που θα το μετατρέψουν σε εξεταστική αρένα και θα οδηγήσουν σε πλήρη απαξίωση του μορφωτικού και παιδαγωγικού του ρόλου.

Με πρόταση του προέδρου του «εθνικού διαλόγου», συγκροτείται επιτροπή «Εθνικών Εξετάσεων» με συντονιστή τον νυν πρόεδρο του Εθνικού Οργανισμού Εξετάσεων, Γιώργο Δάσιο, η οποία θα καταλήξει σε μια πρόταση. Συνολικά, μέχρι σήμερα, έχουν δει το φως της δημοσιότητας δύο προτάσεις: αυτή του πρώην υπουργού Πιερρακάκη και αυτή του Γ. Δάσιου. Και οι δύο, με ελάχιστες διαφοροποιήσεις, προτείνουν πανελλαδικό τύπο εξετάσεις για την προαγωγή στις τάξεις Λυκείου και την απόκτηση απολυτηρίου, με θέματα από την Τράπεζα Θεμάτων, εξ ολοκλήρου. Ο μέσος όρος της βαθμολογίας σε αυτές τις εξετάσεις θα μετράει στην εισαγωγή στο πανεπιστήμιο. Τα γραπτά θα έχουν καλυμμένα τα ονόματα των μαθητών και θα βαθμολογούνται από άλλη σχολική μονάδα, διαφορετική από αυτή που φοιτούν οι μαθητές. Οι πανελλαδικές εξετάσεις παραμένουν, ενώ η Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής προτείνεται να καταργηθεί ή να αντικατασταθεί από τη βάση του 10. Ο αριθμός των εισακτέων

θα ορίζεται από τα πανεπιστημιακά τμήματα.

Πρόκειται, λοιπόν, για μια νέα επιχείρηση να ανακοπεί η είσοδος των παιδιών των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων στα πανεπιστήμια. Άλλωστε, η ίδρυση των μη κρατικών- ιδιωτικών πανεπιστημίων από την κυβέρνηση της Ν.Δ. και η προαναγγελθείσα αναθεώρηση του άρθρου 16 του συντάγματος αποδεικνύει ότι βασική επιδίωξη των άγριων νεοφιλελεύθερων μέτρων της Ν.Δ. είναι να σπουδάσει μόνο όποιος έχει χρήματα και μπορεί να πληρώσει. Μαζί με τη γενίκευση των διδασκτρών στα μεταπτυχιακά, τις περικοπές στη φοιτητική μέριμνα, την υποχρηματοδότηση της εκπαίδευσης, την αδυναμία των σημερινών φοιτητών σε ένα μεγάλο ποσοστό να ολοκληρώσουν τις σπουδές (κυρίως για οικονομικούς λόγους), τις εκατοντάδες χιλιάδες διαγραφές φοιτητών που προωθούνται, συμπληρώνεται η εικόνα της αφαίρεσης του δικαιώματος σε δωρεάν και δημόσιες σπουδές στα πανεπιστήμια. Ακόμα περισσότερο, αυτό το νέο σύστημα εισαγωγής στα πανεπιστήμια, αν περάσει, θα απομαζικτοποιήσει το ίδιο το Λύκειο και θα σπρώξει τους μαθητές στη φθηνή κατάρτιση ή πελατία των ιδιωτικά κολλέγια, πανεπιστήμια κτλ.. Καθόλου τυχαία δεν είναι η πρόταση για θέσπιση τεχνικών γυμνασίων. Ήδη, σήμερα, για τις οικογένειες των εργαζομένων είναι ένα βαρύ οικονο-

μικό κόστος η προετοιμασία για την εισαγωγή στο πανεπιστήμιο με τα φροντιστήρια να ανθούν.

Αυτή η γενίκευση των εξετάσεων θα σημαίνει μεγαλύτερο κόστος για εργατικές οικογένειες σε συνθήκες δραματικής μείωσης των μισθών και πτώσης του βιοτικού επιπέδου. Σε ό,τι αφορά τον παιδαγωγικό ρόλο του Λυκείου, αυτός εξαφανίζεται εντελώς καθώς θα μετατραπεί τελείως η διδακτική πράξη σε μια διαρκή προετοιμασία για τις εξετάσεις, ενώ το άγχος και ο ανταγωνισμός θα χτυπήσουν κόκκινο.

Από την άλλη, το υπουργείο ήδη κατηγοριοποιεί τις σχολικές μονάδες με τη δημιουργία των Γνάσεων, Προτύπων και Πειραματικών, ενώ 15 Λύκεια Πρότυπα και Πειραματικά κατά κύριο λόγο, από το σχολικό έτος 2026-2027 θα εντάξουν στο πρόγραμμά τους το Διεθνές Απολυτήριο που οδηγεί στην εισαγωγή σε ξένα πανεπιστήμια. Παράλληλα, σχεδιάζεται η εισαγωγή με Διεθνές Απολυτήριο και στα ελληνικά ΑΕΙ.

Μαθητές, εκπαιδευτικοί και γονείς πρέπει να αποκρούσουμε τη νέα επίθεση με το «εθνικό απολυτήριο» και να υπερασπίσουμε το δικαίωμα στη δημόσια δωρεάν εκπαίδευση και τα μορφωτικά δικαιώματα των παιδιών των εργαζομένων. Το Λύκειο πρέπει να ενταχθεί στην υποχρεωτική εκπαίδευση, μαζί με την πραγματική ενίσχυση του μορφωτικού και παιδαγωγικού του ρόλου, με την κατάργηση των εξεταστικών φραγμών και την ελεύθερη είσοδο στα ΑΕΙ.

Η «Βιομηχανία» Διώξεων κατά των Εκπαιδευτικών Κλιμακώνεται

Η Χρύσα Χοτζόγλου, μέλος του Δ.Σ. της ΕΛΜΕ Πειραιά, συμπληρώνει ήδη έναν χρόνο σε καθεστώς δυνιτικής αργίας, μια ποιητή που επιβλήθηκε με προσωπική απόφαση του τότε Υπουργού Παιδείας, παρακάμπτοντας την ομόφωνη γνωμοδότηση του Πειθαρχικού Συμβουλίου, που είχε αποφασίσει τη μη επιβολή της. Στις 29 Απρίλη, το Πρωτοβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο Αττικής επανέρχεται για να γνωμοδοτήσει για την παράταση αυτής της αργίας για έναν χρόνο, ενώ την τελική απόφαση θα λάβει η Υπουργός Παιδείας. Η περίπτωση αυτή θεωρείται «σκανδαλώδης», καθώς παρά την προσωρινή δικαίωσή της (κάτω από την πίεση της απεργίας και των κινητοποιήσεων) από το Διοικητικό Εφετείο τον Μάιο του 2024, η Διοίκηση επανήλθε με ταχύτερες διαδικασίες για να την θέσει εκ νέου εκτός σχολείου.

Την ίδια ημέρα, για το ίδιο γεγονός, καλείται σε ακρόαση ο Δημήτρης Χατζουλάκης, νεοδιόριστος πλέον εκπαιδευτικός και μέλος της Α' ΕΛΜΕ Αττικής. Οι κατηγορίες αφορούν γεγονότα που συνέβησαν πριν από δύο χρόνια, όταν ο ίδιος υπηρέτησε ως αναπληρωτής και ήταν μέλος της ΕΛΜΕ Πειραιά. Η Διοίκηση φαίνεται πως «περίμενε» τον διορισμό του (μετά από επτά χρόνια περιπλοκής ως αναπληρωτής) για να ενεργοποιήσει τον πειθαρχικό μηχανισμό, με το ερώτημα της δυνιτικής αργίας. Και οι δύο διώκονται γιατί συμμετείχαν σε κινητοποίηση εκπαιδευτικών και μαθητών ενάντια στην αξιολόγηση που έγινε στο σχολείο της πρώτης, βάσει των αποφά-

σεων των συνδικαλιστικών οργάνων των εκπαιδευτικών.

Υπουργείο και κυβέρνηση ξεδιάντροπα ως άλλοι δικτατορικοί, επιχειρούν να επιβάλλουν εξοντωτικές ποινές πριν υπάρξει απόφαση για το πειθαρχικό. Η δυνιτική αργία είναι ποινή που επιβάλλεται μέχρι να εκδικαστεί το κανονικό πειθαρχικό και υποδηλώνει ότι οι συνάδελφοι είναι επικίνδυνοι για το δημόσιο σχολείο! Ισχυρισμοί ανυπόστατος, αφού σύσσωμοι οι συνάδελφοι/ισσες της Χρ.Χ., οι γονείς και οι μαθητές της εκφράζουν την αλληλεγγύη τους

Τέλος, στο πλαίσιο της επιχείρησης κλήσεων σε πειθαρχικά σε όλη τη χώρα (από τα 2500), την ίδια μέρα και στο ίδιο πειθαρχικό Συμβούλιο καλούνται άλλοι τρεις εκπαιδευτικοί της Γ' ΕΛΜΕ Αθήνας, γιατί συμμετέχουν στην απεργία – αποχή από καθήκοντα μέντορα και συντονιστή.

Οι διώξεις αυτές δε συμβαίνουν σε κενό αέρος. Παρότι η κυβέρνηση είναι απομονωμένη και απονομιμοποιημένη, λόγω της ακρίβειας, των μισθών πείνας, των αντεργατικών της μέτρων και των σκανδάλων που αποκαλύπτονται (συγκάλυψη στα Τέμπη, ΟΠΕΚΕΠΕ, υποκλοπές, περίπτωση Λαζαρίδη κ.α.) αλλά και λόγω της επικίνδυνης για το σύνολο της κοινωνίας άμεσης εμπλοκής της χώρας μας στον πόλεμο στη Μέση Ανατολή στο πλευρό των δολοφόνων ΗΠΑ – Ισραήλ, κάνει βήματα φυγής προς τα «εμπρός». Ειδικά τώρα που ένας Γ' Παγκόσμιος Πόλεμος είναι πιο κοντά από ποτέ, το καθεστώς Μητσοτάκη εντείνει την επίθεση σε όποιο κομμάτι της κοι-

νωνίας αντιστέκεται (αγρότες, συγγενείς θυμάτων Τεμπών κτλ.) και ειδικά στην εκπαίδευση. Τα εργαλεία είναι πολλά: νέος νόμος για το Πειθαρχικό, συνταγματική αναθεώρηση με άρση της μονιμότητας σε όλο το Δημόσιο μέσω της αξιολογικής και κατάργηση του άρθρου 16 (ιδιωτικά πανεπιστήμια) κ.α. Στο στόχαστρο βρίσκεται ο μαχητικός συνδικαλισμός, το δικαίωμα στην απεργία και ο εμφληματικός αγώνας των εκπαιδευτικών (εδώ και πέντε χρόνια) ενάντια στην αξιολόγηση, που αποτελεί το βασικό εργαλείο ιδιωτικοποίησης του δημόσιου σχολείου.

Οι διώξεις εντάσσονται σε ένα ευρύτερο πλαίσιο ποινικοποίησης της συνδικαλιστικής δράσης, όπου οι απεργίες κηρύσσονται παράνομες με ταχύτερα-εξπρές και οι συνδικαλιστές οδηγούνται στα δικαστήρια με μηνύσεις από τις Διευθύνσεις Εκπαίδευσης. Από τον Πειραιά, την Αθήνα μέχρι τη Ζάκυνθο και τη Θεσσαλονίκη, ο μηχανισμός των πειθαρχικών διώξεων χρησιμοποιείται ως το «τελευταίο χαρτί» μιας κυβέρνησης που αδυνατεί να πείσει πολιτικά την εκπαιδευτική κοινότητα. Επιχειρούν, με τις διώξεις, να πάψουμε να αγωνιζόμαστε για τα εργασιτικά μας δικαιώματα και για τα μορφωτικά δικαιώματα των μαθητών.

29 Απριλίου να γίνει ημέρα αντίστασης στις διώξεις και την αξιολόγηση!

Αν η 29η Απριλίου ξεκινήσει ως μια μέρα «τιμωρίας» και εκφοβισμού, εμείς να την μετατρέψουμε ως μια μέρα μαζικής αντίστασης και διεκδίκησης. Η ΟΛΜΕ, η ΔΟΕ και η ΑΔΕΔΥ πρέπει να καλέσουν πανελλαδική απεργία, συγκέντρωση έξω από το Πρωτοβάθμιο Πειθαρχικό Συμ-

βούλιο και συγκεντρώσεις σε όλη τη χώρα, και όχι μόνο στάσεις εργασίας για την Αττική. Η δύναμή μας είναι ο δρόμος του αγώνα, μαζί με όλους τους εργαζομένους, με τους μαθητές και τους γονείς τους. **Η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών** δηλώνουμε τη αμέριστη συμπαράστασή μας στους διωκόμενους συναδέλφους και απαιτούμε να γυρίσει πίσω στη δουλειά η Χρ. Χοτζόγλου, να σταματήσουν όλες οι διώξεις και όλα τα πειθαρχικά!

Εξετάσεις «PISA»: Ο «Δούρειος Ίππος» της Ιδιωτικοποίησης

Η επίθεση είναι πολυεπίπεδη. Οι φετινές εξετάσεις τύπου PISA, που έχουν προγραμματιστεί για τις 20 Μαΐου, αποτελούν το επόμενο μεγάλο μέτωπο αγώνα. Αποτελούν το εργαλείο που θα οδηγήσει στην κατηγοριοποίηση των σχολικών μονάδων και στη σύνδεση των επιδόσεων των μαθητών με την αξιολόγηση σχολείων και εκπαιδευτικών.

Τα σχολεία «χαμηλών επιδόσεων» θα απαξιώνονται, η χρηματοδότηση θα συνδέεται με τα σκορ των εξετάσεων και η εκπαιδευτική διαδικασία θα μετατρέπεται σε ένα στείορ κνηγή δεξιοτήτων, υποταγμένο στις ανάγκες της αγοράς. Ο αγώνας ενάντια στην «ελληνική PISA» είναι αγώνας ενάντια στη μετατροπή του σχολείου σε επιχείρηση και του μαθητή σε πελάτη. Εκπαιδευτικοί – γονείς – μαθητές να δώσουμε τη μάχη ώστε να μην γίνουν σε κανένα σχολείο οι εξετάσεις!

13 Μάη – Φοιτητικές εκλογές

Διέξοδος με ΑΓΩΝΑ και ΟΡΓΑΝΩΣΗ Ψηφίζουμε - Στηρίζουμε τη ΣΣΠ

Οι φετινές φοιτητικές εκλογές διεξάγονται μέσα σε μια περίοδο βαθιάς κρίσης και επικίνδυνων εξελίξεων, με τον πόλεμο να κλιμακώνεται, με την απειλή γενίκευσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών σε ακόμη πιο εκρηκτικές συγκρούσεις, σπρώχνοντας την ανθρωπότητα προς έναν Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο. Από τη Μέση Ανατολή μέχρι την Ουκρανία, αποκαλύπτεται η βαρβαρότητα των σχεδίων του άξονα ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-Σιωνιστών, οι θανάσιμοι κίνδυνοι για τους λαούς. Σε αυτό το πλαίσιο, η κυβέρνηση Μητσοτάκη συμμετέχει ενεργά και από την πρώτη γραμμή, ξεδεύοντας δισεκατομμύρια σε εξοπλισμούς, ενισχύοντας τη συμμαχία με το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ, καλλιεργώντας μιλιταριστικό κλίμα, υποστηρίζοντας πλήρως τα σχέδια των ΗΠΑ. Στο εσωτερικό εξαπολύει μια συνολική επίθεση: ακρίβεια, φτώχεια, ανταρτικά μέτρα και εξαντλητική εργασία, ιδιωτικοποιήσεις, διάλυση κοινωνικών αγαθών και δικαιωμάτων. Εντένινη την καταστολή και τις διώξεις, επιδιώκοντας να προετοιμάσει τη νεολαία για τον πόλεμο, να επιβάλει κλίμα φόβου, να χτυπήσει κάθε μορφή αντίστασης. Στόχος της είναι το ξήλωμα κάθε κατάκτησης της Μεταπολίτευσης, κάθε δημοκρατικού δικαιώματος και ελευθερίας.

Διαλύουν οριστικά τη Δημόσια Δωρεάν Παιδεία

Αναγκαία προϋπόθεση για τα κυβερνητικά σχέδια είναι και η διάλυση της δημόσιας δωρεάν παιδείας. Αυτό αποτυπώνεται ξεκάθαρα στην επίθεση, που έχει εξαπολύσει. Με αιχμή την αντιδραστική συνταγματική αναθεώρηση και την πραξικοπηματική παράκαμψη-κατάργηση του Άρθρου 16, επιχειρείται η πλήρης ιδιωτικοποίηση και εμπορευματοποίηση της παιδείας.

Α) Διαγραφές: Μετά τις πρώτες διαγραφές, η κυβέρνηση θέλει την πλήρη εφαρμογή τους, για να πετάξει εκτός πανεπιστημίου νέους από εργατικά και φτωχά στρώματα, οδηγώντας σε μαζικό ταξικό αποκλεισμό. Αυτό φέρνει συγχώνευση/κλείσιμο τμημάτων και σχολών, ανοίγει δρόμο σε τέλη επανεγγραφής, διακτρα κ.ά.

Β) Ιδιωτικά «πανεπιστήμια»: Ένα ακόμη σκάνδαλο της κυβέρνησης και των φίλων της. Ιδρύονται χωρίς καμία ουσιαστική προϋπόθεση, με στελέχη της ΝΔ σε θέσεις-κλειδιά και ανύπαρκτη προγράμματα σπουδών. Την ίδια στιγμή που τα δημόσια πανεπιστήμια αφήνονται να ρημάζουν, στήνεται μια αγορά πανάκριβων τίτλων «σπουδών», μεταπτυχιακών, πιστοποιήσεων, σεμιναρίων.

Γ) Διάλυση φοιτητικής μέριμνας: Αποτελεί τομή στον ταξικό αποκλεισμό της νεολαίας. Υπηρεσίες όπως σίτιση και στέγαση, μετά από χρόνια υποχρηματοδότηση, ξεπουλιούνται σε εργολάβους-αρπακτικά, που επιβάλουν πανάκριβα ενοίκια και αντίτιμα. Μετακυλούν το κόστος των σπουδών στους φοιτητές, που αναγκάζο-

νται να πληρώνουν όλο και περισσότερα από την τσέπη τους.

Δ) Πειθαρχικά – Καταστολή – Μέτρα «ασφαλείας»: Η κυβέρνηση χτυπάει με πειθαρχικά και διώξεις, διαρκείς εισβολές των ΜΑΤ στα πανεπιστήμια. Στοχοποιεί και στιγματίζει φοιτητές, τους παρουσιάζει ως εγκληματίες (π.χ. προσαγωγή 309 φοιτητών στο ΑΠΘ). Επιχειρεί να επιβάλει «ελεγχόμενη είσοδο», κάμερες, τουρνέ... ώστε να μετατρέψει τις σχολές σε αποστειρωμένους χώρους χωρίς πολιτική ή κοινωνική δραστηριότητα, στο πρότυπο ενός ιδιωτικού «πανεπιστημίου» έτοιμου για τα μέτρα της αγοράς.

Φοιτητικό κίνημα: κρίση και κίνδυνοι παράλυσης

Το φοιτητικό κίνημα βρίσκεται σήμερα απροετοίμαστο και ανοργάνωτο, χωρίς να διαδραματίζει τον αναγκαίο δραστήριο και πρωταγωνιστικό ρόλο: η κρίση του βαθαίνει, γίνεται πολύπλευρη. Οι Φοιτητικοί Σύλλογοι οδηγούνται σε παράλυση, καθώς έχει αποδυναμωθεί σοβαρά η μαζική και ζωντανή λειτουργία τους: οι συνελεύσεις είναι σπάνιες και κυρίως διαδικαστικές, απουσιάζουν βασικές δομές αυτοοργάνωσης (επιτροπές, συντονιστικά). Οι φοιτητές αποκλείονται ουσιαστικά από τη λήψη αποφάσεων και διοργάνωση δράσεων: υποκαθίστανται από Διοικητικά Συμβούλια, «εκλεγμένους» ή «σχήματα» που λειτουργούν με ιδιοκτησιακή αντίληψη για τους Συλλόγους. Η διάσπαση της παρουσίας στις κινητοποιήσεις, με ξεχωριστά πανό, αποτυπώνει αυτήν την κρίση, ενώ πληθαίνουν διάφορα εκφυλιστικά φαινόμενα, (τραμπουκισμοί, ξεχωριστές συνελεύσεις στον ίδιο σύλλογο). Αντά αναδεικνύουν ένα σοβαρό πολιτικό κενό, την αδυναμία ή απουσία πολλών αριστερών δυνάμεων να στηρίζουν αγώνες ακόμη και για βασικά ζητήματα. Έτσι και η αντίσταση στις διαγραφές υπήρξε αδύναμη και κατακεραματισμένη.

Οι καθεστωτικές δυνάμεις ΔΑΠ-ΠΑΣΠ-ΔΙΚΤΥΟ αποτελούν βασικά στηρίγματα της νεοφιλελεύθερης πολιτικής, της ιδιωτικοποίησης και των σκανδάλων, λειτουργώντας μέσα στους Φοιτητικούς Συλλόγους ως μηχανισμοί που υπονομεύουν τα νεολαιίστικα δικαιώματα, διαλύουν κάθε συλλογική κατάκτηση.

Η ΠΚΣ/ΚΝΕ είναι φρένο στους αγώνες. Στις διαγραφές αναπαράγει επικίνδυνα το κυβερνητικό αφήγημα περί «ενεργών» και «ανεργών» φοιτητών. Απόφυγε και σαμπόταρε τη διεξαγωγή συνελεύσεων και κινητοποιήσεων, ενώ όποιες μεμονωμένες κινήσεις της είχαν ξεκάθαρα ως μόνο στόχο την εκλογική εξαργύρωση. Πολεμάει με ένκοι κάθε αίτημα και αγώνα, που στοχεύει στην κυβέρνηση και στις ιδιωτικοποιήσεις. Όσο παραμένει «πρώτη δύναμη», αποδυναμώνει το φοιτητικό κίνημα, δίνει χώρο στην κυβέρνηση.

Η υπόλοιπη αριστερά (ΕΑΑΚ, Attack, Ρεβάν, Αυτόνομοι) στέκεται χωρίς σχέδιο: Μεγάλα λόγια και αποσπασματικές

κινήσεις. Απουσία από σημαντικούς αγώνες (π.χ. απεργία πείνας πρωτοβουλιών). Απολιτικοί ανταγωνισμοί και εκφυλιστικά φαινόμενα. Συντελούν σε κλίμα σύγχυσης και απογοήτευσης, που αποπροσανατολίζει και βαθαίνει την κρίση του κινήματος.

Κάνουμε μια Τομή, με το Σχέδιο Πάλης της ΣΣΠ ΕΝΟΤΗΤΑ – ΑΓΩΝΑΣ – ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Ο «πόλεμος» για την υπεράσπιση της δημόσιας δωρεάν παιδείας παραμένει ανοιχτός και μπορεί να κριθεί υπέρ της νεολαίας. Η κυβέρνηση, παρότι προσπαθεί να εμφανίζεται «ισχυρή» και σταθερή, βλέπει τη φθορά της να μεγαλώνει, μέσα από τα αλληπάλληλα σκάνδαλα και αντιλαϊκά μέτρα, την ολοένα πιο επικίνδυνη συμμετοχή στον πόλεμο των ΗΠΑ-Ισραήλ. Ενισχύεται η κοινωνική δυσάρεσκεια και οργή, που συσσωρεύεται σε πλατιά τμήματα εργαζόμενων και νεολαίας. Αναδυόνται ξανά δυνατότητες για μαζικούς αγώνες, όπως στις κινητοποιήσεις αγροτών, εκπαιδευτικών, ναυτεργατών.

Σε αυτή τη ρευστή αλλά και εκρηκτική κατάσταση, απαιτείται καθαρή κατεύθυνση, αλλαγή των συσχετισμών υπέρ ενός συγκροτημένου, ενωτικού σχεδίου πάλης. Που θα βοηθήσει να οργανώσουμε αγώνες αποφασιστικούς, που δε θα μένουν «στα μισά», να τους ενώσουμε και οδηγήσουμε μέχρι τη νίκη.

Η Ενότητα αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση: μόνο με μαζικούς, ενιαίους αγώνες μπορούμε να απαντήσουμε αποτελεσματικά. Απέναντι σε κάθε τεχνητή διαίρεση, στη διάσπαση και κατακεραματισμό που κυριαρχούν, απαιτείται κοινή δράση στη βάση απλών, ενοποιητικών, συγκεκριμένων αιτημάτων – ενάντια σε διαγραφές, ιδιωτικοποίηση, καταστολή, πόλεμο, για τη συλλογική υπεράσπιση των δικαιωμάτων μας.

Ο Αγώνας είναι ο μόνος δρόμος: τίποτα δεν χαρίζεται. Να ξεπεράσουμε τις αποσπασματικές ή δήθεν «συμβολικές» δράσεις. Μόνο μέσα από αποφασιστικούς, ανυποχώρητους αγώνες διαρκείας, με συντονισμό και κλιμάκωση, μπορούμε να επιβάλουμε νίκες. Αυτοί πρέπει να συνδέονται με το εργατικό κίνημα, ανοίγοντας δρόμο στην ανατροπή της κυβέρνησης.

Η Οργάνωση μας σε κάθε σχολή και δράση, με περιεχόμενο και προοπτική, είναι απαραίτητος για αγώνες με σταθερότητα και προοπτική. Όσο μένουμε «σκόρπιοι», χωρίς δομές, συλλογική συγκρότηση, σχέδιο, καμία μάχη δεν μπορεί να δοθεί.

Για Φοιτητικούς Συλλόγους ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΥΣ

Είναι αναγκαίο να ξεμπλοκάρουμε

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ
ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΑΡΘΡΟΥ 16

ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ
ΑΠΟ ΤΗ
ΔΗΜΟΣΙΑ – ΔΩΡΕΑΝ ΠΑΙΔΕΙΑ

ΝΑ ΑΝΑΤΡΕΨΟΥΜΕ

ΔΙΑΓΡΑΦΕΣ – ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΑ – ΙΔΙΩΤΙΚΑ «ΔΕΙ»

Καμία ΘΥΣΙΑ για τους ΠΟΛΕΜΟΥΣ τους

ΚΑΤΩ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

των ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ και των ΣΚΑΝΔΑΛΩΝ

ΕΝΟΤΗΤΑ – ΑΓΩΝΑΣ – ΟΡΓΑΝΩΣΗ

για ΖΩΗ με ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ και ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ

ΟΡΓΑΝΩΘΕΙΤΕ – ΠΑΛΕΨΤΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

socialistki-spoudastiki-pali.blogspot.com

τους φοιτητικούς συλλόγους από συσσωρευμένα προβλήματα. Να αναζωογονήσουμε τη δημοκρατία στο εσωτερικό τους, τη χρησιμότητά τους ως εργαλεία ενότητας και πάλης της νεολαίας. Η λειτουργία πρέπει να βασίζεται σε τακτικές συνελεύσεις, επιτροπές αγώνα και συντονιστικά. Όπου οι ίδιοι οι φοιτητές συμμετέχουν ενεργά, θα αποφασίζουν, θα υλοποιούν αποφάσεις. Πρέπει να καταδικάσουμε σταθερά κάθε «ιδιοκτησιακή» αντίληψη και πρακτική, που οδηγεί στη διαίρεση των φοιτητών, στην αποδυνάμωση των αγώνων, σε μια απολιτική «σιωπή» στο εσωτερικό των συλλόγων.

Χρειαζόμαστε μια Ισχυρή Φοιτητική ΕΠΙΝΑΣΤΑΤΙΚΗ Αριστερά

Παράλληλα απαιτείται η συγκρότηση αγωνιστών με σταθερή παρουσία και πολιτική διαπαιδαγώγηση, ικανών να στηρίξουν και να προχωρήσουν τους αγώνες σε μια δύσκολη περίοδο.

Σε αυτήν την κατεύθυνση παλεύει η ΣΣΠ. Δώσαμε ουσιαστική μάχη για να αναπτυχθεί ο αγώνας ενάντια στις διαγραφές: Ενάντια στον κυβερνητικό διαχωρισμό «ενεργών» και «ανεργών» φοιτητών – **Χωρίς αυταπάτες και αδιέξοδα για «περισσότερο διάβασμα και περισσότερες εξετάσεις».** Συμμετέχουμε ενεργά σε εργατικούς αγώνες (YES Stores Θεσσαλονίκης, απεργία ναυτεργατών, αγροτικά μπλόκα κ.ά.), αναδεικνύοντας έμπρακτα τη σύνδεση του φοιτητικού με το εργατικό κίνημα. Παρεμβαίνουμε σταθερά στις προσπάθειες ανάπτυξης ενός αντιπολεμικού κινήματος. Υπερασπιζόμαστε καθημερινά τη δημοκρατική λειτουργία των φοιτητικών συλλόγων **ενάντια σε πρακτικές βίας, αποκλεισμού, ψεύτικου «σταμπουκά».**

Στις 13 Μάη, μπορούμε να συμβάλουμε αποφασιστικά σε αυτήν την κατεύθυνση: Καταδικάζοντας την πολιτική που διαλύει σπουδές και ζωές. Ξεπερνώντας κάθε δύναμη που λειτουργεί ανασταλτικά. Ενισχύοντας μια αγωνιστική, μαχητική προοπτική για το χτίσιμο μέσα στις σχολές μιας Ισχυρής Επαναστατικής Αριστεράς. Μια προοπτική υπεράσπισης της δημόσιας δωρεάν παιδείας, αντίστασης σε πόλεμο, φτώχεια, καταστολή – για το άνοιγμα του δρόμου σε μια συνολική ανατροπή, για μια κοινωνία με βάση τις ανάγκες μας.

IPAN

Καταλύτης παγκόσμιων εξελίξεων & ανακατατάξεων

■ Μαρία Κτιστάκη

Σχεδόν δύο μήνες μετά την έναρξη της αμερικανο-σιωνιστικής εισβολής στο Ιράν διαφαίνεται, με βεβαιότητα, μια ιστορική στρατηγική ήττα του αμερικανο-σιωνιστικού άξονα σε όλα τα επίπεδα, γεγονός που προμηνύει τεράστιες γεωπολιτικές και οικονομικές ανατροπές και ανακατατάξεις παγκοσμίως. Παρόλο που η κατάσταση παραμένει εξαιρετικά ρευστή και όλα τα ενδεχόμενα είναι ανοιχτά –ακόμα και της ακραίας κλιμάκωσης (χρήση πυρηνικών)– αποτελεί γεγονός ότι κανένας από τους στόχους του αμερικάνικου δεν έχει επιτευχθεί και τα επεκτατικά σχέδια του σιωνιστικού καθεστώτος έχουν βαλτώσει στο Λίβανο. Η ακραία επιθετικότητα του τραμπικού καθεστώτος, η πολιτική της ωμής ισχύος, το ακιόνιστο, τον ηρωισμό και τη στρατηγική του Ιράν και του Άξονα της Αντίστασης.

Πανωλεθρία Τράμπ

Ο Τράμπ και το επιτελείο του ξεκίνησαν αυτόν τον πόλεμο προσδοκώντας μια γρήγορη και εύκολη νίκη που θα τους επέτρεπε τον έλεγχο του Ιράν και ένα αποφασιστικό πλήγμα στο βασικό ανταγωνιστή τους, την Κίνα, απαραίτητο για την αποκατάσταση της καταρρέουσας αμερικανικής κυριαρχίας. Σήμερα βρίσκονται εγκλωβισμένοι σε μια σύρραξη που μετατρέπεται σε διαρκείας, εξαιρετικά κοστοβόρα, απειλητική για την παγκόσμια γεωπολιτική και οικονομική τους κυριαρχία, αλλά και για τη στρατιωτική τους παρουσία στη Μέση Ανατολή. Αποδεικνύεται, επίσης, καταστροφική για την αμερικανική και την παγκόσμια οικονομία.

Οι παραληρηματικές απειλές και θριαμβολογίες του Τραμπ –δείγμα του αδιεξόδου του– δεν μπορούν να κρύψουν ότι έχει αναγκαστεί σε μια ακόμα (επ' αόριστον αυτή τη φορά) παράταση της εκχειρίας που μόνος του αποφάσισε –και την επόμενη στιγμή ακύρωσε στην πράξη– καθώς

και το ότι σύρθηκε σε διαπραγματεύσεις με βάση τους όρους που έθεσε το Ιράν. Όλες οι αμερικανο-σιωνιστικές απόπειρες να κάμψουν την ιρανική άμυνα έχουν αποτύχει: οι βομβαρδισμοί (αμάχων, σχολείων, νοσοκομείων) έχουν προκαλέσει τεράστιες καταστροφές (π.χ. η Τεχεράνη μιλάει για ζημιές ύψους 270 δις δολαρίων σε κρίσιμες υποδομές), αλλά δεν έχουν κάμψει τη συνοχή και το φρόνημα του ιρανικού λαού. Η απόπειρα χερσαίας απόβασης ή κλοπής του ιρανικού ουρανού, που αποκαλύφθηκε ότι επιχειρήθηκε με προπέτασμα τη σωτηρία του αμερικανού πιλότου, κατέληξε σε δαπανηρό φιάσκο με απώλεια στρατιωτικών αεροσκαφών και ελικοπτέρων. Ο αποκλεισμός του Περσικού Κόλπου από τις αμερικανικές δυνάμεις, από την ξέω πλευρά των Στενών του Ορμούζ, ξεπερνάει τις δυνατότητες τους και πλήττει κυρίως τις μοναρχίες του Κόλπου. Όλες οι κινήσεις της αμερικανικής κυβέρνησης προδίδουν έλλειψη σχεδιασμού, πανικό και προσπάθεια να κερδηθεί χρόνος.

Είναι αλήθεια ότι οι αμερικάνικοι ενεργειακοί κολοσσοί βγάζουν δισεκατομμύρια με τα παιχνίδια στις τιμές του μπρεντ. Όμως, οι τιμές των προϊόντων στην αμερικανική αγορά έχουν πάρει την ανιούσα μαζί με τον πληθωρισμό (3,3% προς το παρόν). Επιπλέον, ο πόλεμος στοιχίζει στην καταχρεωμένη αμερικανική οικονομία 2 δις δολάρια τη μέρα, ενώ πανάκριβος στρατιωτικός εξοπλισμός καταστρέφεται με αυξανόμενο ρυθμό αναγκάζοντας την κυβέρνηση να ζητήσει αύξηση των ήδη υπέρογκων αμυντικών δαπανών κατά 1,5 τρις (!) για τα επόμενα δυο χρόνια.

Σε πολιτικό επίπεδο, η δημοτικότητα του Τραμπ βρίσκεται στα τάρταρα με το 80% των Αμερικανών να αποδοκιμάζει τους πολεμικούς του τυχοδιωκτισμούς. Το κίνημα που τον ανέδειξε, το MAGA, είναι διχασμένο και στις επερχόμενες εκλογές του Νοεμβρίου, για το Κογκρέσο, οι Ρεπουμπλικάνοι αναμένετε να υποστούν πανωλεθρία. Διάφορες φωνές που ζητούν την απομάκρυνση του Τραμπ έχουν αρχίσει να ακούγονται, ακόμα και από το δικό του κόμμα, αλλά κανένας –ούτε οι Δημοκρατικοί– δεν τολμάει να θέσει πραγματικό θέμα αλλαγής καθεστώτος, μιας και πίσω από τις κινήσεις Τραμπ βρίσκεται στην πραγματικότητα η πολιτική της αμερικανικής αστικής

τάξης και του βαθέως κράτους που τον προέκριναν για να εφαρμόσει τη φυγή προς τα εμπρός που επιβάλλει η βαθιά κρίση τους.

Όσον αφορά τους σχεδιασμούς για απομόνωση της Κίνας που είχαν μπει σε εφαρμογή με την αποδυνάμωση (μέσω του πολέμου στην Ουκρανία) και την ουδετεροποίηση της Ρωσίας (μέσω της πρόσφατης επαναπροσέγγισης), πάνε κι αυτοί στις καλένδες. Η άρση των κυρώσεων στα ενεργειακά προϊόντα της Ρωσίας –που αναγκάστηκαν να εφαρμόσουν οι ΗΠΑ για να αμβλύνουν τις επιπτώσεις του πολέμου στην παγκόσμια οικονομία– την ενισχύει οικονομικά. Η Κίνα είχε φροντίσει για τα δικά της αποθέματα και εξακολουθεί να προμηθεύεται καύσιμα από το Ιράν ανεμπόδιστα. Ακόμα χειρότερα για τις ΗΠΑ, ο πόλεμος στο Ιράν συσφίγγει τις σχέσεις των δύο αντιπάλων της και ενισχύει τον οικονομικό και γεωπολιτικό ρόλο τους στην περιοχή. Αν, μάλιστα, το επιτελείο Τραμπ προχωρήσει στη φημολογούμενη χερσαία απόβαση, δεν αποκλείεται πιο ενεργή εμπλοκή τους στο πλευρό του Ιράν.

Συμμαχίες που δεν είναι πια δεδομένες

Τεράστιο, επίσης, είναι το πλήγμα που έχει επέλθει στις σχέσεις των ΗΠΑ με τις συμμαχικές τους χώρες στη Μέση και Άπω Ανατολή. Τα μοναρχικά καθεστώτα του Κόλπου πρόσφεραν εδάφη τους στις αμερικανικές βάσεις, στήριξαν την αμερικανική οικονομία (εξοπλισμοί, πετροδολάρια) και ακολουθούσαν τις αμερικανικές επιταγές με αντάλλαγμα την ασφάλεια και προστασία που τους πρόσφερε η υπερδύναμη. Αυτή η επιλογή αποδείχτηκε ολέθρια και έχει οδηγήσει στην οικονομική τους καταστροφή. Οι Αμερικάνοι όχι μόνο εγκατέλειψαν τις βάσεις τους, που έχουν πλέον καταστραφεί ή αχρηστευτεί, αλλά άφησαν ανυπεράσπιστες και τις χώρες που τις φιλοξενούσαν. Τα ΑΕΠ των χωρών αυτών βρίσκονται σε ελεύθερη πτώση ενώ η αποκατάσταση των ζημιών ανέρχεται (μέχρι τώρα) σε 25 δις δολάρια. Το

χειρότερο όμως είναι οι μακροπρόθεσμες οικονομικές επιπτώσεις από την καταστροφή του τουρισμού και την αποχώρηση εταιριών και επενδύσεων από την περιοχή. Είναι περισσότερο από δεδομένο ότι αυτές οι χώρες θα αναθεωρήσουν τις συμμαχίες και τις συμφωνίες τους μετά το πέρας του πολέμου. Το ίδιο ισχύει για την Ταϊβάν και τη Ν. Κορέα ή ακόμα και την Ιαπωνία, που όχι μόνο έμειναν εκτεθειμένες στην ενεργειακή κρίση, αλλά και στρατιωτικά ακάλυπτες, όταν οι ΗΠΑ επέστρεψαν τις αεροναυτικές τους δυνάμεις και τα πυραυλικά και αντιπυραυλικά τους συστήματα από τα εδάφη τους για να ενισχύσουν το μέτωπο στο Ιράν.

Η ΕΕ και γενικότερα οι χώρες της Ευρώπης, ανεπανόρθωτα ζημιωμένες από τον εναγκαλισμό με τις ΗΠΑ (κόστος Ουκρανικού πολέμου, ρήξη με τη Ρωσία, τεράστια ενεργειακή επιβάρυνση, δυσβάσταχτοι δασμοί, εδαφικές αξιώσεις στη Γροιλανδία, απαξιώτικη συμπεριφορά, κλπ), φαίνεται, αν και πολύ αργά για τις ίδιες, να παίρνουν κι αυτές τις αποστάσεις τους. Μετά την αρχική, καθολική (με εξαίρεση την Ισπανία), δήθεν αμυντική εμπλοκή τους, τώρα, η μία μετά την άλλη (Γαλλία, Ιταλία, Βρετανία, Γερμανία, κλπ) αντιτίθενται στον εκβιασμό του Τραμπ ότι θα αποχωρήσει από το ΝΑΤΟ αν δεν συνδράμουν στο άνοιγμα των Στενών του Ορμούζ. Το ίδιο ισχύει και σε διεθνές επίπεδο κρίνοντας από τη στάση χωρών σαν την Αυστραλία.

Άβουλη η ελληνική αστική τάξη και η ελληνική κυβέρνηση δείχνουν να προσπαθούν να ακολουθήσουν την ευρωπαϊκή γραμμή (συντάχθηκαν με τις τελευταίες αποφάσεις της ΕΕ), χωρίς να απεμπλακούν από τους στρατιωτικούς, οικονομικούς και πολιτικούς σχεδιασμούς του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και του σιωνιστή υπηρέτη του. Οι εξοπλιστικές συμφωνίες δισεκατομμυρίων με το Ισραήλ παραμένουν και ενισχύονται (νέα συμφωνία τριών δις. για ισραηλινό σύστημα αεράμυνας), το ίδιο και οι ελληνικές φρεγάτες και οι Patriot στο πολεμικό μέτωπο. Οι διευκολύνσεις

Σικάγο – Θεσσαλονίκη – Καισαριανή Η Πρωτομαγιά μέρα Ταξική! Τιμάμε την Πρωτομαγιά με αγώνες Ενάντια σε Φτώχεια, Πόλεμο, Καταστολή

ΟΛΟΙ ΣΤΙΣ ΑΠΕΡΓΙΑΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΗΣ 1ης ΜΑΗ

Η απότομη επιδείνωση της κρίσης και η πορεία προς έναν Γ΄ Παγκόσμιο Πόλεμο πυροδοτούν έναν άγριο ταξικό πόλεμο ενάντια σε εργαζομένους, νεολαία και φτωχά λαϊκά στρώματα. Ξηλώνονται εργασιακά και δημοκρατικά δικαιώματα, η καταστολή μετατρέπεται σε μοναδικό εργαλείο διατήρησης της αστικής εξουσίας. Η ανθρωπότητα έρχεται αντιμέτωπη με τον κίνδυνο της γενίκευσης του πολέμου και των πυρηνικών.

Η χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού και η ολοένα μεγαλύτερη συμμετοχή του στα πολεμικά σχέδια των ΗΠΑ-Ισραήλ επιβάλλουν την παγίωση μιας προληπτικής αντεπανάστασης από το καθεστώς Μητσοτάκη. Το περιβόητο «τέλος της Μεταπολίτευσης» είναι η παγίωση του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, τα διαδοχικά κοινοβουλευτικά/θεσμικά πραξικοπήματα, ένας ωκεανός σκανδάλων, η εκτίναξη των αιματοβαμμένων πολεμικών εξοπλισμών και της καταστολής, η ποινικοποίηση των αγώνων, το τσάκισμα του εργατικού δικαίου και ένα ληστρικό καθεστώς ιδιωτικοποιήσεων, που ξεπουλάει τον δημόσιο πλούτο.

Οι κρατικοδίαιτες «γαλάζιες βδέλλες» είναι χωμένες σε κάθε σκάνδα-

λο και ανηθικότητα. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, παρότι αποδυναμωμένη και ηττημένη από τα αλληπάλληλα σκάνδαλα (ΟΠΕΚΕΠΕ, παρακολούθησεις, συγκάλυψη του εγκλήματος των Τεμπών, πτυχιομαϊμού Λαζαρίδη κ.ά.) συνεχίζει να επιτίθεται με ταξική λύσσα σε εργαζόμενους, φτωχούς, νεολαία.

Η ακρίβεια καλπάζει και ο μισθός φτάνει ίσα για τον μισό μήνα. Λογισμοί και νοίκια κατατρώνε περίπου το 80% μισθών και συντάξεων. Επιβάλλουν 13ωρη εργασία-σκληρά, ωράρια λάστιχο, διώξεις συνδικαλιστών και αγωνιστών, έναν φριχτό εργασιακό Μεσαίωνα για κάθε εργαζόμενο. Ιδιωτικοποιούν κάθε τι δημόσιο και δωρεάν: α) την Παιδεία, με διαγραφές, ιδιωτικά ψευτο«ΑΕΙ» – κολέγια της αρπαχτής, πειθαρχικά και ταξικό αποκλεισμό, β) την Υγεία, με επί πληρωμή απογευματινά χειρουργεία, ξεπουλήματα υποδομών, έφοδο ιδιωτών στο ξεκοκάλισμα του ΕΣΥ, γ) την Κοινωνική Ασφάλιση στήνοντας φαγοπότη με τις ασφαλιστικές εισφορές των εργαζομένων.

Ταυτόχρονα, η πολεμοκάπηλη κυβέρνηση Μητσοτάκη έχει ποντάρει τυχοδιωκτικά την επιβίωσή της στην υποστήριξη των Τραμπ- Νετανιά-

χου: προσέφερε τη βάση της Σούδας, έστειλε φρεγάτες σε Κύπρο και Ερυθρά Θάλασσα, patriot σε Κάρπαθο και Σ. Αραβία, μετατρέποντας χώρα σε «στρατηγικό βάθος» του Ισραήλ. Τώρα –με τη διαφαινόμενη ήττα των παγκόσμιων τρομοκρατών ΗΠΑ-Ισραήλ από το Ιράν–, καθώς είναι αποδυναμωμένη και τραυματισμένη, το εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα πρέπει να ζητήσει με αγώνες το καθεστώς Μητσοτάκη για να σωθούν από αυτούς τους επικίνδυνους τυχοδιωκτισμούς, που ρισκάρουν και μια στρατιωτική σύγκρουση με τον τουρκικό καπιταλισμό. Η πάλι ενάντια στον πόλεμο και τους εξοπλισμούς πρέπει να συνδεθεί με αγώνες για κοινωνικές διεκδικήσεις και δημοκρατικές ελευθερίες.

ΕΝΟΤΗΤΑ – ΑΓΩΝΑΣ – ΟΡΓΑΝΩΣΗ για να περάσουμε στην αντιέπιθεση! Η φετινή Πρωτομαγιά πρέπει να αποτελέσει το έναυσμα ενός ανυποχώρητου αγώνα διάρκειας. Να οργανώσουμε ένα Μαζικό Αντιπολεμικό Κίνημα, με απεργίες, διαδηλώσεις και καταλήψεις – για να ηττηθούν οι αμερικάνικος ιμπεριαλισμός και οι δολοφόνοι σιωνιστές, η αστική ελίτ και η κυβέρνηση Μητσοτάκη, που μας σπρώχνουν στον πόλεμο, στην απειλή των πυ-

ρηνικών. Να παραδειγματιστούμε από την εργατική Εξέγερση του Μάη του 1936 στη Θεσσαλονίκη, την περηφάνεια και αποφασιστικότητα των 200 κομμουνιστών της Καισαριανής του 1944, παλεύοντας με μια Ισχυρή Επαναστατική Αριστερά, για την αλλαγή των ταξικών συσχετισμών, για να ανοίξουμε τον δρόμο για μια κοινωνία χωρίς κρίσεις, πολέμους, βαρβαρότητα, μια κοινωνία Σοσιαλιστική!

- **Πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς – Να ξηλώσουμε το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης**
- **Δημόσια-δωρεάν Υγεία-Παιδεία-Κοινωνική Ασφάλιση. Ακρόωση των Ιδιωτικοποιήσεων**
- **Μαζικό Αντιπολεμικό Κίνημα ΤΩΡΑ! ΣΤΟΠ σε Εξοπλισμούς – Μιλитарισμό. Έξω Βάσεις και ΝΑΤΟ. Να ηττηθούν ΗΠΑ-Ισραήλ. Νίκη σε Ιράν, Παλαιστίνη, Κούβα, Βενεζουέλα...**
- **Ταξικό μέτωπο ενάντια στην Καταστολή – Στον δρόμο σπάμε την κρατική τρομοκρατία**
- **Κάτω η δολοφονική και πολεμοκάπηλη κυβέρνηση Μητσοτάκη**

Πρωτομαγιά 1944

Ο ΜΑΗΣ ΤΟΥ 1944 στην Ελλάδα έχει μείνει στην ιστορία ως μία από τις πιο σκοτεινές και αιματηρές στιγμές, υπό τη βαριά σκιά της ναζιστικής κατοχής. Την Πρωτομαγιά εκείνης της χρονιάς, στην Καισαριανή, 200 κομμουνιστές οδηγήθηκαν στην εκτέλεση ως αντίποινα για τον θάνατο του Γερμανού υποστράτηγου Φραντς Κρεχ ύστερα από ενέδρα ανταρτών στη Λακωνία. Ανάμεσα στους εκτελεσμένους ήταν 7 τροτσκιστές και 5 αρχι-ομαρξιστές, οι οποίοι στάθηκαν μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα φωνάζοντας συνθήματα για τη διεθνή σοσιαλιστική επανάσταση. Η επιλογή της ημέρας δεν ήταν καθόλου τυχαία. Αποτελούσε ένα ξεκάθαρο μήνυμα εκδίκησης σε μια ημέρα που ήταν και είναι μέχρι σήμερα σύμβολο για το παγκόσμιο προλεταριάτο.

Οι 200 αγωνιστές μεταφέρθηκαν από το στρατόπεδο του Χαϊδαρίου στον τόπο της εκτέλεσης. Η συντριπτική τους πλειονοφία, περίπου 170, είχαν ήδη περάσει από την Ακροναυπλία ως πολιτικοί κρατούμενοι — μετά τη συνθηκολόγηση της ελληνικής κυβέρνησης τον Απρίλιο του 1941, έγινε παράδοση 600 αγωνιστών κρατούμενων της Ακροναυπλίας στις δυνάμεις κατοχής. Οι υπόλοιποι είχαν γνωρίσει την εξορία στην Ανάφη, κουβαλώντας όλοι την ίδια βαριά εμπειρία διώξεων και καταστολής. Παρά τη μεγάλη κινητοποίηση που έγινε για τη σωτηρία τους, αυτό δεν κατέστη δυνατό.

Έτσι, τα χαράματα της Πρωτομαγιάς του 1944, τα πολυβόλα των φασιστών άρχισαν τις εκτελέσεις ανά 20 άτομα, υπογραλώνοντας την επόμενη 20άδα πριν εκτελεστούν να φορτώσουν τους νεκρούς στα αυτοκίνητα! Αυτή η σκηνή θα επαναληφθεί πολλές φορές μέχρι να εκτελεστούν και οι 200 και το μακάβριο έργο των ναζιστών θα τελειώσει λίγο μετά τις 10 το πρωί. Ήταν η δεύτερη μαζική εκτέλεση, ως αντίποινα, μετά από αυτή των 106 αγωνιστών στις 6 Ιουνίου 1943 στο Κούρνοβο/Νεζερό, ανάμεσα στους οποίους ήταν 4 τροτσκιστές (μεταξύ των οποίων και ο θεμελιωτής του επαναστατικού μαρξισμού στη χώρα μας Π. Πουλιόπουλος) και ένας αρχι-ομαρξιστής.

Τον Απρίλη του '41, μετά την κάρτερηση του μετώπου και την εισβολή των Γερμανών, επιβλήθηκε στην Ελλάδα η τριπλή κατοχή από Γερμανούς, Ιταλούς και Βούλγαρους. Ο βασιλιάς και οι αστοί πολιτικοί διέφυγαν στο Κάιρο, εναποθέτοντας τις ελπίδες τους στους Βρετανούς

ιμπεριαλιστές ή συνθηκολόγησαν, φτιάχνοντας την κυβέρνηση των δοσίλογων του Τσολάκογλου, αφήνοντας τον ελληνικό λαό απροστάτευτο στις δυνάμεις κατοχής. Η εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα ήταν καταδικασμένοι σε συνθήκες πείνας, απόλυτης εξαθλίωσης και τρομοκρατίας.

Τον Σεπτέμβριο του '41, το ΚΚΕ ιδρύει το ΕΑΜ με αστικοδημοκρατικό πρόγραμμα και, αργότερα, το στρατιωτικό του σκέλος, τον ΕΛΑΣ. Η αντίσταση δεν εκδηλώθηκε μόνο στα βουνά αλλά και στις πόλεις, ειδικά με τις απεργίες στην Αθήνα ενάντια στις επιστρατεύσεις εργατών για τα εργοστάσια της Γερμανίας, που ξέσπασαν στις αρχές του 1943 και τελικά απέτυχαν. Παρόλα αυτά, τον Φλεβάρη του 1943 σημειώθηκε η νικηφόρα απεργία διαρκείας ενάντια στο μέτρο της πολιτικής επιστράτευσης (μοναδική στην Ευρώπη) που επιχειρήσαν να επιβάλουν οι Ναζί στους άνδρες μεταξύ 16-45 ετών.

Στα βουνά, ο λαός αντικαθιστούσε όπου μπορούσε την αστική εξουσία με μορφές λαϊκής εξουσίας: συνελεύσεις ένοπλων αντάρτικων ομάδων ή πολιτών των χωριών, λαϊκά δικαστήρια, μορφές αυτοδιοίκησης. Σταδιακά, οι καταπιεζόμενες μάζες της ελληνικής υπαίθρου ανέβηκαν στο προσκήνιο και δημιούργησαν τους «δικούς τους κανόνες», τα δικά τους όργανα απέναντι στον θάνατο που τους επέβαλε η ντόπια αστική τάξη και οι ιμπεριαλιστές. Είναι γεγονός πως, σε μεγάλο βαθμό, η πρωτοβουλία για την ανάπτυξη της ενόπλης πάλης στο βουνό οφείλεται στην αγωνιστικότητα και την οξυδέρκεια που επέδειξε ο Άρης Βελουχιώτης, καθώς και άλλοι «ανώνυμοι» αγωνιστές που σφυρηλατήθηκαν μέσα από τον αγώνα. Αποκορύφωμα αυτής της λαϊκής δράσης ήταν η συγκρότηση της Πολιτικής Επιτροπής Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΕΑ, 11 Μαρτίου 1944), της λεγόμενης «κυβέρνησης του βουνού», στις απελευθερωμένες περιοχές.

Η γιγάντωση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ οφειλόταν στην αυτοθυσία των μαζών, όχι στην ηγεσία του ΚΚΕ. Το ΚΚΕ, ήδη από την 6η Ολομέλεια της ΚΕ το 1934, είχε εγκαταλείψει τον επαναστατικό χαρακτήρα του, αντικαθιστώντας τον στόχο της σοσιαλιστικής επανάστασης με την «αστικοδημοκρατική επανάσταση». Οι αποφάσεις του 7ου συνεδρίου της σταλινικοποιημένης 3ης Διεθνούς (1935) για τα «λαϊκά μέτωπα» υπό την ηγεσία της αστικής τάξης,

στο όνομα του «αντιφασισμού», ολοκλήρωσαν την προδοσία.

Η ήττα επικυρώθηκε με τη Συμφωνία της Βάρκιζας (Φλεβάρης 1945). Η ηγεσία του ΚΚΕ/ΕΑΜ ολοκλήρωσε την ταξική προδοσία της, έχοντας διασφαλίσει ασυλία για τον εαυτό της, ενώ εξαπολύθηκε μια περίοδος βαρβαρότητας: πραγματικό ανθρωποκτονήγιο ενάντια στους απλούς αγωνιστές. Την περίοδο 1945-46, η λευκή τρομοκρατία οργίασε — οι δολοφονημένοι ξεπέρασαν τις 2.000, έγιναν περίπου 35.000 συλλήψεις, 32.000 βασανισμοί, εκατοντάδες βιασμοί. Σήμερα, ντοκουμέντα επιβεβαιώνουν τις προειδοποιήσεις των τροτσκιστών για τον ολέθριο ρόλο της σταλινικής ηγεσίας. Το ίδιο το ΚΚΕ παραδέχτηκε αργότερα ότι βρέθηκε «κάτω από ξένη σημαία» — μια παραδοχή που εκθέτει όσους επιμένουν στον σταλινισμό τους, αλλά μένει κενή νοήματος. Η αλήθεια δεν παραχαράσσεται: η αμτατοβιμμένη κατάληξη της ελληνικής επανάστασης 1943-49 ήταν προδιαγεγραμμένη.

Στον αγώνα συμμετείχαν επίσης και οι τροτσκιστές με όλες τους τις δυνάμεις. Μάλιστα μέσα στο κίνημα άσκησαν σκληρή κριτική στη λαϊκομετωπική, προδοτική πολιτική των ΕΑΜ/ΚΚΕ και καλούσαν τους εργαζόμενους να παλέψουν ενάντια στην ντόπια αστική τάξη και τους ιμπεριαλιστές «συμμάχους». Επεδίωκαν να μετατρέψουν τον πόλεμο σε επανάσταση, μιλούσαν για την αλληλεγγύη και τον διεθνισμό των εργατών, καλώντας το ελληνικό προλεταριάτο να συναδελφωθεί με τους Ιταλούς και Γερμανούς φαντάρους. Παρά το κινήγητο από αστούς και σταλινικούς και τις τεράστιες δυσκολίες που αντιμετώπιζαν, καθώς πολλά ηγετικά στελέχη τους βρίσκονταν στα κάτεργα της Ακροναυπλίας, δεν έπαψαν ούτε στιγμή να οργανώνουν αγώνες και απεργίες, να παλεύουν με όλα τα μέσα για τον Σοσιαλισμό.

Ανάμεσα σε αυτούς που εκτελέστηκαν την Πρωτομαγιά του 1944 από τα ναζιστικά στρατεύματα κατοχής βρίσκονταν οι τροτσκιστές και αρχι-ομαρξιστές αγωνιστές: Γιαννακούρας Δημήτρης, Κοβά-

νης Γιώργος, Κρόκος Γιώργος, Μήτσος Ηρακλής, Πανταζής Δημήτρης, Σούλας Χρήστος, Τζαματζάς Βασίλης, Ανδρόννης Πέτρος, Παπαδημητρόπουλος, Περαχιά Ανρύ, Χατζήρηστος.

Εδώ να πούμε ότι το ΚΚΕ, σε μια προσπάθεια να παρουσιάσει και τους 200 σαν στελέχη και μέλη του ΚΚΕ, αποκρύπτει ακόμη και σήμερα ότι από τους εκτελεσθέντες οι 7 ήταν τροτσκιστές, οι 5 αρχι-ομαρξιστές και 4-5 άλλοι αντιστασιακοί. Ταυτόχρονα, δεν κάνει αυτοκριτική, εμμένοντας στις συκοφαντίες που είχε εξαπολύσει εναντίον τους με χαρακτηρισμούς όπως «κλιβνταριστές», «χαφιέδες» και «πράχτορες ξένων δυνάμεων».

Σήμερα, η μνήμη των 200 κομμουνιστών που έδωσαν τη ζωή τους για τον αγώνα ενάντια στον φασισμό και τον πόλεμο είναι πιο επίκαιρη από ποτέ. Μπροστά μας έχουμε έναν ανείπωτο ταξικό πόλεμο. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη αρπάζει ό,τι έχουμε: μισθό πείνας και εξαθλίωσης, η ακρίβεια έχει γίνει μαχαίρι στο λαιμό, τα ενοίκια εκτοξεύονται, ενώ ιδιωτικοποιούνται τα πάντα — Υγεία, Παιδεία, ασφάλεια. Κι όλα αυτά, τη στιγμή που η ίδια κυβέρνηση είναι βουτηγμένη στα σκάνδαλα, κλέβοντας εκατομμύρια από τους εργαζόμενους και νέους. Ενώ η πλειονοφία δυσκολεύεται να τα βγάλει πέρα.

Ο πόλεμος είναι πιο κοντά από ποτέ! Η εμπλοκή της χώρας μας σε ιμπεριαλιστικές συρράξεις γίνεται όλο και μεγαλύτερη — βάσεις του ΝΑΤΟ παντού, εξοπλιστικά, συμμετοχή σε επιχειρήσεις που σπέρνουν θάνατο. Αυτό μας βάζει σε πολύ επικίνδυνη θέση. Η ανάγκη οικοδόμησης ενός αντιπολεμικού κινήματος είναι μεγαλύτερη από ποτέ. Απέναντι σε όλο αυτό, οι 200 αγωνιστές της Καισαριανής μας δείχνουν τον δρόμο. Έτσι κι εμείς σήμερα, με αγώνες, απεργίες, καταλήψεις, μαζικές κινητοποιήσεις, πρέπει να πάρουμε παράδειγμα. Κανείς δεν θα μας χαρίσει τίποτα. Μόνο με την οργάνωση, την αλληλεγγύη και την ταξική πάλη μπορούμε να διώξουμε την κυβέρνηση Μητσοτάκη και τους σύγχρονους δοσίλογους.

90 χρόνια από την Εξέγερση του Μάη του 1936

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΤΟΥ 1936

Η Πρωτομαγιά του 1936 αποτέλεσε την απαρχή μιας νέας φάσης στην ανάπτυξη της ταξικής πάλης στην Ελλάδα. Δεν πρόκειται για μια απλή συμβολική κινητοποίηση, αλλά για την έκφραση μιας βαθιάς κοινωνικής και οικονομικής κρίσης, που είχε ωριμάσει μέσα από τα προηγούμενα χρόνια της καπιταλιστικής αστάθειας. Η φτώχεια, η ανεργία και η εντεινόμενη εκμετάλλευση είχαν οδηγήσει πλατιά στρώματα της εργατικής τάξης σε κατάσταση διαρκούς σύγκρουσης με τη κυβέρνηση και την αστική τάξη.

Σε αυτή τη συγκυρία, οι καπνεργάτες αναδείχθηκαν σε πρωτοπόρα του κινήματος. Ήδη από τις αρχές του 20ού αιώνα είχαν αναπτύξει ισχυρές συνδικαλιστικές οργανώσεις και σημαντική εμπειρία απεργιακών αγώνων, ιδιαίτερα στη Μακεδονία, όπου η επεξεργασία καπνού αποτελούσε βασικό οικονομικό κλάδο. Μέσα από συνεχείς διεκδικήσεις για μισθούς, συνθήκες εργασίας και δικαιώματα, είχαν διαμορφώσει μια κουλτούρα συλλογικής οργάνωσης και μαχητικής δράσης. Αυτή η εμπειρία θα αποδεικνυόταν καθοριστική στην έκρηξη των γεγονότων που ακολούθησαν.

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΜΑΗ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Η απεργία των καπνεργατών στα τέλη Απριλίου του 1936 αποτέλεσε τον πυρήνα της επερχόμενης εξέγερσης. Οργανωμένη μέσα από απεργιακά ταμεία και επιτροπές, επεκτάθηκε γρήγορα σε πολλές πόλεις, όπως οι Σέρρες, η Καβάλα, η Δράμα και το Αγρίνιο. Στη Θεσσαλονίκη συγκροτήθηκε μια 40μελής Κεντρική Απεργιακή Επιτροπή, η οποία συνεδρίαζε καθημερινά και συντόνιζε τον αγώνα, αποτελώντας ένα πραγματικό κέντρο οργάνωσης και κλιμάκωσης της απεργίας. Σημαντική ήταν η συμβολή των επαναστατών μαρξιστών της ΟΚΔΕ και μιας της ΚΔΕΕ, που πρωτοστάτησαν στην διαμόρφωση των απεργιακών επιτροπών περιφρούρησης και αλληλεγγύης. Οι απεργιακές επιτροπές δεν περιορίζονταν σε συνδικαλιστικά καθήκοντα, αλλά ανέλαβαν κρίσιμες λειτουργίες: οργάνωναν την περιφρούρηση των απεργιών, διασφάλιζαν την αλληλεγγύη μεταξύ των εργατών και συγκροτούσαν φρουρές στις αποθήκες καπνού για να αποτρέψουν την εισαγωγή απεργοσπαστών. Οι καπνεργοί, από την πλευρά τους, επιχείρησαν να σπάσουν την απεργία, αλλά η αποφασιστικότητα των εργατών και η οργάνωσή τους κατέστησαν αυτές τις προσπάθειες σε μεγάλο βαθμό

αναποτελεσματικές.

Η σύγκρουση κορυφώθηκε στις 8 Μαΐου, όταν χιλιάδες καπνεργάτες και εργάτες κατέβηκαν μαζικά στους δρόμους της Θεσσαλονίκης. Η αστυνομία επέχειρησε να διώξει τις διαδηλώσεις με βία, ανοίγοντας πυρ εναντίον των απεργών. Ανάμεσα στους νεκρούς ήταν και ο εργάτης Τάσος Τούσης, του οποίου η δολοφονία έγινε σύμβολο της εξέγερσης, ιδιαίτερα μέσα από τη φωτογραφία της μιάνας του πάνω από το νεκρό σώμα του. Η κρατική βία όχι μόνο δεν τρομοκράτησε τους εργάτες, αλλά πυροδότησε μια γενικευμένη λαϊκή έκρηξη.

Στις 9 Μαΐου, δεκάδες χιλιάδες εργάτες, άνεργοι και φτωχά λαϊκά στρώματα κατέκλυσαν την πόλη, μετατρέποντας τη διαμαρτυρία σε ανοιχτή εξέγερση. Οι απεργιοί οργάνωσαν μαζικές πορείες, έστησαν οδοφράγματα και επέβαλαν στην πράξη τον έλεγχο βασικών σημείων της πόλης. Η αστυνομία, αδυνατώντας να αντιμετωπίσει τη μαζικότητα και την αποφασιστικότητα του κινήματος, υποχώρησε και περιορίστηκε στα τμήματα, φοβούμενη γενικευμένη σύγκρουση. Η κυβέρνηση έστειλε στρατό για να αποκαταστήσει την «τάξη», όμως σε αρκετές περιπτώσεις οι φαντοίρη αρνήθηκαν να στραφούν ενάντια στους εργάτες και συναδελφώθηκαν μαζί τους, αποκαλύπτοντας τα ρήγματα μέσα στον ίδιο τον κατασταλτικό μηχανισμό.

Για ορισμένες ημέρες, η εξουσία στη Θεσσαλονίκη πέρασε ουσιαστικά στον έλεγχο των εργατών. Η λειτουργία της πόλης εξαρτιόταν από τις αποφάσεις των απεργιακών επιτροπών, οι οποίες, μέσα από την αυτοοργάνωση και τη συλλογική δράση, αμφισβήτησαν έμπρακτα την αστική εξουσία. Εμφανίστηκαν έτσι στοιχεία δυαδικής εξουσίας, που, υπό διαφορετική πολιτική καθοδήγηση, θα μπορούσαν να εξελιχθούν σε όργανα εργατικής διακυβέρνησης. Χρειάζονταν δηλαδή ένα μαζικό επαναστατικό κόμμα, που θα μπορούσε να μετατρέψει την εξέγερση σε επανάσταση.

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΟΥ ΚΚΕ

Παρά τη δυναμική και τις αντικειμενικές δυνατότητες που άνοιγε η εξέγερση, ο ρόλος της ηγεσίας του ΚΚΕ υπήρξε καθοριστικά αρνητικός. Πλήρως ευθυγραμμισμένο με τη σταλινική γραμμή της 3ης Διεθνούς, το ΚΚΕ είχε ήδη υιοθετήσει τη τακτική των Λαϊκών Μετώπων και της «αστικοδημοκρατικής επανάστασης», εγκαταλείποντας στην πράξη την πάλη για τον σοσιαλισμό. Ωστόσο, η σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ είχε

ήδη εφαρμόσει το Σύμφωνο Σοφούλη-Σκλάβιανου, δεσμευόμενη να συγκρατήσει το εργατικό κίνημα σε «νόμιμα» όρια και να στηρίξει τους Βενιζελικούς με πρόσημα την αποτροπή επιβολής δικτατορίας. Η επιλογή αυτή αποδείχθηκε καταστροφική, καθώς αντί για γενίκευση της πάλης και πανελλαδική απεργία, το ΚΚΕ επέλεξε συμβιβασμό. Η συμφωνία με κυβέρνηση, καπνεμπόρους και συνδικαλιστικές ηγεσίες περιόρισε τα αιτήματα και οδήγησε σε αποκλιμάκωση των κινητοποιήσεων, απογοήτευοντας την εργατική τάξη και διευκολύνοντας την αντεπίθεση της αστικής τάξης.

Η αστική τάξη, έχοντας ξεπεράσει τον άμεσο κίνδυνο που δημιούργησε η εξέγερση και έχοντας συνειδητοποιήσει το βάθος και την επικινδυνότητα της εργατικής αόδου που εκφράστηκε τον Μάη του 1936, προχώρησε σε συνειδητή στρατηγική ανασύνταξη και αντεπίθεση. Οι μηχανισμοί καταστολής ενισχύθηκαν συνολικά, ενώ οι διώξεις αγωνιστών και συνδικαλιστών πολλαπλασιάστηκαν και οι συνδικαλιστικές ελευθερίες περιορίστηκαν δραστικά. Η καταστολή απέκτησε συστηματικό χαρακτήρα, με ενίσχυση των μηχανισμών ασφαλείας και στενότερη επίτηρηση των εργατικών οργανώσεων. Παράλληλα, η πολιτική κρίση στο εσωτερικό της άρχουσας τάξης βάθαινε, καθώς τα παραδοσιακά κόμματα αποδεικνυόνταν ανίκανα να διαμορφώσουν σταθερή κυβερνητική λύση. Οι αντιφάσεις αυτές ανέδειξαν τα όρια του κοινοβουλευτισμού, καθιστώντας σαφές ότι δεν μπορούσε να εγγυηθεί την κυριαρχία της αστικής τάξης απέναντι σε ανερχόμενο εργατικό κίνημα. Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, η δικτατορική λύση δεν εμφανίστηκε ως προσωρινή επιλογή, αλλά ως αναγκαία για τη διατήρηση της εξουσίας.

Η εμπειρία του Μάη του 1936 λειτουργήσε ως προειδοποίηση για την αστική τάξη. Έγινε σαφές ότι η κοινοβουλευτική ομαλότητα δεν μπορούσε να εγγυηθεί την κυριαρχία της απέναντι στο εργατικό κίνημα. Έτσι, ωριμάζε η ανάγκη για αυταρχική μορφή διακυβέρνησης, ικανή να επιβάλει την «τάξη» με τη βία.

Η ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΤΗΣ 4ΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Η επιβολή της δικτατορίας της 4ης Αυγούστου από τον Ιωάννη Μεταξά αποτέλεσε την κατάληξη αυτής της διαδικασίας. Με τη στήριξη του Γεώργιου Β' και τη συναίνεση της αστικής τάξης, εγκαθιδρύθηκε ένα αυταρχικό καθεστώς που στόχευε στην ολοκληρωτική συντριβή του εργατικού

κινήματος. Είναι χαρακτηριστικό ότι το εργατικό κίνημα προετοιμαζόταν για νέα πανελλαδική γενική απεργία στις 5 Αυγούστου. Ωστόσο, η επιβολή της δικτατορίας την προηγούμενη ημέρα ακύρωσε κάθε δυνατότητα υλοποίησής της. Η καθυστέρηση στη γενίκευση του αγώνα και η πολιτική των συμβιβασμών είχαν ήδη δώσει τον απαραίτητο χρόνο στην αστική τάξη να οργάνώσει την αντεπίθεσή της.

Το καθεστώς δεν ξεκίνησε από το μηδέν, αλλά πάτησε πάνω σε ήδη υπάρχοντα κατασταλτικά εργαλεία, όπως το Ιδιώνυμο, που είχε θεσπιστεί για τη δίωξη των κομμουνιστών και του εργατικού κινήματος. Με την επιβολή της δικτατορίας, αυτά τα μέτρα γενικεύθηκαν και οξυνήθηκαν. Καταργήθηκαν οι πολιτικές και συνδικαλιστικές ελευθερίες, διαλύθηκαν τα σωματεία, απαγορεύτηκαν οι απεργίες και επιβλήθηκε αυστηρή λογοκρισία. Χιλιάδες αγωνιστές συνελήφθησαν, φυλακίστηκαν ή εξορίστηκαν, ενώ οι μηχανισμοί καταστολής ενισχύθηκαν για να αποτρέψουν κάθε μορφή αντίστασης, επιχειρώντας να συντρίψουν όχι μόνο το παρόν, αλλά και το μέλλον του εργατικού κινήματος.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ - Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΤΡΟΤΣΚΙΣΤΩΝ

Ο ρόλος των επαναστατών μαρξιστών-τροτσκιστών στην Εξέγερση του Μάη του 1936, παρότι αριθμητικά περιορισμένος, υπήρξε ουσιαστικός τόσο οργανωτικά όσο και πολιτικά. Συμμετείχαν ενεργά στις απεργιακές επιτροπές και στις επιτροπές περιφρούρησης, ενισχύοντας τη συσχέτιση τη μαχητικότητα και τον συντονισμό των καπνεργατών, ενώ πίεζαν σταθερά για γενίκευση της απεργίας σε πανελλαδικό επίπεδο. Ταυτόχρονα, άσκησαν συνεπή κριτική στη σταλινική γραμμή της ταξικής συνεργασίας, προειδοποιώντας ότι ο περιορισμός του κινήματος σε «νόμιμα» πλαίσια και οι συμβιβασμοί με την αστική τάξη θα οδηγούσαν σε ήττα.

Η εμπειρία του Μάη ανέδειξε από τη μία τη δύναμη της εργατικής τάξης να οργάνωνεται και να αμφισβητεί στην πράξη την αστική εξουσία, και από την άλλη τα όρια ενός κινήματος χωρίς επαναστατική ηγεσία. Επιβεβαίωσε ότι χωρίς ανεξάρτητη πολιτική γραμμή και στρατηγική για τη γενίκευση και κλιμάκωση της πάλης, ακόμη και οι πιο μαζικές και μαχητικές εξεγέρσεις μπορούν να εκτονωθούν, ανοίγοντας τον δρόμο για την αντεπίθεση της αστικής τάξης.

Εκδηλώσεις μνήμης και τιμής για τον Μάη του 1936

Το **Σάββατο 23 Μαΐου** η ΟΚΔΕ διοργανώνει στη Θεσσαλονίκη ημερίδα εκδηλώσεων για την επέτειο 90 χρόνων από την εξέγερση του Μάη του 1936. Στις 11.00 π.μ. θα πραγματοποιηθεί εκδήλωση με κατάθεση στεφάνου στο μνημείο του Καπνεργάτη και κατόπιν, στις 12.00 μ.μ., θα ακολουθήσει πολιτική εκδήλωση στο Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης. Η ημερίδα γίνεται με σκοπό την απότιση φόρου τιμής στους αγωνιστές που έβαψαν με το αίμα τους τις ένδοξες σελίδες της ιστορίας του εργατικού κινήματος, την σε βάθος ανάλυση των σημαντικότερων αυτών γεγονότων και την σημασία τους για τους αγώνες του σήμερα.

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ του Μάη του '36 αποτελεί έναν από τους πιο σημαντικούς σταθμούς για το ελληνικό εργατικό κίνημα. Παρά την μεταπολεμική οικονομική ανάπτυξη, το βιοτικό

επίπεδο των εργαζομένων δεν βελτιώθηκε. Παρά την αντικομμουνιστική τρομοκρατία και καταστολή, η σκληρή εκμετάλλευση ώθησε τους εργαζόμενους σε μια σειρά αγώνων, προίμο της μεγαλειώδους εξέγερσης του Μάη του '36, η οποία πυροδοτήθηκε από μια μεγάλη απεργία των καπνεργατών, που επεκτάθηκε και σε άλλες πόλεις, με σημαντική συμβολή των επαναστατών της ΟΚΔΕ και της ΚΔΕΕ. Η σύγκρουση κορυφώθηκε στις 8 Μαΐου, όταν χιλιάδες εργάτες διαδήλωσαν στο κέντρο της πόλης και η αστυνομία χτύπησε σκληρά, αφήνοντας νεκρούς και εκατοντάδες τραυματίες. Η σφαγή προκάλεσε τεράστια λαϊκή έκρηξη και τις επόμενες μέρες, οι εργάτες κατάφεραν να αμφισβητήσουν και να καταλύσουν την αστική εξουσία στην πόλη.

Ωστόσο, η αντεπαναστατική πολιτική του ΚΚΕ έπαιξε επιτυχώς τον παραλυτικό της ρόλο (έχοντας ήδη βάλει σε εφαρμογή το σύμφωνο Σοφούλη-Σκλάβιανου, με το οποίο δεσμευόταν να συγκρατήσει το εργατικό κίνημα σε «νόμιμα» όρια). Αντί να καλέσει σε άμεση πανελλαδική γενική απεργία και επέκταση της εξέγερσης, το ΚΚΕ ήρθε σε συμβιβασμό. Τελικά, υπογράφη-

κε «συμφωνία», που ικανοποίησε μόνο περιορισμένα οικονομικά αιτήματα και οδήγησε σε αποκλιμάκωση των κινητοποιήσεων. Η εξέλιξη απογοήτευσε την εργατική τάξη και άφησε τον πεδίο ελεύθερο για την απάντηση της επανανάστασης, με την επιβολή της δικτατορίας της 4ης Αυγούστου από τον Μεταξά, εγκαινιάζοντας μια περίοδο άγριων διώξεων, φυλακισμών και εξορίων αγωνιστών και επαναστατών.

Σήμερα, που η γενίκευση ενός Γ' Παγκοσμίου Πολέμου είναι ιδιαίτερα πιθανή και η οικονομική κρίση χτυπάει ανελέητα τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, ο Μάης του 1936 δεν είναι απλώς ένα ιστορικό γεγονός. Είναι ένας φάρος για τους αγώνες του σήμερα, όχι μόνο για την απαρμάμλη μαχητικότητα και αποφασιστικότητα που μπορεί να επιδείξει το εργατικό κίνημα, αλλά και για την παραδειγματική αυτοοργάνωση των μαζών, για τις παγίδες της κάθε χρώματος συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας που πρέπει να ξεπεράσουμε, για την δυνατότητά μας να προτάξουμε τις πραγματικές ανάγκες της κοινωνίας και να τις επιβάλουμε στην πράξη, βάζοντας τις βάσεις για μια σοσιαλιστική κοινωνία.

Τα γεγονότα της Πρωτομαγιάς, πυξίδα για τους αγώνες του σήμερα

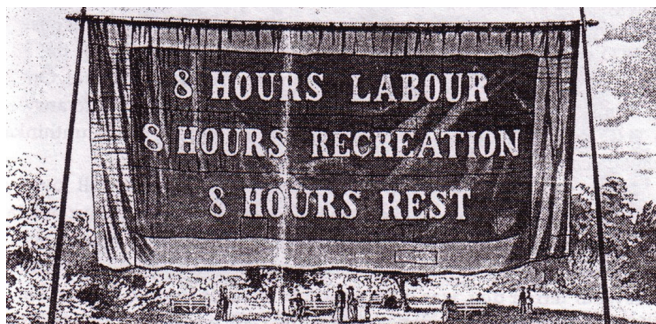
ΤΗ ΦΕΤΙΝΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ συμπληρώνονται 140 χρόνια από τον ιστορικό και αιματηρό αγώνα των εργαζομένων του Σικάγο και των εργατών των ΗΠΑ για τη διεκδίκηση του οχτάωρου, που στις μέρες μας καταργείται. Η 1η Μαΐου θεσπίστηκε ως παγκόσμια ημέρα αγώνα για τα δικαιώματα των εργαζομένων στις 20 Ιουλίου 1889 κατά τη διάρκεια του ιδρυτικού συνεδρίου της Β' Διεθνούς.

Τον Σεπτέμβριο του 1866 η Α' Διεθνής αποφάσισε: «Η μείωση των ωρών εργασίας οφείλει να είναι το πρώτο βήμα προς τη χειραφέτηση των εργατών. Καταρχήν η οκτάωρη εργασία πρέπει να θεωρηθεί επαρκής και η νυκτερινή εργασία να επιτρέπεται μόνο εξαιρετικά». Χρειάστηκε να περάσουν 20 χρόνια διεκδίκησης ώπου η Αμερικανική Ομοσπονδία Εργασίας διακήρυξε ότι «οκτώ ώρες θα αποτελούν τη νόμιμη εργασία μιας ημέρας από την 1η Μαΐου 1886 και μετά».

Λίγες ημέρες πριν, στις ΗΠΑ οι εφημερίδες και οι βιομηχανικοί διέδιδαν ότι η 1η Μάη θα ήταν η ημερομηνία που θα γινόταν μια κομμουνιστική εργατική εξέγερση, σύμφωνα με το μοντέλο της Παρισινής Κομμούνιας και θα έφερνε «μείωση μισθών, φτώχεια και κοινωνική υποβάθμιση του Αμερικανικού εργάτη», ενώ θα έσπρωχνε τους εργάτες σε «αλιτρεία και χωροταξία, βία, κραυγάλη και αλκοολισμό».

Την Πρωτομαγιά του 1886 ξεκίνησε απεργία διαρκείας και πάνω από μισό εκατομμύριο εργαζόμενοι διαδήλωσαν σε πολλές πόλεις των ΗΠΑ. Βασικό σύνθημα ήταν: «8 ώρες για δουλειά, 8 ώρες για ανάπαυση και μόρφωση, 8 ώρες για ύπνο» (οι εργάτες δούλευαν τότε από 10 μέχρι και 16 ώρες την ημέρα). Το Σικάγο, βιομηχανικό κέντρο της εποχής, αναδείχθηκε σε επικεντρωτό του αγώνα.

Στις 3 Μαΐου σε απεργία ενός εργοστασίου η αστυνομία επιτέθηκε πυροβολώντας εν ψυχρώ τους απεργούς ενώ έβαζε μέσα στο εργοστά-

σιο απεργοσπάστες. Αυτό είχε σαν κατάληξη 3 απεργούς νεκρούς και αρκετούς τραυματίες. Σε όλες τις ΗΠΑ οι εργάτες συνέχισαν να βγαίνουν στους δρόμους και να παλεύουν για τα δικαιώματά τους παρά την βίαιη καταστολή που εξαπέλυε το αστικό κράτος. Στις 4 Μάη οι απεργιακές συγκεντρώσεις συνεχίστηκαν μέχρι το βράδυ. Περίπου στις 10 μ.μ. στην πλατεία Χέιμαρκετ του Σικάγο, κατά τη διάρκεια συγκέντρωσης, και ενώ γίνονταν ομιλίες από εργαζομένους, ομάδα εκατοντάδων βαριά οπλισμένων αστυνομικών έφτασε στο σημείο με σκοπό να διαλύσει την συγκέντρωση. Ο επικεφαλής της αστυνομικής δύναμης διέταξε να διαλυθεί η συγκέντρωση. Ο ομιλητής από το βήμα κάλεσε τον κόσμο να μείνει στην συγκέντρωση. Εκείνη την ώρα έσκαψε μια χειροβομβίδα. Η έκρηξη έγινε στο σημείο που ήταν οι αστυνομικοί. Η αστυνομία εκμεταλλεύτηκε την κατάσταση για να χτυπήσει τους διαδηλωτές και άνοιξε πυρ κατά των συγκεντρωμένων σκοτώνοντας 4 ανθρώπους και τραυματίζοντας περισσότερους από 200 — στα θύματα δεν υπολογίζονται πόσοι τραυματίες πέθαναν στη συνέχεια.

Μετά το συμβάν το αστικό κράτος βρήκε αφορμή για να συλλάβει 8 συνδικαλιστές από τους οργανωτές της διαδήλωσης. Η δική κατέληξε με συνοπτικές διαδικασίες σε καταδίκη με απαγχονισμό (βλ. διπλανό άρθρο). Μοναδικό επιχείρημα, η υποκίνηση των βίαιων επεισοδίων μέσα από τις ομιλίες τους κατά τη διάρκεια του συλλαλητηρίου.

Ο μεγαλειώδης αγώνας της πρωτομαγιάς και η θυσία των εργαζομένων εκείνης της περιόδου οδήγησε στην καθιέρωση του πενήτημου και της εργασίας των 40 ωρών για όλους. Αυτό ακριβώς το δίδαγμα του αγώνα είναι που δεν θέλουν οι δυνάστες των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, να μας παραδειγματίσει για το πως πρέπει να παλέψουμε ενάντια στον πόλεμο, στη φτώχεια στην ακρίβεια και σε όλα τα δεινά που βιώνουμε σήμερα.

Η αστική τάξη ανά περιόδους και σε αρκετές χώρες έχει προσπαθήσει να λησσοφορήσει και να συκοφαντήσει την Εργατική Πρωτομαγιά, να τη μετατρέψει από ημέρα αγώνα και διεκδίκησης των εργατικών δικαιωμάτων σε ημέρα αργίας για οποιοδήποτε άλλο ευφάνταστο και άσχετο

λόγο (Οι ΗΠΑ και ο Καναδάς είναι οι μοναδικές χώρες στις οποίες ως Ημέρα της Εργασίας δεν εορτάζεται η Πρωτομαγιά, αλλά η πρώτη Δευτέρα του Σεπτεμβρίου. Το 1894, ο εορτασμός της Ημέρας της Εργασίας έγινε νόμος των ΗΠΑ, με απόφαση του Κογκρέσου και νόμος του Καναδά με απόφαση του Κοινοβουλίου της χώρας. Στόχος ήταν η αποφυγή της ταύτισης των εργατικών κινημάτων με την αριστερά της χώρας στην οποία είχαν συμβεί τα γεγονότα του Σικάγο). Αυτό ακριβώς δείχνει και τη σημαντικότητα, τη δύναμη και την επιτυχία που έχουν οι εργατικοί αγώνες αλλά και τον φόβο που νιώθει η αστική τάξη απέναντι στο εργατικό κίνημα.

Το δίδαγμα λοιπόν της Πρωτομαγιάς είναι ότι οι απεργίες και οι οργανωμένοι αγώνες, που εργοδότες και νεοφιλελεύθεροι μισούν, είναι ένα από τα πιο αποτελεσματικά μέσα για να ξεπεράσουμε το μούδιασμα, τις αδυναμίες και την διάσπαση του εργατικού κινήματος και να το προσανατολίσουμε σε πιο συντονισμένες, και εκτεταμένες επαναστατικές δράσεις. Η Εργατική Πρωτομαγιά μας δείχνει το παράδειγμα, όχι μόνο με λόγια, αλλά με πράξεις, και το παράδειγμα παρέχεται όχι από τις περιπέτειες μοναχικών ηρώων αλλά από μαζική επαναστατική δράση που συνδυάζει πολιτικές και οικονομικές διεκδικήσεις.

Από την απολογία του Αύγουστου Σπιάς, ενός εκ των εκτελεσμένων της Πρωτομαγιάς στο Σικάγο:

«Αν σας περνάει η ιδέα στα σοφάρια, πως με τις κρεμάλες σας μπορείτε να σταματήσετε το κίνημα, που εσθοθεί εκατομμύρια γονατισμένων εργατών από την καταπίεση στην εξέγερση, είστε, μα την αλήθεια πτωχοί του πνεύματι [...] Αν το να λες την αλήθεια πρέπει να τιμωρείται με θάνατο, εμείς δε θα πάσουμε να λέμε την αλήθεια, όσους θανάτους κι αν μας επιβάλλετε! Σας περιφρονούμε και στον θάνατο!».

Η απολογία του Αύγουστου Σπιάς – Πρωτομαγιά 1886

August Spies

Albert Parsons

George Engel

Adolph Fischer

Louis Lingg

Michael Schwab

Oscar Neebe

Samuel Fielden

ΟΙ 8 ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ στις 4 Μάη 1886, στη διαμαρτυρία της πλατείας Χέιμαρκετ, οδηγήθηκαν σε δίκη. «Κρεμάστε τους πρώτα και ύστερα τους δικάζετε», ήταν η αξίωση κράτους και αφεντικών.

Ο Αύγουστος Σπιάς ένας από τους 8 κατηγορούμενους στην απολογία του —μεταξύ των άλλων— είπε τα εξής:

«Κύριοι Δικαστές,

Αν σας περνάει η ιδέα στα σοφάρια, πως με τις κρεμάλες σας μπορείτε να σταματήσετε το κίνημα, που εσθοθεί εκατομμύρια γονατισμένων από την καταπίεση εργατών στην εξέγερση, είστε, μα την αλήθεια «πτωχοί του πνεύματι».

Κρεμάστε μας με τα περιμένετε το τέλος! Αν εσείς είσατε τυφλοί και δεν μπορείτε να το δείτε, εγώ σας το αναγγέλλω! Γύρω σας, κάτω σας, δίπλα σας, πάνω σας, από όλες τις μεριές, ζυπλώνεται μια τερπίσια φωτιά. Θέλετε να μη τη βλέπετε; Δικαίωμα σας. Μα δε θα την αποφύγετε. Θέλετε να απαλλαγείτε μια για πάντα απ' όλους εμάς τους «Συνωμότες», κάντε το.

Απαλλαγείτε όμως πρώτ' απ' όλα,

απ' τα αφεντικά της βιομηχανίας, που δημιούργησαν την ανήθικη περιουσία τους, με το κλεμμένο αντίτιμο της εργασίας που δεν πληρώθηκε.

Μέσα στο Σύστημά σας οι μηχανές σας φέρνουν την υπερπαραγωγή, που οδηγεί τον πραγματικό παραγωγό στην Αθλιότητα και στο Θάνατο. Είναι αυτό που σας αποκαλείτε «Αξίωση του Εθνικού Πλούτου», «Εθνικού»; Τι ειρωνεία! Τη χώρα μερικών προνομούχων του Έθνους, να λέτε!

Θέλετε να διαμορφώσετε την κατάσταση; Καταργήστε πρώτα απ' όλα εσάς τους ίδιους, τον εαυτό σας, γιατί Σεις με τη συμπεριφορά σας απέναντι στους εργάτες είσατε οι πρώτοι Πράκτορες της Επανάστασης.

Καταργήστε την αρπαγή και το πλάστοικο αυτό είναι το καθήκον σας. Καταργήστε αυτούς τους 50—100—200 ανθρώπους που θέλουν να απολαμβάνουν το παν, χωρίς να κάνουν απολύτως τίποτε. Απ' αυτή την Τάξη, εμείς πάμε να Απαλλαγούμε!

Κοιτάτε το οικονομικό (πλαίσιο) της Μάχης! Οι εργάτες έχουν πεποκοφτεί και Σεις καλοί μου Χριστιανοί κι ευγενικοί μου μουρζονιάδες, Σεις είσατε οι Κοινωνικοί Γύπες, που τρώτε τις σάρκες των πτωμάτων.

Θα θέλατε να κάνουμε μαζί μια βόλτα στα στενοσόκακα τούτης της πολιτείας; Οπου ξεμετρούνε τις μέρες τους οι αληθινοί Δημοουργοί του Πλούτου; Να, βλέπετε δεν υπάρχουν εδώ άνθρωποι. Υπάρχουν πτώματα μάλλον που μπορούμε να πούμε πως έχει αρχίσει η αποσύνθεσή τους.

Η γενική Κρατικοποίηση του Μέσον Παραγωγής γίνεται αναπόφευκτη Αναγκαιότητα, πρέπει επιτέλους ν' αρχίσει η εποχή του Σοσιαλισμού και της Παγκόσμιας Συνεργασίας! Εκείνοι που λένε τούτο είναι δικό μας πρέπει να τα ιδούν όλα κοινα, για το καλό όλων κι αυτό θα γίνει μια μέρα, είτε το θέλετε είτε δεν το θέλετε. Η ιστορία διδάσκει πως ότι ήταν να γίνει, έγινε.

Όποιος λέει Ιδιωτική Βιομηχανία, λέει Αναρχούμενη Οικονομία!

Μετρήμένοι άνθρωποι χρησιμοποιούν, προς όφελός τους, τις εφευρέσεις και τα επινοήματα του Νου. Ο κόσμος είναι για τους λίγους, γύρω από τους οποίους πέφτουν οι άνθρωποι θύματα του πλούτου. Με τις μηχανές τους μετατρέπουν το ανθρώπινο αίμα σε βόλους χρυσαφιού. Με την πολλή δουλειά δολοφονούν τις γυναίκες και τους ανήλικους. Με την ανεργία σκοτώνουν τα θύματα

των μηχανών της. Κι αυτοί οι άνθρωποι λέγονται Χριστιανοί. Θαυμάστε αυτούς τους... χριστιανούς! Κατηγορούμεθα πως παραβήκαμε τον Νόμο. ΝΑΙ! Τον παραβήκαμε!

Για να δείξουμε στον λαό κατά ποιο τρόπο οι Θεσμοί, αυτά τα τελευταία 20 χρόνια αποβλέπουν συστηματικά σε ένα σκοπό. Να εγκαθιθρύνουν σε τούτη τη χώρα μια ΟΛΙΓΑΡΧΙΑ, που πιο δυνατή δεν υπήρξε ποτέ σε κανένα μέρος της Γης.

Οι ιδέες αυτές που υπερασπίζω είναι δικές μου. Είναι ένα κομμάτι από τον ίδιο τον εαυτόν μου. Πώς είναι δυνατόν να τις εγκαταλείψω; Ροιχα είναι να τα βγάλεις και να τα παρατήσεις;

Μα κι αν μπορούσα ακόμα, πάλι δε θα τις άφηνα. Δεν είναι λοιπόν αφέλεια εκ μέρους σας να νομίζετε ότι μπορείτε ν' απαλλαγείτε Σεις από τις ιδέες αυτές, που κερδίζουν έδαφος, μέρα με τη μέρα, στέλλοντας μας στην κρεμάλα;

Αν το να λες την αλήθεια πρέπει να τιμωρείται με θάνατο, Εμείς δε θα πάγουμε να λέμε την αλήθεια, όσους θανάτους κι αν μας επιβάλλετε! Σας περιφρονούμε και στο θάνατο! Εμπρός, καλέστε το δήμο. Η αλή-

θεια, που κρεμάστηκε στο πρόσωπο του Χριστού, του Σωκράτη, του Τζι-ορντάνο Μπρούνο, του Χιούζ, του Γαλλιάου, Ής ακόμη!

Δεν πέθανε. Πολλοί άλλοι, που αποτελούμε ετέρμονη λεγεώνα, μας πρόλαβαν σε τούτη την οδό.

Κοιτάτε μας! Είμαστε έτοιμοι καθ' όλα, να σας ακολουθήσουμε στη Ματωμένη Πορεία!»

Η ετυμολογία εκδόθηκε στις 20 Αυγούστου 1886 κι έκρινε ένοχους και τους οκτώ κατηγορούμενους. Οι Σπιάς, Έγκελ, Φίσερ, Λινγκ, Σβαμπ, Φίλντεν και Πάρσονς καταδικάστηκαν σε θάνατο, ενώ ο Νίμπε σε κάθειρξη 15 ετών. Μετά την εξάντληση και των τελευταίων ενδίκου μέσου, οι ποιινές των Σβαμπ και Φίλντεν μετατράπηκαν σε ισόβια. Ο Λινκ επέλεξε ένα διανοητικό τέλος. Λίγο πριν εκτελεστεί καπνίζει ένα τελευταίο τσιγάρο με... εκρηκτική ύλη! Έτσι, στις 11 Νοεμβρίου 1887 ο Σπιάς, Πάρσονς, Φίσερ και Έγκελ οδηγήθηκαν στην αγχώνη, καταδικασμένοι για «εσχάτη προδοσία» τραγουδώντας τη «Μασσαλιώτιδα».

προς τους σιωνιστές για εξαγορά επιχειρήσεων, ακινήτων και γης συνεχίζονται, οι αμερικανικές βάσεις σε όλη την επικράτεια, και κυρίως στη Σούδα, χρησιμοποιούνται σαν αμερικανικό έδαφος και τα πλοία των ελλήνων εφοπλιστών εξακολουθούν να μεταφέρουν καύσιμα, στρατιωτικό υλικό και εξοπλισμό για τις αμερικανο-σιωνιστικές πολεμικές επιχειρήσεις. Το πάθημα των μοναρχιών του Κόλπου και πιο πριν των Κούρδων της Συρίας δεν φαίνεται να γίνονται μάθημα στο ελληνικό κατεστημένο.

Το Μεγάλο Ισραήλ τσακίζεται στον Λίβανο

Μετά την υποτιθέμενη κατάπαυση του πυρός με το Ιράν, που ανακήρυξε ο αμερικανός πρόεδρος, το σιωνιστικό καθεστώς έχει στρέψει την υπερσύγχρονη πολεμική του μηχανή στο μέτωπο του Λιβάνου, επιχειρώντας εθνοκάθαρση όπως στη Γάζα: σπέρνει το θάνατο (2.200 νεκροί), εκτοπίζει αμάχους (πάνω από ένα εκατομμύριο), ισοπεδώνει χωριά και ανατινάξει γέφυρες και δρόμους. Παρόλα αυτά δεν έχει καταφέρει να καταλάβει τη λωρίδα των 30 χιλιομέτρων που χωρίζει τα βόρεια σύνορα του Ισραήλ από τον ποταμό Λιτάνι. Οι μαχητές της Χεζμπολάχ έχουν, όπως φαίνεται, ανακάμψει και υπερασπίζονται αποτελεσματικά τα εδάφη και το λαό της χώρας τους, ενώ συνδράμουν και στην άμυνα του Ιράν. Αντίθετα, η αμερικανόδουλη, προδοτική κυβέρνηση του Λιβάνου δέχεται να καθίσει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων με το Ισραήλ για την υπογραφή μιας νέας δεκαήμερης εκχειρίδας – η προηγούμενη, του Νοέμβρη 2025, δεν τηρήθηκε ποτέ από τους σιωνιστές – προφανώς για να εκλείψει η προϋπόθεση κατάπαυσης του πυρός στο Λίβανο που έβαζε το Ιράν για την έναρξη οποιασδήποτε συζήτησης με τους Αμερικανούς. Περιττεύει να αναφέρουμε ότι ούτε αυτή η συμφωνία τηρείται.

Η νίκη του Ιράν, νίκη των λαών

Το Ιράν, με την τεράστια ιστορία και κουλτούρα, με την προετοιμασία και την έξυπνη στρατηγική της αποκέντρωσης των στρατιωτικών δυνάμεων, με την αναλογική ανταπόδοση των χτυπημάτων στις αμερικανικές βάσεις και τις υποδομές των χωρών του Κόλπου, με το επιλεκτικό κλείσιμο των Στενών του Ορμούζ και τη θέσπιση διοδίων, αναδεικνύεται σε κατάρχη για τις εξελίξεις σε παγκόσμιο επίπεδο. Κρίσεις και κραχ τεραστίων διαστάσεων, όχι μόνο στην ενέργεια, αλλά και στη γεωργία, τα τρόφιμα, τις ηλεκτρονικές συσκευές και πολλούς άλλους τομείς βρίσκονται μπροστά μας, όπως βρίσκεται και η χρήση πυρηνικών αν ο πόλεμος παραταθεί ή κλιμακωθεί. Από την άλλη, αν το Ιράν υποχρεώσει τον αμερικανο-σιωνιστικό άξονα σε υποχώρηση – πράγμα διόλου απίθανο –, πέρα από τις κομοιόστορικές ανακατατάξεις που θα ζήσουμε, θα έχουμε και την πιο περίτρανη απόδειξη για τη δύναμη της θέλησης και της αποφασιστικότητας των λαών που παλεύουν για την ελευθερία και την ανεξαρτησία τους. Πι αυτό, είναι κομβικής σημασίας για το παγκόσμιο εργατικό και λαϊκό κίνημα να αναπτύξει ένα διεθνές, μαχητικό, αντι-ιμπεριαλιστικό κίνημα υπεράσπισης του Ιράν που θα είναι, αντικειμενικά, κίνημα υπεράσπισης όλων των λαών και του ίδιου του εργατικού κινήματος.

ΞΕΩ ΤΟ ΝΑΤΟ από το Ιστορικό Πολυτεχνείο

«Ξέω οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ».

Αυτό ήταν ένα από τα κεντρικά συνθήματα τον Νοέμβρη του 1973 στην ιστορική εξέγερση εργαζομένων και νέων, με επίκεντρο το Πολυτεχνείο. Σχεδόν 53 χρόνια μετά, το ΝΑΤΟ προσπαθεί να «εισβάλει από την πίσω πόρτα» στο ίδρυμα-σύμβολο του αντιδικτατορικού και αντιιμπεριαλιστικού αγώνα, με σκοπό την πολεμική έρευνα. Μπροστάρης σε ακόμα μία αντιδραστική τομή βρίσκεται ο περιβόητος Πρύτανης του ΕΜΠ – και μνηστής της Χούντας - Ι. Χατζήγεωργίου. Ο οποίος έπειτα από το «κυνήγι μαγισσών» που έχει εξαπολύσει εδώ και δύο χρόνια απέναντι στο φοιτητικό κίνημα, τις πολιτικές δυνάμεις και τους αγωνιστές εντός του ιδρύματος (εφαρμογή πειθαρχικών, σπάσιμο κατάληψης ΦΣ Αρχιτεκτονικής και σύλληψη 15 φοιτητών, εκκένωση πολιτικών χώρων και στεκιών, απαγόρευση αφισοκολλήσεων και ανάρτηση πανό) έρχεται τώρα να πάει ένα βήμα παραπέρα και να **μετατρέψει το ΕΜΠ σε νατοϊκό πολεμικό εργαστήριο!**

Στο στόχαστρο έχει μπει – από την αρχή της χρονιάς – ο **εσωτερικός κανονισμός** του ΕΛΚΕ (Ειδικός Λογαριασμός Κονδυλίων Έρευνας) και συγκεκριμένα η διάταξη που **απαγορεύει ρητά οποιαδήποτε έρευνα «για πολεμικούς σκοπούς οποιασδήποτε μορφής... και ανάληψη έρευνών με χρηματοδότηση από διεθνείς στρατιωτικούς συνασπισμούς»**. Έπειτα από δύο αποτυχημένες προσπάθειες κατάργησης της διάταξης από τη Σύγκλητο του ΕΜΠ, ο Χατζήγεωργίου επιστρατεύει πλέον το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους σε μια προσπάθεια να προσπεράσει πραξικοπηματικά τα όργανα του Ιδρύματος. Ωστόσο, οι εκπρόσωποι του κρίνουν τις σχετικές διατάξεις ως παράνομες (!), ενώ ο νομικός σύμβουλος του Υπουργείου Παιδείας θίγει και ζήτημα αντισυνταγματικότητας, με το επιχείρημα ότι η άρνηση της χρηματοδότησης από το ΝΑΤΟ παραβιάζει την ακαδημαϊκή ελευθερία!

Τα ελληνικά πανεπιστήμια έρμια των πολεμικών σχεδιασμών

Βέβαια, η αξιοποίηση του Πολυτεχνείου για στρατιωτική έρευνα δεν είναι καινούργιο φαινόμενο. Στο όνομα «της άμυνας και της ασφάλειας», αλλά και των τεχνολογικών διττής φύσης (υποτίθεται ταυτόχρονα πολεμικής και οικονομικής χρήσης) οι νεοφιλελεύθεροι βρίσκουν διάφορα νομικά τερτίπια για να προσπερνούν διατάξεις και εσωτερικούς κανονισμούς. Συγκεκριμένα, **τη τελευταία εικοσαετία το ΕΜΠ έχει συμμετάσχει σε 46 ευρωπαϊκά ερευνητικά προγράμματα άνω των 300.000.000 ευρώ**, από τα οποία δεν θα μπορούσαν φυσικά να λείπουν και ισραηλινές εταιρίες, με κυριότερη την Intracom Defence.

Στη γραμμή που χαράσσουν ΗΠΑ, ΝΑΤΟ και ΕΕ, η κυβέρνηση Μητσοτάκη επίσης ετοιμάζεται για πόλεμο. Συμμετέχει ενεργά στα μέτωπα: αποστολή F-16 και φρεγατών στην Ανατολική Μεσόγειο, κατάρριψη ιρανικών πυραύλων από ελληνική συστοιχία Patriot στην Σαουδική Αραβία, πλήρης στήριξη στο σιωνιστικό κράτος-δολοφόνο, αποστολή εξοπλισμών και πακτωλών χρημάτων στην Ουκρανία, κ.ο.κ. Σύσσωμη η ελληνική αστική τάξη, γνωρίζοντας ότι βρίσκεται με την πλάτη στον τοίχο, αντιμέτωπη με μια νέα χρεοκοπία και μια ιστορική γεωπολιτική υποβάθμιση, επιχειρεί μια τεράστια «φυγή προς τα μπρος», μια απελπισμένη προσπάθεια μέσω του πολέμου να ξεπεράσει την κρίση της. **Για να προχωρήσουν αυτά τα σχέδια απαιτείται μια συνολική «παραισθήση» της ελληνικής κοινωνίας, η στρατιωτικοποίηση κάθε πτυχής της και η καλλιέργεια ενός κλίματος μιλιταρισμού.** Απαιτείται η ευθυγράμμιση της νεολαίας – πρώτα και κύρια σε ιδεολογικό επίπεδο – με την αντίληψη ότι πρέπει να θυσιάσει για την επιβίωση της ελληνικής ελίτ, καθώς και με τη συνολική λεηλασία του δημόσιου πλούτου, συμπεριλαμβανομένων των δημόσιων πανεπιστημίων.

Σε αυτούς τους σχεδιασμούς δεν χωρά ούτε ευρώ

κρατικής χρηματοδότησης για την παιδεία. Τα δημόσια πανεπιστήμια πρέπει να διαλυθούν: σε αυτό αποσκοπούν οι διαγραφές, τα ιδιωτικά, η ΕΒΕ, οι αξιολογήσεις και τα κλεισίματα/συγχωνεύσεις που ήδη έχουν ξεκινήσει. **Ότι απομείνει θα μετατραπεί σε πεδίο ατελείωτου «πλιάτσικου» των διάφορων ιδιωτών-κορακιών και σε ερευνητικό γρανάζι της στρατιωτικής βιομηχανίας.** Ακολουθώντας για άλλη μια φορά πιστά τα χνάρια των Δυτικών Ιμπεριαλιστών, όπου ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια στη σκιά της όξυνσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, διαμορφώνεται αυτό που έχει ονομαστεί «στρατιωτικό - βιομηχανικό - ακαδημαϊκό σύμπλεγμα». Ενδεικτικό το παράδειγμα της Βρετανίας, όπου η κυβέρνηση των «Εργατικών» έχει δεσμευτεί να δαπανά 5% του ΑΕΠ έως το 2035 για την «άμυνα», ενώ όλο και περισσότερα ιδρύματα στρέφουν την έρευνα στις πολεμικές απαιτήσεις. Χαρακτηριστική είναι και η δήλωση Πρύτανη ότι: **«τα πανεπιστήμια θα πρέπει να αυξήσουν τη συνεισφορά τους στις αμυντικές ικανότητες της Βρετανίας και να προετοιμάσουν τους φοιτητές για εργασία σε αυτόν τον τομέα, ώστε να συμβάλουν στην προστασία της χώρας».**

Η ίδρυση του 2024, από την κυβέρνηση Μητσοτάκη, του Ελληνικού Κέντρου Αμυντικής Καινοτομίας (ΕΛ-ΚΑΚ), υπό την αιγίδα του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας, στοχεύει στην ενίσχυση αυτής ακριβώς της κατεύθυνσης. **Ήδη, υπογράφονται μνημόνια συνεργασίας με μια σειρά πανεπιστημίων, συμπεριλαμβανομένου του ΕΜΠ, για την αξιοποίηση - υπό καθεστώς άκρας μυστικότητας - των εργαστηρίων και εγκαταστάσεων των σχολών.** Έτσι, το ΕΜΠ καλείται να ευθυγραμμιστεί στις πολεμικές επιταγές κυβέρνησης-ΕΕ- ΝΑΤΟ και στις απαιτήσεις των τεραστίων εξοπλιστικών προγραμμάτων (ReArm Europe, EDF, κ.ο.κ)

Στήνουμε ανάχωμα στις σχολές -

Κάτω η πολεμοκάπηλη κυβέρνηση Μητσοτάκη!

Εργαζόμενοι και νέοι δεν θα επιτρέψουμε το προχώρημα αυτής της επίθεσης, την διάλυση της δημόσιας δωρεάν παιδείας, την μετατροπή των πανεπιστημίων σε εργαστήρια πολεμικής έρευνας, τη στρατιωτικοποίηση της ελληνικής κοινωνίας. Όπως έγινε με το μπλοκάρισμα της συμμετοχής του ΕΜΠ στο νατοϊκό πρόγραμμα Ranger, αλλά και με την ακύρωση της συμφωνίας του ΕΚΠΑ με την Lockheed Martin, πρέπει με κάθε τρόπο να μπλοκάρουμε τη συμμετοχή της χώρας στα πολεμικά μέτωπα, να σταματήσουμε τον ιδιότυπο Γ΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. **Η απαγόρευση των πολεμικών ερευνητικών προγραμμάτων στο ΕΜΠ είναι κομμάτι της ιστορικής παρακαταθήκης της Εξέγερσης του Πολυτεχνείου και των μεταπολιτευτικών αγώνων.** Είναι χρέος του φοιτητικού και εργατικού κινήματος να αποτρέψουμε κάθε απόπειρα της κυβέρνησης να φέρει την πολεμική βιομηχανία στις σχολές μας. Να οικοδομήσουμε ένα δυνατό αντιπολεμικό κίνημα που θα μπλοκάρει κάθε συμμετοχή της Ελλάδας και των πανεπιστημίων μας στον πόλεμο, και που θα παλέψει για την ήττα του «δικού μας» στρατοπέδου: της κυβέρνησης, του ΝΑΤΟ και των Αμερικάνων. Έτσι μόνο θα μπορέσουμε να υπερασπιστούμε τις σχολές, τα δικαιώματά μας και τις ίδιες μας τις ζωές.

Η ακρίβεια συνεχίζει να τρομάζει

Ο πόλεμος ΗΠΑ-Ισραήλ με το Ιράν, που ξεκίνησε στις 28/2 και οδήγησε στο κλείσιμο των στενών του Ορμούζ για τα αμερικανικών συμφερόντων πλοία και των συμμάχων τους, εκτόξευσε την τιμή του αργού πετρελαίου που έφτασε ακόμη και στα 130 δολάρια το βαρέλι (από 71 στην αρχή του πολέμου). Στην Ελλάδα, η τιμή της βενζίνης παραμένει καθηλωμένη στα 2,05€/λίτρο (στην καλύτερη περίπτωση), όπως και το πετρέλαιο κίνησης. Το diesel κατέγραψε αύξηση 24,1% σε σύγκριση με τον Φεβρουάριο, ενώ ο μέσος όρος ανόδου στις 27 χώρες της Ε.Ε. ήταν 19,1%.

Όπως ήταν αναμενόμενο το πλαφόν στο πετρελαιο κέρδους στα βενζιναδίκια δεν είχε απολύτως κανένα αποτέλεσμα στην ακρίβεια, ενώ το κουπόνι Fuel Pass που παρατάθηκε μέχρι τον Ιούνιο αντιστοιχεί σε μισό γέμισμα του ρεζερβουάρ στο δίμηνο. Τα νέα μέτρα ύψους 500εκατ. ευρώ που ανακοινώθηκαν στις 22/4 από την κυβέρνηση Μητσοτάκη ακουμπούν το ιλιγγιώδες ποσό των 50€ ανά φορολογούμενο! Το σχόλιο Ταλαβέρα, οικονομολόγου του «καθόλου φιλοεργατικού» Oxford Economics, για την κυβέρνηση του Μητσοτάκη είναι ενδεικτικό: «... η Ελλάδα μπορεί να αντέξει να κάνει κάτι μεγαλύτερο (σ.σ. για την αντιμετώπιση της ακρίβειας), αν η σύγκρουση συνεχιστεί. Δεδομένης της μεγάλης ζημιάς που έχει προκαλέσει ο πληθωρισμός στην οικονομία, αυτό θα ήταν δικαιολογημένο. Τελικά, όμως, πρόκειται για πολιτική απόφαση».

ΤΡΟΦΙΜΑ, ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΓΡΟΤΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΣΤΑ ΨΗΦΑ

Στην Ελλάδα, σύμφωνα με την ΕΛ-

ΣΤΑΤ, ο ετήσιος πληθωρισμός για το 2025 έκλεισε στο 2,6%. Ειδικά στα βασικά είδη κατανάλωσης, κυρίως στα τρόφιμα, οι αυξήσεις από το 2021 μέχρι και τον Φεβρουάριο του 2026 ήταν στο 30%. Έκτοτε, με την έναρξη του πολέμου οι τιμές αυτές έχουν επιβαρυνθεί με νέες αυξήσεις κατά 40% σε σχέση με τον Φεβρουάριο! Στα λιπάσματα, η τιμή της ουρίας αυξήθηκε έως και 46% μόλις σε ένα μήνα (Φεβρουάριος-Μάρτιος), η νιτρική αμμωνία 43%, ενώ η μικρότερη αύξηση δεν πέφτει κάτω από το 20% (πχ. μη αζωτούχα ή φωσφορούχα που αποτελούν το 60% του συνόλου των λιπασμάτων). Σύμφωνα με στοιχεία της Ε.Ε., οι τιμές αζωτούχων λιπασμάτων είναι αυξημένες έως και 58% σε σχέση με το 2024. Μετά και από αυτές τις αυξήσεις, η επιδότηση στα τιμολόγια λιπασμάτων στο 15% είναι σταγόνα στον ωκεανό των προβλημάτων του πρωτογενούς τομέα, που η κατάρρευσή του αποτελεί καθημερινή απειλή.

Στα τρόφιμα, η λίστα της ακρίβειας διογκώνεται: Ντομάτες: 52% (2,90€), Αγγουράκια 63% (2,45€), Λεμόνια 52% (1,75€), Μελιτζάνες 34,5% (3,90€), Μήλα 32,5% (2,45€), Βρώμη 16%, Ζάχαρη 12,9%, Καλαμπόκι 8,5%, Σιτάρι 5,3%, Φοινικέλιου 10,1%, Γάλα 2%, Ρύζι 4,4%. Σειρά έχουν τώρα και όλες οι πλαστικές συσκευασίες (μετά τις ανατιμήσεις στις τιμές της νάφθας, αλλά και την έναρξη της έλλειψης πρώτης ύλης), όπου ήδη καταγράφονται ανατιμήσεις της τάξης του 30%, μεταφέροντας και πάλι το τελικό κόστος στον καταναλωτή.

Σύμφωνα με μελέτη του Απριλίου του 2026 από το ΙΕΛΚΕ (Ινστιτούτο Έρευνας Λιανεμπορίου Καταναλωτικών Αγαθών),

οι καταναλωτές εκτιμούν ότι η **μεγαλύτερη επιβάρυνση σήμερα είναι από τις τιμές καυσίμων-ενέργειας (αθροιστικά) και τις τιμές τροφίμων**. Συνολικά, η ετήσια επιβάρυνση από τον πληθωρισμό θα φτάσει τα 1.500 ευρώ για ένα μικρομεσαίο νοικοκυριό. Η λαθραία σχεδόν δύο ολόκληρους μισθούς!

Μέσα στην επταετία της κυβέρνησης Μητσοτάκη τα τρόφιμα έχουν ακριβύνει 33%, ενώ το πραγματικό διαθέσιμο εισόδημα των νοικοκυριών είναι σήμερα το χειρότερο ή προτελευταίο στην Ε.Ε. (συναγωνίζεται με τη Βουλγαρία). Συνολικά, η ακρίβεια σε κάθε τομέα ζωής των εργαζομένων συνθέτει τα τελευταία χρόνια την εικόνα της διαρκούς συρρίκνωσης του πραγματικού εισοδήματος των νοικοκυριών, της βίαιης επιδείνωσης του βιοτικού επιπέδου (σχεδόν το 50% του πληθυσμού της χώρας υποσιτίζεται), γεννώντας πλέον ζήτημα επιβίωσης για ένα τεράστιο κομμάτι της κοινωνίας.

ΦΟΡΟΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ – ΕΛΑΦΡΥΝΣΕΙΣ ΓΙΑ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ ΚΑΙ ΗΜΕΤΕΡΟΥΣ

Στο **4,9% του ΑΕΠ** κλείδωσε το νέο ματωμένο πρωτογενές πλεόνασμα του 2025, φτάνοντας τα **12,2 δισ. ευρώ**, ως αποτέλεσμα της εκτίναξης των εσόδων. Το νέο πλεόνασμα ξεπερνά ακόμη και το προηγούμενο πλεόνασμα-μαμούθ του 2024 (4,7% του ΑΕΠ, 11,4 δισ. ευρώ) και είναι υψηλότερο κατά περίπου 2,6 δισ. ευρώ σε σύγκριση με την επίσημη πρόβλεψη του υπουργείου Οικονομικών για πρωτογενές πλεόνασμα 3,7% του ΑΕΠ.

Για το 2025 τα έσοδα από φόρους ήταν 72 δισ, αυξημένα πάνω από 3 δισ σε σχέση

με τα φορολογικά έσοδα του 2024, κι ας κομπάζει η κυβέρνηση ότι μειώνει τους φόρους. Η συμμετοχή των μισθωτών στους άμεσους φόρους είναι 44% και των συνταξιούχων 20%, ενώ οι έμμεσοι φόροι, οι οποίοι και πλήττουν κατά συντριπτικά ποσοστά τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και την νεολαία είναι στο 62% του συνόλου των φόρων έναντι 38% που είναι οι άμεσοι.

Η ακρίβεια αποτελεί ένα δομικό εργαλείο αναδιανομής του πλούτου προς όφελος των καπιταλιστών και της αστικής ελίτ, έναν μηχανισμό εκτίναξης κερδών, παρασιτισμού και γιγάντωσης των κοινωνικών ανιστήτων. Το 95% των φορολογικών εσόδων του πληρώνουν τα χαμηλά εισοδήματα, και μόλις το 5% το κεφάλαιο. Οι πλούσιοι φοροδιαφεύγουν με χιλιάδες τρόπους, ενώ οι εφοπλιστές δεν φορολογούνται. Σύμφωνα με τη Eurostat, το μερίδιο των μισθών στο ΑΕΠ έχει συμπεσεί στο 35,1%, όταν ο ευρωπαϊκός μέσος όρος είναι 48%, ενώ το μερίδιο των κερδών είναι 50,2%, όταν στην ΕΕ είναι 40,9%!

Πρέπει να ριζώσουμε αυτή την άθλια κυβέρνηση των πλουσίων και της ελίτ, αν θέλουμε να σωθούμε από την ακρίβεια, τον πόλεμο και την εξαθλίωση. Να κάνουμε μια πολιτική επιλογή που να σπάει με τη λογική του κέρδους και να βάζει στο κέντρο της τις ανάγκες των ανθρώπων. Να διαλέξουμε τον δρόμο του αγώνα και της ανυποχώρητης πάλης ενάντια στις βάρβαρες νεοφιλελεύθερες πολιτικές. Να ενισχύσουμε την Επαναστατική Αριστερά, να οργανωθούμε στην ΟΚΔΕ για να ανοιχτούμε έναν δρόμο σωτηρίας από το καπιταλιστικό σύστημα.

ΝΑ ΝΙΚΗΣΕΙ Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ ΤΟΥ Α. ΧΑΤΖΗ

Όχι στο ξεπούλημα των Προσφυγικών

Η σύγκρουση για τα Προσφυγικά της Λ. Αλεξάνδρας και ο αγώνας ενάντια στις εξώσεις περνά σε κρίσιμη καμπή. Ο Αριστοτέλης Χατζής συνεχίζει από τις 5 Φεβρουαρίου για πάνω από 70 μέρες την απεργία πείνας με σοβαρά προβλήματα υγείας, με την ζωή του να κρέμεται από μία κλωστή. Με δηλωμένη αποφασιστικότητα να φτάσει έως τη δικαίωση των αιτημάτων του μέχρι τέλους, αποκαλύπτει με τον πιο οξύ τρόπο το πραγματικό περιεχόμενο της αδιάτακτης κυβέρνησης της ΝΔ: εκκένωση, εκποτισμός και καταστολή προς όφελος των ιδιωτικοποιήσεων.

Η κυβέρνηση της ΝΔ, σε πλήρη ευθυγράμμιση με την Περιφέρεια Αττικής, επιχειρεί να επιβάλει ένα σχέδιο «ανάπλασης» που δεν έχει καμία σχέση με τις ανάγκες των κατοίκων. Πίσω από τον μανδύα της «κοινωνικής κατοικίας» προωθείται η αναδιάρθρωση του χώρου με όρους αγοράς, ελέγχου και αποκλεισμών. Στην πραγματικότητα,

πρόκειται για άλλη μια πλευρά της συνολικής στρατηγικής εμπορευματοποίησης της στέγης, που εξελίσσεται σε όλη τη χώρα, με πλειστηριασμούς, εκτόξευση εννοικίων και μαζική εκδίωξη των λαϊκών στρωμάτων από τις πόλεις. Μέσα στην περίοδο πολέμου, η κυβέρνηση Μητσοτάκη οξύνει τον ταξικό πόλεμο ενάντια σε εργαζόμενους, νεολαία και φτωχά λαϊκά στρώματα.

Το Δημοτικό Συμβούλιο του Δήμου Αθηναίων επιβεβαίωσε τα όρια αυτής της πολιτικής. Το ψήφισμα που εγκρίθηκε, με γενικόλογες αναφορές σε «διαβούλευση» και «σεβασμό της ιστορικής μνήμης», αρνήθηκε να θέσει το

βασικό ζήτημα: την άμεση ακύρωση της προγραμματικής σύμβασης και την κατοχύρωση της παραμονής των κατοίκων. Με αυτόν τον τρόπο ρίχνει στάχτη στον μάτια και λειτουργεί ως πολιτική κάλυψη για να προχωρήσει ο σχεδιασμός των εξώσεων με πιο «ήπιους» όρους.

Στα Προσφυγικά ζουν εκατοντάδες άνθρωποι, διαφορετικών ηλικιών και εθνικοτήτων, που έχουν διαμορφώσει συλλογικά έναν χώρο στέγασης, αλληλεγγύης και αυτοοργάνωσης. Πρόκειται για μια μορφή κοινωνικής κατοικίας που έχει οικοδομηθεί για να καλύψει ανάγκες που το κράτος αφήνει ακάλυπτες: στέγη,

τροφή, βασική φροντίδα, συλλογική ζωή. Τα Προσφυγικά αποτελούν ταυτόχρονα έναν ιστορικό τόπο της εργατικής τάξης και των αγώνων της. Χτισμένα για τη στέγαση προσφύγων τη δεκαετία του '30 και σγμαδεμένα από τις μάχες του Δεκεμβρίου του 1944, παραμένουν μέχρι σήμερα ένας ζωντανός χώρος μνήμης και αντίστασης. Αυτόν ακριβώς τον χαρακτήρα επιδιώκει να διαλύσει η πολιτική της «ανάπλασης»: να μετατρέψει έναν ζωντανό κοινωνικό χώρο σε αποστειρωμένο, ελεγχόμενο και τελικά εμπορεύσιμο περιβάλλον.

Σε μια περίοδο βαθιάς στεγαστικής κρίσης, όπου η κατοικία

μετατρέπεται ολοένα και περισσότερο σε εμπόρευμα, η υπεράσπιση ενός χώρου συλλογικής στέγασης και αγώνα αποκτά ευρύτερη σημασία. Η απάντηση δεν μπορεί να δοθεί μέσα στα όρια των θεσμικών «διαβουλεύσεων». Απαιτείται οργάνωση και κινητοποίηση από τα κάτω: σε γειτονιές, χώρους δουλειάς και σχολές. Να παρθούν άμεσα αποφάσεις στήριξης από κοινωνικούς φορείς για να δυναμώσει ο αγώνας και να νικήσει η απεργία πείνας. Μόνο ένα μαζικό, μαχητικό κίνημα μπορεί να μπλοκάρει τις εξώσεις και να επιβάλει το δικαίωμα στη στέγη.

► **Νίκη στην απεργία πείνας του Α. Χατζή – Να δικαιωθούν όλα τα αιτήματά του**

► **Όχι στην εκκένωση των Προσφυγικών**

► **Η στέγη είναι δικαίωμα, όχι εμπόρευμα**

■ ΟΚΔΕ, 22/4/2026

Από την έκρηξη της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης το 2008, μπήκαμε σε μια εποχή όπου οι αντιφάσεις του ιμπεριαλιστικού συστήματος απέκτησαν εκρηκτικό και επιταχυνόμενο χαρακτήρα και πλέον έχουν οδηγήσει σε ένα ιδιότυπο 3^ο Π.Π. όπου οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ με τους Δυτικούς συμμάχους τους επιχειρούν με βεβαίως οικονομικές/πολιτικές κυρώσεις και κυρίως με τα όπλα να αποτρέψουν την διαρκή υποβάθμιση τους από τις νέες καπιταλιστικές δυνάμεις της Ανατολής. Μετά την εκλογή Τραμπ, οι Αμερικανοί ιμπεριαλιστές δείχνουν αποφασισμένοι να κάνουν πολιτική με τα όπλα για να αντιμετωπίσουν την υποβάθμισή τους (βλ. Βενεζουέλα, Ιράν, Ουκρανία κ.α.). Αυτός ο πόλεμος είναι ενάντια σε αντίπαλους καπιταλισμούς και ενάντια στον «εσωτερικό» εχθρό, το εργατικό κίνημα και τις οργανώσεις του, που πρέπει να τοσκαίσουν για να προχωρήσουν ανεμπόδιστα οι καπιταλιστές στον πολεμικά τους σχέδια. Η πολιτική Τραμπ έχει γίνει οδηγός για όλες τις αστικές τάξεις της Δύσης και φυσικά της Ελλάδας, που εξοπλίζονται, ενάντια στις κοινωνικές/εργατικές ανάγκες και δικαιώματα.

Το εργατικό κίνημα στην Ελλάδα μπαίνει στη νέα εποχή πολέμου με το βάρος της προδοσίας του 2015 από τον ΣΥΡΙΖΑ και σημαντικές ήττες που έχει δεχτεί από τις φιλοϊμπεριαλιστικές κυβερνήσεις Τσίπρα και Μητσοτάκη. Απόδειξη το βιοτικό επίπεδο της ελληνικής εργατικής τάξης, που έχει καταρρεύσει στην τελευταία θύση της ΕΕ μαζί με τη Βουλγαρία. Αυτή η επίθεση στην κοινωνία και ειδικά στην εργατική τάξη και την νεολαία της από ένα καθεστώς σάπιο, διεφθαρμένο και δολοφονικό, έχει συσσωρεύσει εκρηκτικές ύλες στα θεμέλια του Συστήματος ανυπολόγιστες. Αυτές εκφράστηκαν στις 28/02/2025 στην παλλαϊκή κινητοποίηση και πανεργατική απεργία για το έγκλημα των Τεμπών. Μια κινητοποίηση με πρωτοφανή μαζικότητα, σε πανελλαδικό επίπεδο, με αυτόνομα χαρακτηριστή και ριζοσπαστικά πολιτικά χαρακτηριστικά. Ενάντια στη λογική του κέρδους και των ιδιωτικοποιήσεων που σκοτώνει, ενάντια στην ατιμωρησία του κεφαλαίου, ενάντια στην καταστολή. Συνέχεια αυτής της τάσης ήταν η μεγάλη κοινωνική στήριξη στο αγροτικό κίνημα, στον απεργό πείνας Πάνο

Εργατικό κίνημα και Αριστερά

Ρούτσι, στον Παλαιστινιακό λαό. Όπως και η αμφισβήτηση της ορθότητας της συμμαχίας με Ουκρανία/NATO/Ισραήλ, που φαίνεται καθαρά και στα μεγάλα ποσοστά εναντίωσης στην επίθεση στο Ιράν. Η απονομοποίηση της κυβερνητικής πολιτικής και συνολικά των αστικών δυνάμεων αγιζεί πρωτόγνωρα επίπεδα. Οι αντικειμενικές συνθήκες (ακρίβεια, φτώχεια, χρέη κ.λπ.) οδηγούν σε ένα νέο 2010-2012 (διετία σκληρής ταξικής συγκρούσεως ενάντια στην εφαρμογή των μνημονίων), με διαφορετικά όμως χαρακτηριστικά.

Σήμερα δεν υπάρχουν αυταπάτες «ευκόλης» διεξόδου. Δεν υπάρχουν οι συνδικαλιστικές δυνάμεις εκείνης της περιόδου. Δεν υπάρχει η αγωνιστική πρωτοπορία που έδρασε τότε προερχόμενη από μια προηγούμενη 20ετία. Οι οργανωμένες δυνάμεις που παρεμβαίνουν στην Τάξη είναι σε υποχώρηση και σίγουρα δεν υπάρχει μια αριστερή εναλλακτική διεξόδου που να στηρίζεται με μαζικούς όρους. Έτσι η εργατική τάξη έχει μείνει χωρίς ανεξάρτητη ταξική πολιτική, χωρίς δική της πρόταση. Αυτές οι υποκειμενικές δυσκολίες είναι κρίσιμες για την εξέλιξη της ταξικής πάλης και μάλιστα στο σημερινό ιστορικό μεταίχμιο, όπου η μπουρζουαζία επιχειρεί να τελειώσει οριστικά τη Μεταπολίτευση (και συνταγματικά) ώστε να ξεπερνήσει με τις κατακτησίες και τα δικαιώματα που κερδήθηκαν μετά το Πολυτεχνείο και να μας πωσωρίσει οριστικά σε ένα αντεργατικό μέσαιονα(βλ.13ωρο) και μια μισοδικτατορική αστική διακυβέρνηση.

Υπάρχουν τα δείγματα ανάπτυξης αντιστάσεων που εκδηλώνονται με μικρούς και μεγάλους αγώνες. Τέμπη, Παλαιστίνη, απεργία/αποχή εκπαιδευτικών από την αξιολόγηση/ιδιωτικοποίηση, αγρότες, Ρούτσι, Ναυτεργάτες, αγώνας στα YES κ.α. Από την πολιτική ανασύνθεση και οργανωτική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, που σε αυτήν πρέπει να συνεισφέρουν οι αντιστάσεις και οι αγώνες και θα μεταφραστούν στην ταξική οργάνωση/δράση μιας νέας αγωνιστικής/επαναστατικής πρωτοπορίας, θα κριθεί και η πορεία της ταξικής πάλης για την υπεράσπι-

ση όλων των δικαιωμάτων μας και την αποτροπή γενίκευσης του παγκοσμίου πολέμου.

Οι πολιτικές δυνάμεις/κόμματα που δραστηριοποιούνται στο εργατικό κίνημα είναι ακατάλληλες και αναποτελεσματικές, τόσο οργανωτικά, αλλά κυρίως πολιτικά: α) Η αστικοποιημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία έχει γίνει ένα με κυβέρνηση και εργοδοσία. Αποτέλεσμα, η απαίωση και απομαζικοποίηση των συνδικάτων. (Εδώ να σημειώσουμε την συνείδηση των εργαζομένων για την ανάγκη ενότητας της τάξης και τη σημασία της γενικής απεργίας - που στήριξαν στις 28/2 με ορμή, αναγκάστως την εργοδοσία σε άτακτη υποχώρηση. Αυτή η ανάγκη ταξικής ενότητας και ανεξάρτητης ταξικής πολιτικής καθορίζει και την στάση της ΟΚΔΕ). β) ΚΚΕ: Η υποχώρηση των αστικών δυνάμεων και της άκρας αριστεράς (και η σταθερή λειτουργία του) του έδωσε μια σχετική ανάκαμψη, που πάτησε στην εκμετάλλευση της απογοήτευσης από τον ΣΥΡΙΖΑ. Εκλογικού χαρακτήρα, με κατάληξη Εργατικών Κέντρων, Ομοσπονδιών, Φοιτητικών Συλλόγων. Το αποτέλεσμα της εκλογικής τους ενίσχυσης είναι η απονέκρωση των δομών που ελέγχει με αντιδημοκρατική λειτουργία, κομματοκεντρικό, διασπαστική λογική, άφρονες αγωνιστικές κορώνες και στην πράξη υποταγή στα αστικά κελεύσματα. Απέχει από κάθε προσπάθεια μετωπικής με την κυβέρνηση για την ανατροπή της βλ. Τέμπη (άρνηση της επανακρατικοποίησης των τρένων), βλ. αγρότες (μάζεμα του αγώνα, αποφυγή ενοποίησης με εργάτες, νεολαία), βλ. Ρούτσι (δεν εμφανίστηκε), βλ. Εκπαιδευτικούς (υπάρχουν και άλλα θέματα εκτός από την αξιολόγηση!), βλ. φοιτητές (νίκη να διαγραφούν μόνο οι πιο παλιοί), βλ. πόλεμος (το ίδιο ΗΠΑ NATO ΕΕ και Ρωσία/Κίνα, χωρίς να λείπει ποιο είναι οι εμπρηστές του πολέμου και ενάντια σε ποιους στοχεύει η πάλη μας στην Ελλάδα). Το ΚΚΕ αποτέλεσε και αποτελεί ένα πολιτικό εμπόδιο για την ανάπτυξη του εργατικού κινήματος. Η πολιτική του αφοπλίζει τους εργαζόμενους, τους ενσωματώνει στον αστικό κοινοβουλευ-

τισμό, που είναι το ίδιο βασικό πυλώνας του. Η υπεράσπιση των σταλινικών δικτατοριών συνεχίζει να αμαυρώνει το Σοσιαλιστικό όραμα. γ) Η πολιτική συντηρητικοποίηση του ΚΚΕ έχει συμπαρασέρνει και την άκρα αριστερά. Παρά τη συμμετοχή δυνάμεων της σε αγώνες (όπως των εκπαιδευτικών), γενικά απέχει από την προσπάθεια οργάνωσης της τάξης, ειδικά στον ιδιωτικό τομέα. Απέχει από σημαντικά γεγονότα, όπως η απεργία πείνας του Ρούτσι και ο αγώνας των αγροτών. Διαισθάνεται στα πρότυπα του ΚΚΕ τις εργατικές απεργίες με «ταξικούς φαναρισμούς», τσαλαβουτά σε «δικαιωματισμούς» και «ταυτοτικά» μαζί με αναρχοαυτόνομους αφήνοντας τα βασικά ζητήματα του εργατικού κινήματος στην άκρη. Εκφράζει πολιτικές θέσεις για τον πόλεμο (ίσων αποστάσεων) παρόμοιες με του ΚΚΕ. Το ίδιο και στην Παλαιστίνη. Ανάλογα με την τάση της κάθε δύναμη εμφανίζεται έντονος ακολοθητισμός είτε προς το ΚΚΕ, είτε προς αστικά μορφώματα (ΜΕΡΑ25, Νέα Αριστερά) ή ξέφτια του ΣΥΡΙΖΑ. Τα εκφυλιστικά φαινόμενα βίας «οπαδικού/μονολιθιστού». Έτσι, ενώ δημιουργείται ένα τεράστιο κενό από την αστική πολιτική κρίση, η επαναστατική Αριστερά εμφανίζεται ανίκανη να το εκμεταλλευτεί, γεγονός που αφήνει χώρο στους ακροδεξιούς (παλιούς και νέους), σε σαλτιμπάγκους και «προσωπικότητες» (βλ. Καρυστιανού) επικίνδυνους για το εργατικό κίνημα.

Ως ΟΚΔΕ πιστεύουμε ότι το κενό αυτό μπορεί και πρέπει να καλυφθεί από τους επαναστάτες Κομμουνιστές. Με την οργάνωση αγώνων ενάντια στην ακρίβεια, τη φτώχεια, τον πόλεμο, την κρατική καταστολή - με την μαρξιστική ιδεολογική και πολιτική παρέμβαση στην εργατική τάξη και τη νεολαία - με την οργάνωση και εκπαίδευση μιας νέας πρωτοπορίας αγωνιστών που θα παλέψει με εργατική δημοκρατία για μια σοσιαλιστική διεξόδο από την καπιταλιστική κρίση, προς όφελος της κοινωνικής πλειοψηφίας ολοκληρωμένης της ανθρωπότητας.

■ Αγγελος Φουρνοτζής

25^η ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ Ο.Κ.Δ.Ε. Στέρεια βήματα στην οικοδόμηση του επαναστατικού κόμματος

Στο Γεωπονικό Πανεπιστήμιο Αθηνών το Σαββατοκύριακο 18-19/4, πραγματοποιήθηκε με επιτυχία η 25η Συνδιάσκεψη της Οργάνωσης μας όπου σήμανε το σνήθημα: **ΟΚΔΕ Δυνατή για μια Αριστερά Επαναστατική.**

Τα δυο χρόνια που μεσολάβησαν από την προηγούμενη Συνδιάσκεψη χαρακτηρίζονται από θανάσιμους κινδύνους: Δομική κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού και εισαγωγή σε περίοδο οικονομικών καταστροφών. Ιστορική υποβάθμιση των Δυτικοϊμπεριαλιστών και ως αποτέλεσμα η απειλή Γ' Παγκοσμίου Πολέμου από Τραμπ και Σιωνιστές (Βομβαρδισμοί στο Ιράν, Γενοκτονία στην Παλαιστίνη, Απαγωγή Μαδούρη, Απειλή κατάκτησης της Κούβας). Το βάθεμα της κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού, οι απανωτές επιθέσεις της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Η πρωτοφανής κρίση του εργατικού και νεολαιίστικου κινήματος και η υποχώρηση που καταγράφει ο χώρος της άκρας και ριζοσπαστικής Αριστεράς σχεδόν στο σύνολό της.

Όμως, αυτοί οι κίνδυνοι συνυπάρχουν

με μεγάλες δυνατότητες για το εργατικό και κομμουνιστικό κίνημα: Αδυναμία επιβολής των σχεδίων των Δυτικοϊμπεριαλιστών στην Μ. Ανατολή. Καθολική, τελεσίδικη καταδίκη του καθεστώτος Μητσοτάκη, όλου του επίσημου πολιτικού σκηνικού. Σημαντικοί αγώνες όπως ο φοιτητικό κίνημα ενάντια στα Ιδιωτικά Πανεπιστήμια και για την υπεράσπιση του Άρθρου 16, οι ιστορικές κινητοποιήσεις στις 28.2.25 ενάντια στο νεοφιλελεύθερο έγκλημα των Τεμπών, οι μεγαλύτερες κινητοποιήσεις των αγροτών από την Μεταπολίτευση στο τέλος του ίδιου έτους.

Η 25η Συνδιάσκεψη της ΟΚΔΕ αποτέλεσε μια ζωντανή και δημοκρατική διαδικασία, όπως αποτυπώθηκε από τις δεκάδες τοποθετήσεις που έγιναν αλλά και από την σύνθεση της: Ισχυρό αποτύπωμα από ταξικούς αγωνιστές στους χώρους δουλειάς και στο εργατικό κίνημα. Δυναμική συμβολή φοιτητών. Αναβαθμισμένη συμμετοχή των συντροφισσών. Πλαισίωση από σημαντικό αριθμό συμπαιθώντων και φίλων της Οργάνωσης. Παρουσία από ιστορικά πρό-

σωπα-αγωνιστές του ρεύματος του τροτσκισμού / επαναστατικού μαρξισμού στη χώρα μας. Μερικά στοιχεία για τους συμμετέχοντες: Μέσος όρος ηλικίας 32 έτη, 41% γυναίκες, 52% εργαζόμενοι στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα, 45% φοιτητές.

Τα Ντοκουμέντα, που εισηγήθηκε η απερχόμενη ΚΕ, υπερψηφίστηκαν μετά και από την ενσωμάτωση τροποποιήσεων, σε ένα κλίμα ομοθυμίας, πολύτιμο εφόδιο για μια επαναστατική οργάνωση. Στη σύζητηση, κυριάρχησε η επιτακτική ανάγκη της πάλης ενάντια στον πόλεμο - αλλά και της προώθησης του αναγκαίου εργαλείου: της Οργάνωσης των αγωνιστών, εργαζομένων και νέων, σε όλα τα επίπεδα, για την αλλαγή των συσχετισμών, για το ξεπέρασμα της κρίσης του εργατικού κινήματος, με μια ισχυρή Επαναστατική Αριστερά.

Ακόμη, σημαντική στιγμή αποτέλεσαν οι χαίρετισμοί που απεύθυναν αγωνιστές και οργανώσεις, μεταξύ των οποίων ο σ. Μιχάλης Εκτάμι, εκ μέρους του Δημοκρατικού Μετώπου για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης, που υπογράμμισε την

επείγουσα ανάγκη και κοινή δέσμευσή μας στην πάλη για την ήττα ΗΠΑ-Σιωνιστών στον πόλεμο του ενάντια σε Ιράν και Λίβανο, στην αρπαγή της γης και τη γενοκτονία που διεξάγουν ενάντια στον αλύγιστο, ηρωικό Παλαιστινιακό λαό.

Τα βήματα που έχουμε διανύσει για την οικοδόμηση της ΟΚΔΕ κάτω από αυτές τις απαιτητικές συνθήκες, είναι μετρήσιμα. Στην κατεύθυνση της ενότητας των αγώνων, για συμμαχίες με πραγματική μετωπική πολιτική, με την αυτοδύναμη ανάπτυξη, θέλουμε να αξιωθούμε σε μια ηγεσία ικανή, που θα διοχετεύσει τη διάχυτη δυσαρέσκεια σε συγκεκριμένα συνθήματα, όργανα και μορφές πάλης, συμβάλλοντας στον απαραίτητο ριζοσπαστικό και επαναστατικό επανεξοπλισμό του μαζικού κινήματος.

Στη διάρκεια των εργασιών μνημονεύθηκαν οι σύντροφοι, που έφυγαν από κοντά μας, μεταξύ των οποίων ενδεικτικά αναφέρουμε τους σ.: Στέργιος Κατασβός, Αλεξάνδρα Φελέκη, Στρατής Κουκοβιτάκης, Ελένη Βαρίκα και Πόπη Γιαννίρη.

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΣΤΟ ΧΕΙΛΟΣ ΤΟΥ ΓΚΡΕΜΟΥ

Την 1η Μάη το Κογκρέσο των ΗΠΑ θα ψηφίσει για την έγκριση ή μη του Πολέμου του Τραμπ στο Ιράν. Αν δεν τον εγκρίνει, ο πόλεμος θα πρέπει να σταματήσει. Ακόμη πιο σημαντικό, στις 10 Μάη ολοκληρώνονται 10 εβδομάδες πολέμου, κι αυτό είναι το ανώτατο όριο για την διάρκεια αυτού του πολέμου. Όλοι οι διεθνείς οργανισμοί (ΔΝΤ, ΟΟΣΑ, Παγκόσμια Τράπεζα, κ.α.) αλλά και οικονομικά ερευνητικά κέντρα θεωρούν ότι μετά τις 10 εβδομάδες όλες οι προβλέψεις για τις συνέπειες του πολέμου στην παγκόσμια οικονομία ακυρώνονται (συνεπώς τελειώνει απότομα και η μέχρι τώρα «ψυχραμία των αγορών») και μπαίνουμε πλέον σε «αχαρτογράφητα ύδατα» όπου «οι επιπτώσεις θα είναι εκθετικές», με άλλα λόγια μετά τις 10 εβδομάδες «ο σώων εαυτών σωθήτω».

Ωστόσο, ακόμη κι αν ο πόλεμος σταματήσει σε αυτό το όριο, τα πράγματα δεν θα είναι καθόλου απλά για την παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία και ειδικά για τους Δυτικούς ιμπεριαλιστές, μια που το τέλος του πολέμου θα σημαίνει την ήττα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού (το αν θα είναι μερική ή οριστική μένει να φανεί) και συνακόλουθα θα πάψει να είναι ο ηγεμόνας και ίσως πάψει να είναι και η δεύτερη μεγάλη παγκόσμια δύναμη. Αυτό είναι προφανές ότι θα πυροδοτήσει γιγαντιαίες και ιστορικές σημασίες

γεωπολιτικές εξελίξεις και συνεπώς και οικονομικές, ιδιαίτερα οικονομικές επιπτώσεις για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Μένει να φανεί βέβαια το κόστος για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, αλλά είναι προφανές ότι το σταμάτημα του πολέμου θα σημαίνει ότι συντριβεται το επιθετικό σχέδιο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού που εξέφραζε το επιτελείο Τραμπ. Με άλλα λόγια τέρμα οι βλέψεις για τη ληλασία των συμμαχικών και υπόλοιπων χωρών, τέρμα οι προσπάθειες για ήττα της Κίνας, κ.α. και είναι σίγουρο ότι οι ΗΠΑ θα μπουκώσουν από «περιορισμούς» από την Κίνα και τις υπόλοιπες μεγάλες δυνάμεις. Και σίγουρα θα σημαίνει μια ανάπαυλα στον εσωτερικό πόλεμο εναντίον της αμερικάνικης εργατικής τάξης — αυτό ούτως ή άλλως φαίνεται κι από τη γενοκτονία που απεργίες στις ΗΠΑ πολλαπλασιάζονται και η αμερικάνικη εργατική τάξη αρχίζει να ξεδιπλώνει κυριολεκτικά έναν αγώνα ζωής ή θανάτου μια που ακόμη και δέκα δουλείες να κάνει ένας εργαζόμενος πολύ δύσκολα επιβιώνει.

Ποιες θα είναι οι συνέπειες, αν ο πόλεμος σταματήσει σύντομα

Η ψυχραμία που δείχνουν οι αγορές, ακόμη κι αν προσεχθούν το σύντομο τέλος του πολέμου, ακόμη κι αν βαυκαλιούνται ότι μετά το τέλος του πολέμου θα επιστρέψουμε στον παλιό, πριν τις 28 Φεβράρη, παγκόσμιο συσχετισμό δυνάμεων,

μάλλον δεν είναι ψυχραμία αλλά μια παραλυτική απάθεια μπροστά στο μοιραίο τέλος τους. Ούτως ή άλλως, ακόμη κι αν ο πόλεμος τελειώσει και όλα τα παραπάνω, η παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία εξακολουθεί να λικνίζεται στο χείλος του γκρεμού ακόμη κι αν ο πόλεμος τελειώσει σύντομα, ακόμη κι αν επιστρέψουμε στον παλαιότερο συσχετισμό.

Για να κατανοήσει κανείς τις επιπτώσεις θα πρέπει να σημειώσουμε ότι από τα Στένα του Ορμούζ περνά: Το 20% της παγκόσμιας παραγωγής πετρελαίου (και το 40% των παγκόσμιων εξαγωγών) καθώς και το 20% της παγκόσμιας παραγωγής φυσικού αερίου. Το 30-40% της παγκόσμιας παραγωγής ηλίου που επειδή είναι ιδιαίτερα πτητικό αέριο δεν αποθηκεύεται και συνεπώς δεν υπάρχουν αποθέματα. Οι μεγαλύτερες ποσότητες ηλίου χρησιμοποιούνται στην παραγωγή ηλιακών γι' αυτό και έχει αρχίσει η ραγδαία μείωση της παραγωγής τους και ο καθένας μπορεί να φανταστεί τι σημαίνει αυτό για μια ολόκληρη γκάμα προϊόντων. Το 20% της παγκόσμιας παραγωγής του φωσφορικού άλατος, το 30% της αμμωνίας και το 50% της ουρίας, δηλαδή των βασικών λιπασμάτων για τις καλλιέργειες ειδικά σε μια περίοδο όπου αρχίζει η σπρά στο βόρειο ημισφαίριο. Το 45% της παγκόσμιας παραγωγής του θείου που χρησιμεύει εκτός των άλλων στην παραγωγή νικελίου γι' αυτό και η Ινδονησία

που παράγει το 50% του νικελίου στον κόσμο έχει επίσης μειώσει την παραγωγή της.

Συνεπώς ακόμη κι αν ο πόλεμος σταματήσει σύντομα και ανοίξουν τα Στένα του Ορμούζ, δηλαδή ακόμη κι αν οι ελλείψεις δεν θα είναι σημαντικές, θα χρειαστούν 6-8 μήνες για να ομαλοποιηθεί η παραγωγή και η μεταφορά αυτών των κρίσιμων πρώτων υλών. Συνακόλουθα οι τιμές τους, που σήμερα είναι αυξημένες κατά 50-100%, δύσκολα θα αποκλιμακωθούν ιδιαίτερα αν λάβει κανείς υπόψη την προεούρα των μεγάλων πολυεθνικών να αυξάνουν τα κέρδη τους εκμεταλλευόμενες αυτές τις αναταραχές (ο λεγόμενος «πληθωρισμός της ασυδοσίας των καπιταλιστών»). Ηδη το ΔΝΤ έχει αναθεωρήσει τις προβλέψεις για το 2026 και έχει μειώσει την προβλεπόμενη αύξηση του παγκόσμιου ΑΕΠ από 3,4% σε 3,1%. Ωστόσο αυτό είναι το αισιόδοξο σενάριο και μάλλον η μείωση θα είναι ακόμη μεγαλύτερη.

Προφανώς οι συνέπειες θα είναι άριστες. Οι χώρες που θα χτυπηθούν περισσότερο είναι η ΕΕ, η Ιαπωνία, η Ινδία, και οι φτωχότερες χώρες ενώ λιγότερο θα επηρεαστούν η Κίνα (είναι λιγότερο εξαρτημένη από το πετρέλαιο), η Ρωσία και οι ΗΠΑ. Ιδιαίτερα για τις ΗΠΑ οι προβλέψεις του ΔΝΤ είναι μάλλον άστειες γιατί προβλέπει ότι η ανάπτυξη στις ΗΠΑ θα συνεχιστεί αμείωτη. Όμως το μεγαλύτερο μέρος της αύξησης

του ΑΕΠ των ΗΠΑ (υπολογίζουν μεταξύ 40-90% της αύξησης) την τελευταία διετία οφείλεται στις φρεωνόμενες επενδύσεις (κερσοσκοπικές στην ουσία τους) στην τεχνητή νομισμολογία που θεωρείται το Άγιο Δισκοπότηρο της εποχής μας και που πρόκειται να αποδειχθεί ακριβώς αυτό: ένα πλάσμα της φαντασίας. Την ίδια στιγμή ξεδιπλώνεται ένα διαρκώς διογκούμενο κύμα απολύσεων από τις μεγάλες εταιρείες και μια αυξανόμενη ανεργία: «ανάπτυξη χωρίς αύξηση των θέσεων εργασίας» την ονομάζουν.

Οι συνέπειες δεν θα είναι μόνο άριστες μεταξύ των χωρών αλλά και μεταξύ των τάξεων σε παγκόσμιο επίπεδο. Η εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα θα βρεθούν μπροστά σε μια παρατεταμένη μεγάλη αύξηση των τιμών των τροφίμων. Στις φτωχές χώρες ή στα φτωχότερα στρώματα των εργαζομένων στις πλούσιες χώρες τα τρόφιμα αποτελούν μέχρι και το 42% των δαπανών τους. Η μείωση της παραγωγής και των εξαγωγών, η μείωση των κρατικών εσόδων και της εξυπηρέτησης του εξωτερικού χρέους, δηλαδή ακόμη και μια ασθενής οικονομική κρίση θα ωθήσουν σε γυμνωμένες πολιτικές λιτότητας που θα κάνουν απαγορευτική την επίβιωση της πλειοψηφίας της παγκόσμιας εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ: ΘΑΥΜΑ Η' ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΝΕΑ ΧΡΕΟΚΟΠΙΑ;

Στα 7 χρόνια της, η κυβέρνηση Μητσοτάκη παρουσιάζει την οικονομία διαρκώς ως success story, σε ολική επαναφορά μετά το τέλος των Μνημονίων. Υπουργοί και βουλευτές παρελαύνουν στα ΜΜΕ χαράζοντας μιλώντας για «οικονομικό θαύμα», «ανάπτυξη» και «νέο παραγωγικό μοντέλο», αύξηση της επενδύσεων, μετατροπή της Ελλάδας σε κόμβο... Κοροϊδεύουν τους ολοένα και φτωχότερους εργαζομένους με υποσχέσεις για «αύξηση μισθών», «ελεγχόμενο πληθωρισμό», «δημοσιονομική σταθερότητα». Στην πραγματικότητα, η οικονομία κινείται στην ακριβώς αντίθετη κατεύθυνση. Μάλιστα μπροστά στη σκληρή περίοδο του πολέμου, στην επερχόμενη σφοδρότερη οικονομική κρίση, βρισκόμαστε στην άκρη του γκρεμού, ενόψει μιας νέας «καταγίδας».

Η αύξηση του ΑΕΠ είναι αναμικτή (θα πέσει κάτω από 1,5% τα επόμενα χρόνια), μετά από την κατάρρευση της κρίσης και χρεοκοπίας του 2010, που ακόμα δεν έχει ξεπεραστεί. Αυτή η «ανάπτυξη» δεν ήρθε από την παραγωγή: οι σημαντικές βιομηχανίες έχουν απομεινεί να μετρούνται στα δάχτυλα, περιορίζονται σε παραδοσιακούς κλάδους (τρόφιμα-ποτά κ.λπ.), υστερώντας σε μηχανολογικό και τεχνολογικό εξοπλισμό. Αντίστοιχη πορεία ακολουθεί η οικοδομή (άδειες 2,5 φορές λιγότερες από την πρώτη περίοδο των Μνημονίων) και η αγροτική

παραγωγή (πλέον μόνο 3,5% του ΑΕΠ, θα μειωθεί κι άλλο π.χ. με την εφαρμογή της Mercosur).

Οι επενδύσεις αποτελούν μόλις το 16% του ΑΕΠ, αρκετά χαμηλότερα του μέσου όρου της ΕΕ (21%). Κατευθύνονται κυρίως σε εξαγωγές και πλιάτσικο-αρπαχτή, στον παρασιτισμό (Λάτσης / Ελληνικό, funds που «επενδύουν» σε ΣΔΠ ληλατώντας τη δημόσια περιουσία κ.ά.). Το «μεγάλο φαγοπότη» του Ταμείου Ανάκαμψης τελειώνει το 2028 (η διαχείριση των περίπου 36 δισ. που έχουν εκταμειωθεί, αποτελεί έναν μεγαλύτερο «ΟΠΕΚΕΠΕ») — πράγμα που σημαίνει πιθανότατα μια μεγάλη βουτιά στις επενδύσεις, καθώς το μεγάλο κεφάλαιο επιδοτήθηκε πολύ μέσω του Ταμείου για να «επενδύσει».

Χρέως και μια σειρά δεικτών προδιαγράφουν την επερχόμενη χρεοκοπία και θυμίζουν το παγιωμένο καθεστώς Αποικίας Χρέους. Το εμπορικό έλλειμμα εκτοξεύτηκε στο 15% του ΑΕΠ το 2024 (ξεκαθαρίζοντας όποια ερωτήματα για τη διεθνή ανταγωνιστικότητα του ελληνικού καπιταλισμού) και το έλλειμμα τρεχουσών συναλλαγών είναι στο μεγάλο 6,4%. Το δημόσιο χρέος, παρά τη σάπια κυβερνητική προπαγάνδα, παραμένει στο 154% του ΑΕΠ και δε θα πέσει κάτω από το «επίπεδο χρεοκοπίας» 120% ακόμα και με τις πιο αφελείς προβλέψεις. Ενώ το ιδιωτικό χρέος (επιχειρήσεις, νοικοκυριά, «κρυφά» χρέη κ.λπ.) και μαζί αυτό των ασφαλιστικών ταμεί-

ων οδηγούν το συνολικό χρέος της οικονομίας προς περίπου 800-900 δισ. — ένα ποσό αδύνατο να εξυπηρετηθεί σε «κανονικές» συνθήκες εκμετάλλευσης των εργαζομένων. Αυτό δείχνει την ταξική και κοινωνική βάρβαριότητα, που έχει ανάγκη να εξαπολύσει ο ελληνικός καπιταλισμός.

Εργαζόμενοι και φτωχά λαϊκά στρώματα πληρώνουν τα «σπασμένα». Το μερίδιο των μισθών στο ΑΕΠ το 2010 ήταν 54,4%, τώρα είναι μόλις 35%, το μικρότερο στην Ευρώπη (μέσος όρος ΕΕ 45-50%), επίπεδο που παρατέμνει στο μετεμφυλιακό αντικομμουνιστικό καθεστώς. Ο πληθωρισμός σε σχέση με την Ευρώπη ανβάνει πιο γρήγορα και φτάνει πιο ψηλά, ενώ πέφτει αργά (πέρα από τις νέες αυξήσεις που φέρνει η επίθεση των ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν), αφήνοντας ένα μόνιμο «νέο υψηλό» στις τιμές. Πάνω από το 30% του πληθωρισμού είναι πάνω από 40% του εισοδημάτων τους για στενές. Η δημοσιονομική πολιτική είναι «σταθερή» μόνο στην εξυπηρέτηση των καπιταλιστών και πλουσίων, μέσω των αντιλαϊκών φόρων και των μειώσεων κοινωνικών δαπανών. Ο «πολυετής» δημοσιονομικός προγραμματισμός προβλέπει: -9% στην παιδεία, -4,7% στην υγεία, -11,4% αγροτική ανάπτυξη, -12,1% μεταφορές και υποδομές, -14% πολιτισμός... όχι απλά ένα σταδιακή χειροτέρευση, αλλά ένα Νέο Μνημόνιο: μια κατάρρευση του βιοτικού επιπέδου, μια άμεση

απειλή αναπαραγωγής της εργατικής τάξης, του μορφωτικού και τεχνολογικού επιπέδου της, των δικαιωμάτων και κατακτήσεών της.

Επί της ουσίας, αυτό που μερικοί κυβερνητικοί είχαν πλασάρει ως «νέο παραγωγικό μοντέλο» (πριν ξεχειλίσει ο σχετός της συγκάλυψης και της αναποτελεσματικότητας και των σκανδάλων), σε καμία περίπτωση δεν είναι ένα σχέδιο ή μια στροφή στην παραγωγή της ελληνικής αστικής τάξης, μια «αναβάθμιση» του ελληνικού καπιταλισμού — αλλά το ακριβώς αντίθετο. Είναι η σύνθεση όλων των προηγούμενων αδυναμιών και αδιεξόδων, ο εντενόμενος παρασιτισμός, η αποσάθρωση και το ξεχαρβάλωμα της οικονομίας, που τρώει τις σάρκες της (δηλ. αναπαράγεται όλο και πιο αδύναμα μέσω της μείωσης μισθών και παραγωγικών επενδύσεων κ.ά.). Είναι η «μονοκαλλιέργεια» σε τουρισμό, εστίαση, ακίνητα κ.λπ. — δηλαδή στους τομείς πιο χαμηλής ή μηδαμινής παραγωγικότητας — καθώς και στο ξεπούλημα των ιδιωτικοποιήσεων. Είναι η άμεση συμμετοχή στον πόλεμο, τα τεραστίως εξοπλιστικά προγράμματα (το 2023 ήμασταν δεύτεροι στην Ευρώπη με 3,2% του ΑΕΠ), με 7 δισ. ετησίως και προγραμματισμένα συνολικά 25-28 δισ. μέχρι το 2036.

Η δήθεν «ανάπτυξη» και τα υπερπλεονάσματα προήλθαν λοιπόν από τη ληστεία και υπερεκμετάλλευση των εργαζομένων. Ακόμα χειρότερα, σε μια κατεύθυνση που

κλειδώνει την υποβάθμιση του σε μια από τις χαμηλότερες θέσεις στον διεθνή καταμερισμό εργασίας.

Μητσοτάκης και «ημέτεροι» πλούσιοι έχουν προσαρμοστεί σε αυτό το μοντέλο κρίσης, χρεοκοπίας και παρακμής. Δεν έχουν κανένα σχέδιο στον ορίζοντα για να λύσουν την κρίση, εκτός από το να «ξεζουμίσουν» το Ταμείο Ανάκαμψης και βέβαια την εργατική τάξη. Αυτή η ελίτ, που ήταν πάντα δεμένη με «χρυσές αλυσίδες» με τον κορβανά των ευρωπαϊκών κονδυλίων και απομυθώσε τα κρατικά ταμεία για «ενέσεις ρευστότητας», τώρα έχει προχωρήσει στο σημείο της ανοιχτής ασυδοσίας και ανομιίας, με ολόένα πιο «μιαφιόφικα» χαρακτηριστικά. Πλέον οι διάφοροι τραμπούκοι και λούπεν «Φρατέδες», «Λαζαρίδηδες» και λοιποί, κομμάτια της σημερινής αστικής τάξης πλάι στους μεγαλοκαπιταλιστές πάτρωνες τους και τους ιμπεριαλιστές, πέρα από τον ξεπεσμό στο πολιτικό σκηνικό προχωρούν σε κάτι παραπάνω: Μια βίαιη αναδιανομή του πλούτου, ένα βήμα της κοινωνικής κρίσης, το ζοφερό «Τέλος της Μεταπολίτευσης». Αδιαφορούν για την παραγωγική αποδιάρθρωση ή μάλλον στοιχηματίζουν πάνω σ' αυτή, ρίχνοντας και την τελευταία δεκάρα στον παρασιτισμό, βυθίζοντας εργαζομένους και φτωχά λαϊκά στρώματα σε έναν Μεσοίωνα. Αυτό είναι το στρατόπεδο απέναντι στους εργαζομένους στον ταξικό πόλεμο, που έχει εξαπολύσει ο Μητσοτάκης.

ΓΑΛΛΙΑ

Δημοτικές Εκλογές

Την Κυριακή 22 Μαρτίου, έλαβε χώρα ο δεύτερος γύρος των δημοτικών εκλογών στην Γαλλία, τα αποτελέσματα του οποίου προσφέρουν μια πρώτη ματιά στις τάξεις που θα καθορίσουν τις προεδρικές εκλογές του επόμενου έτους (2027). Οι εκλογές αυτές διεξήχθησαν μέσα σε ένα κλίμα γενικευμένης κοινωνικής και πολιτικής αστάθειας, με φόντο την παρατεταμένη οικονομική κρίση, τη συνεχιζόμενη ακρίβεια, τις επιθέσεις στα κοινωνικά και εργασιακά δικαιώματα, αλλά και την αυξανόμενη εμπλοκή της Γαλλίας στους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς και πολέμους.

Ένα στοιχείο που πρέπει να υπογραμμιστεί σε αυτές τις εκλογές είναι η αποχή, η οποία έφτασε περίπου το 40%, και αποτυπώνει την βαθιά πολιτική κρίση – και κρίση εκπροσώπησης – που επικρατεί στη Γαλλία. Η δυσaráσκεια απέναντι στις πολιτικές των Σοσιαλιστών, της παραδοσιακής δεξιάς των Ρεπουμπλικάνων αλλά και η κοινωνική αγανάκτηση απέναντι στη διακυβέρνηση Μακρόν τροφοδοτούν κυρίως την άκρα δεξιά. Από την άλλη, η αποστροφή απέναντι στις σκοταδιστικές θέσεις της άκρας δεξιάς εξακολουθεί να συσπειρώνει διάφορα «δημοκρατικά» μέτωπα. Ωστόσο, η κατάσταση οξύνεται ακόμη περισσότερο από το γεγονός ότι σχεδόν όλες οι κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις, παρά τις επιμέρους «διαφορές» τους, συγκλίνουν σε μια κοινή στρατηγική: εφαρμογή αντεργατικών πολιτικών, προώθηση στον νεοφιλελευθερισμό, συμμόρφωση με τις κατευθύνσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης και εξυπηρέτηση των συμφερόντων του μεγάλου κεφαλαίου. Οι περισσότερες πολιτικές δυνάμεις δεν ενισχύονται κυρίως μέσα από το δικό τους πολιτικό έργο ή πρόταση, αλλά μέσα από την απογοήτευση, την οργή και την αποστροφή που προκαλούν οι αντίπαλοί τους, που έχουν ήδη ασκήσει τη εξουσία.

Συγκεκριμένα, το κόμμα του Μακρόν, «Δημοκρατία εν Κινήσει» (République en Marche) που κατεβαίνει για δεύτερη φορά σε δημοτικές εκλογές, κατάφερε να αρπάξει δύο βασικές πόλεις από τους οικολόγους. Στο Μπορντό, ο πρώην υπουργός Προϋπολογισμού Thomas Cazenave νίκησε οριακά τον Pierre Hurmic, ενώ ο πρώην υπουργός Οικονομίας Antoine Arnaud κέρδισε συντριπτικά το Annecy, όπου ο απερχόμενος δήμαρχος δεν ήταν υποψήφιος. Είναι η πρώτη φορά που πόλεις με περισσότερους

από 100.000 κατοίκους θα διοικούνται από δημάρχους του κόμματος Μακρόν. Ωστόσο, συνολικά απέτυχε να καθιερωθεί σε τοπικό επίπεδο, πληρώνοντας σε κάποιο βαθμό την αντιλαϊκή πολιτική που έχει εφαρμόσει.

Το κόμμα του Μελανσόν, La France Insoumise (LFI – Ανυπότακτη Γαλλία), εμφάνισε άνοδο σε κάποιες πόλεις, Saint-Denis (50.8%) από τον πρώτο γύρο, Roubaix (53.2%) από το δεύτερο. Η άνοδος αυτή, ήρθε κυρίως μέσω της συνεργασίας με το Σοσιαλιστικό Κόμμα και τους Οικολόγους και την μετακίνηση ψηφοφόρων που επέλεξαν το «μικρότερο κακό» απέναντι στην ακροδεξιά. Η άνοδος του Μελανσόν δεν συνιστά κανένα ελπιδοφόρο γεγονός για τους εργαζόμενους και τη νεολαία. Παρά το δήθεν «αριστερό» και «προοδευτικό» προσωπείο του, το πολιτικό του σχήμα αποτελεί μια καθαρά εκλογική συγκύλιση. Η ίδια η σύνθεση του – που περιλαμβάνει πρόσωπα με ξεκάθαρη νεοφιλελεύθερη πορεία, πρώην συνεργάτες και υπουργούς του Μακρόν – αποκαλύπτει τον βαθιά αντεργατικό χαρακτήρα του. Η ιστορική εμπειρία δείχνει πως κάθε φορά που οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία εναποθέτουν τις ελπίδες τους σε τέτοιου τύπου κεντροαριστερές συμμαχίες ή «Λαϊκά Μέτωπα», το αποτέλεσμα είναι η απογοήτευση και η προδοσία.

Το κόμμα της Μαρίν Λεπέν, Εθνική Συσπείρωση (Rassemblement National), απέσπασε αυξημένα ποσοστά σε αρκετές σημαντικές πόλεις, ιδίως στη Μασσαλία (35%) και κυρίως στη νοτιοανατολική Γαλλία. Στην Τουλόν έρχεται καθαρά πρώτη με 42,05%. Στη Νίκαια, ο Éric Ciotti (UDR, σύμμαχος του RN) συγκεντρώνει 43,43% των ψήφων. Βέβαια δεν κατάφερε κάποια επιτυχία, μαζί με κάποιους ακροδεξιούς σχηματισμούς συγκέντρωσε 5% πανεθνικά (αύξηση ~2 μονάδων από τις εκλογές του 2020), βγαίνοντας πρώτο σε 55 δήμους, βέβαια στην μεγάλη τους πλειοψηφία μικρά χωριά ή κωμοπόλεις κάτω των 50.000 κατοίκων.

Τα αποτελέσματα της άκρας αριστεράς

Η άκρα αριστερά σε τροχιά διάλυσης και σκιά του παλιού της εαυτού μόλις μετά βίας κατάφερε να συγκεντρώσει λίγο πάνω από 117.000 ψήφους, ποσοστό πολύ μικρότερο από την εκλογική επιρροή που είχε

παλιότερα:

Το NPA – L'Anticapitaliste, διαλυμένο πλέον ως ένα απλό συμπλήρωμα και εξωκοινοβουλευτικό δεκανίκι του Μελανσόν συμμετείχε σε περίπου σαράντα εκλογικές λίστες, εκλέγοντας μόλις 11 δημοτικούς συμβούλους σε ολόκληρη την Γαλλία. - Να θυμίσουμε μόνο πως το 2008 η LCR στις τελευταίες δημοτικές εκλογές πριν την αυτοδιάλυση της για την δημιουργία του NAK συμμετείχε σε 186 λίστες εκλέγοντας συμβούλους σε 79 διαμερίσματα σε όλη την Γαλλία (2%) ενώ στις προεδρικές εκλογές του 2002 είχε πάρει 4,3% (1.2 εκατ ψήφους) και το 2007 4,1% (1.5 εκατ ψήφους). - Κάθε υποψηφιότητα παρουσίασε ξεχωριστό πρόγραμμα, διαφορετικά συνθήματα, ιδιαίτερη σύνθεση και διαφορετικές πολιτικές συμμαχίες. Ενδεικτική της κατάστασης είναι η επιλογή σημαντικού τμήματος του NPA να συνεργαστεί – όπως το ίδιο διακηρύσσει – σε «διαφορετικές ενωτικές διαμορφώσεις ανάλογα με την πόλη, με ή χωρίς τη Ανυπότακτη Γαλλία αλλά πάντα με στόχο την συσπείρωση ενάντια στην άκρα δεξιά». Στο όνομα μιας γενικής και αόριστης «ενότητας» ενάντια στην ακροδεξιά, δεν δίστασαν να συγκροτήσουν κοινές λίστες με την κυβερνητική «αριστερά», όπως το Σοσιαλιστικό Κόμμα και τους Πράσινους (Europe Écologie Les Verts). Πρόκειται για κόμματα που είναι μέρος του αστικού, νεοφιλελεύθερου σκηνικού που καθημερινά καταδικάζει την εργατική τάξη στην φτωχοποίηση, εξαθλίωση και στον όλεθρο. Εδώ αναδεικνύεται μια κραυγαλέα αντίφαση: οι ίδιες οι δυνάμεις με τις οποίες το NPA επιδιώκει «συμμαχία» ενάντια στην ακροδεξιά είναι εκείνες που, με τη μακρόχρονη εφαρμογή νεοφιλελεύθερων πολιτικών λιτότητας και καταστολής, έχουν θρέψει την απογοήτευση, την αποπολιτικοποίηση και, τελικά, την ίδια την άνοδο της ακροδεξιάς στη Γαλλία.

Σημαντικότερα, η Lutte Ouvrière (LO – Εργατική Πάλη), είχε λίστες σε 240 δήμους δειχνοντας την πανεθνική της εμπέδωση, όπου και συγκέντρωσε 74.500 ψήφους και 24 εκλεγμένους. Κάτι που συνιστά ένα όχι αμελητέο κατόρθωμα και που οφείλεται κυρίως στην ιστορική της αναγνωσιμότητα, αλλά και στα πολιτικά συνθήματά της και στην ανεξαρτησία της από την επίσημη αριστερά.

Την συνολική εικόνα συμπληρώνουν τα ισχνά αποτελέσματα του NPA

Révolutionnaires (διάσπαση του NAK και της Révolution Permanente (Διαρκής Επανάσταση – προερχόμενοι από το NAK και συνδεδεμένοι με το αργεντινικό PTS) όπου οι μεν πρώτοι κατέβασαν λίστες σε 22 δήμους και συγκέντρωσαν συνολικά 18.500 ψήφους στον πρώτο γύρο των δημοτικών εκλογών ενώ οι δεύτεροι κατέβασαν 9 λίστες και συγκέντρωσαν περισσότερες από 11.000 ψήφους και εξέλεξαν δύο δημοτικούς συμβούλους.

Παρά το εκλογικό αποτέλεσμα, οι κάλπες δεν αποτύπωσαν πλήρως τις βαθιές κοινωνικές και πολιτικές αλλαγές που εξελίσσονται τα τελευταία χρόνια στη γαλλική κοινωνία. Μέσα σε αυτό το κλίμα αβεβαιότητας και απουσίας του αστικού πολιτικού συστήματος, το εργατικό κίνημα καλείται να αξιοποιήσει την κατάσταση, όχι μόνο για να υπερασπιστεί τις θέσεις εργασίας που απειλούνται από ένα νέο κύμα λουκέτων και μαζικών απολύσεων, αλλά και για να αντισταθεί στην ολοένα και πιο άμεση εμπλοκή της Γαλλίας στους πολέμους στην Ουκρανία και στη Μέση Ανατολή.

Βασικό και άμεσο καθήκον είναι η οργάνωση και η προετοιμασία των αγώνων των εργαζομένων ενόψει των κρίσιμων συγκρούσεων της επόμενης περιόδου, στις οποίες εντάσσονται και οι προεδρικές εκλογές του 2027. Στόχος πρέπει να είναι όχι μόνο η ήττα της ακροδεξιάς, που σήμερα αποτελεί κεντρική πολιτική δύναμη στην Ευρώπη, αλλά και η αμφισβήτηση όλων εκείνων των πολιτικών δυνάμεων που συνέβαλαν στην άνοδο της τα τελευταία σαράντα χρόνια, παραχωρώντας κοινωνικά και εργασιακά δικαιώματα προς όφελος του μεγάλου κεφαλαίου και των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων.

Απέναντι σε αυτήν την πορεία, οι ίδιοι οι εργαζόμενοι οφείλουν να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους, απορρίπτοντας τις ρεφορμιστικές λογικές και στηριζόμενοι στις δικές τους μορφές συλλογικής οργάνωσης και δράσης. Με τη συνέχιση των απεργιακών κινητοποιήσεων και την ανασυγκρότηση των τροτσκιστικών επαναστατικών δυνάμεων μπορούν να ανατρέψουν αυτήν τη διαρκή πορεία υποβάθμισης. Μόνο έτσι μπορεί να ανοίξει ο δρόμος για ουσιαστικές πολιτικές αλλαγές, όχι μόνο στη Γαλλία αλλά και συνολικά στην Ευρώπη, με προοπτική μια Ευρώπη των εργαζομένων, Σοσιαλιστική.

ΚΟΥΒΑ

Οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές ζητούν υποταγή

Συνεχίζεται ο ασφυκτικός κλοιός στην Κούβα από τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές. Οι ΗΠΑ έχουν πολιορκήσει το νησί και έχουν επιβάλλει εξοντωτικό εμπάργκο καυσίμων από τις 8 Δεκεμβρή. Μια ολόκληρη χώρα 11 εκατομμυρίων είναι όμηρη των τρομοκρατικών ενεργειών και παιχνιδιών του Τραμπ. Η ανεπάρκεια καυσίμων έχει κυριολεκτικά παραλύσει τις πιο στοιχειώδεις δραστηριότητες: το ηλεκτρικό ρεύμα είναι κομμένο έως και 20 ώρες καθημερινά, τα σχολεία και τα πανεπιστήμια είναι κλειστά με τηλεκαταδουσία για να αποφευχθούν οι μετακινήσεις, ενώ τα νοσοκομεία υπολειπονται με πολλά χειρουργεία να έχουν ανασταλεί. Οξυμένο πρόβλημα υπάρχει και στην ύδρευση, καθώς 1 εκατομμύριο Κουβανοί δεν έχουν πρόσβαση σε νερό. Το κουβανικό εργατικό κράτος περνάει την πιο κρίσιμη καμπή στην ιστορία του μετά την λεγόμενη «ειδική περίοδο» (1990-95), όπου η Κούβα βρισκόταν σε διειρηθείσα θέση μετά την κατάρρευση των χωρών του «υπαρκτού σοσιαλισμού».

Αναμονή και «υπομονή» νεύρων – Το Ιράν και ο πόλεμος

Είναι εμφανές ότι η ρητορική και η επιθετικότητα του Τραμπ εναντίον της Κούβας δεν έχει ενταθεί το τελευταίο διάστημα, μετά τις εξελίξεις του πολέμου στο Ιράν, καθώς οι αμερικάνοι έχουν ριζεί όλη τους την δύναμη εκεί. Η έκβαση του μετώπου αυτού, θα κρίνει και την εξέλιξη στην Κούβα: αν οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές καταφέρουν μία νίκη (πλέον σχεδόν αδύνατον) θα επιτεθούν στην Κούβα την επόμενη μέρα. Αν πάλι η αρμάδα του Τραμπ βγει λαβωμένη και ηττημένη από τον πόλεμο που ξεκίνησε μαζί με το Ισραήλ στις 28/2, τότε οι όποιες προσπάθειες ή «επιτυχίες» που μπορεί να πετύχει στην Κούβα περιορίζονται ραγδαία.

Ωστόσο, παρά τα θετικά μηνύματα που έρχονται για την ήττα των αμερικάνων στο Ιράν, δεν χωρά κανένας εφησυχασμός για την Κούβα. Καταρχάς, πληρώνεται ήδη το τίμημα από τις κουβανικές μάζες με το εμπάργκο και τον αποκλεισμό από τα καύσιμα, ένα κόστος ανυπολόγιστο αν σκεφτεί κανείς ότι μια κοινωνία χωρίς καύσιμα γυρίζει αιώνες πίσω. Ο τραμπουκισμός και η τρομοκρατία προς την Κούβα παραμένουν και δεν θα πρέπει να αποκλείονται οι πιέσεις στο παρασκήνιο για αλλαγή ηγεσίας τύπου Βενεζουέλας ή ακόμα και μια στρατιωτική επέμβαση των αμερικάνων στο νησί με οποιοδήποτε τρόπο.

Η αντίσταση και η επιβίωση

Παρά τις απειλές, η Κούβα κατάφερε και πήρε μια ανάσα τον περασμένο μήνα. Ένα ρωσικό τάνκερ έσπασε τον αποκλεισμό παραδίδοντας 740.000 βαρέλια πετρελαίου και μάλλον θα ακολουθήσουν και άλλα. Αλλά, το πετρέλαιο αυτό, παρά τη σημασία του για την παρούσα συγκυρία, καλύπτει μόνο το 1/4 των μνημιαίων αναγκών του νησιού. Μέσα σε αυτές τις πολύ αντίξοες συνθήκες, προωθείται από την κυβέρνηση ένα εθνικό στρατηγικό σχέδιο ηλεκτροδότησης που περιλαμβάνει: 1) την autάρκεια σε πετρέλαιο τουλάχιστον στο 50% (εξάγονται από το έδαφος της Κούβας περίπου 7 εκατ. τόνοι πετρελαίου ετησίως), 2) τη γρήγορη επισκευή των εγκαταστάσεων θερμοηλεκτρικής ενέργειας, 3) τη γρήγορη εγκατάσταση φωτοβολταϊκών (ήδη πολλά νοσοκομεία, σχολεία, ιδιωτικές και δημόσιες επιχειρήσεις λειτουργούν υποτυπωδώς με αυτά).

Όλα τα παραπάνω είναι πολύ επουσιώδη για την κουβανική οικονομία αυτή τη στιγμή, αλλά αφορούν τεχνικά ζητήματα. Η Κούβα επιβιώνει

κυρίως χάρη στην αυταπάρνηση των κουβανικών μαζών να διατηρήσουν την αξιοπρέπειά τους, απέναντι στο «τέρας» του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Ένα κατόρθωμα που έχουν διδάξει στην ανθρωπότητα τις τελευταίες δεκαετίες και έχει πάρει τώρα την σκυτάλη ο λαός του Ιράν. Η Κούβα δεν δέχεται να υποκύψει στους εκβιασμούς και ζητά υποστήριξη από ένα παγκόσμιο κίνημα αλληλεγγύης.

Διαπραγματεύσεις στο προσκήνιο – Υπάρχει διέξοδος;

Παράλληλα με τον αποκλεισμό, οι ΗΠΑ βρίσκονται σε διαπραγματεύσεις με την κυβέρνηση της Κούβας, στο πλαίσιο των ασυνάρτητων επιλογών του Τραμπ να διαπραγματεύεται και να επιτίθεται ταυτόχρονα, σε μια προσπάθεια να κερδίσει χρόνο και να πιέσει παραπάνω ή ακόμα και να ξεγελάσει. Η κουβανική ηγεσία έχει προφανώς το δικαίωμα ελιγμών ή να συνάψει συμμαχίες με τον καθεύα. Με μια βασική προϋπόθεση: να διατηρηθούν οι κατακτήσεις της Κουβανικής Επανάστασης, να παραμείνει ο κεντρικός σχεδιασμός της οικονομίας και, συνεπώς, να μην παλιωρωθεί ο καπιταλισμός. Συνεχίζει έτσι, στη σωστή αλλά και δύσκολη κατεύθυνση που είχε χαράξει η ηγεσία της, με τον Φιντέλ Κάστρο, το 1990, χωρίς να παρασυρθεί από την κατάρρευση των χωρών του «υπαρκτού σοσιαλισμού».

Στην τελική, όλα θα εξαρτηθούν από δύο παράγοντες: αφενός, από το κατά πόσο η επέμβαση στο Ιράν θα αποδειχθεί το «κύκνειο άσμα» του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού ως ηγεμονικής δύναμης, και αφετέρου, από το κατά πόσο διατηρούνται οι παραδόσεις του κουβανικού εργατικού κινήματος, οι ιδέες του σοσιαλισμού και το σύνθημα που το χαρακτηρίζει: «hasta la victoria siempre» (πάντα μέχρι τη νίκη).

Σε όλο τον κόσμο, όπως και στην Ελλάδα, πρέπει να αναπτυχθεί ένα ισχυρό αντιιμπεριαλιστικό κίνημα αλληλεγγύης υπέρ της Κούβας. Η νίκη της Κούβας απέναντι στις ΗΠΑ δεν λέγεται από καμία εμμονή ή «ιδεολογία». Οφείλονται στα εξής: α) μια ήττα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού αποδυναμώνει τον κύριο ταξικό εχθρό για όλους τους λαούς του κόσμου και αφήνει χώρο για την ενίσχυση του εργατικού κινήματος, β) η νίκη της Κούβας σημαίνει διατήρηση αλλά και αναζωογόνηση της Κουβανικής Επανάστασης. Αυτό το μικρό επαναστατημένο έθνος στέκει σαν λαμπρό παράδειγμα στον πλανήτη και δείχνει περίτρανα ότι οι επαναστάσεις γίνονται και μπορούν να γίνουν παντού, δίνοντας αυτοπεποίθηση στους αγώνες των μαζών. Το καθήκον των επαναστατών μαρξιστών είναι δίπλα στους καταπιεσμένους του κόσμου που διεκδικούν μια καλύτερη ζωή από την σκλαβιά και τον φασισμό που μας σερβίρουν οι δυτικοί ιμπεριαλιστές. Με ζύμωση στους χώρους δουλειάς, με απεργίες και διαδηλώσεις να σταματήσουμε την επέκταση του πολέμου. Για την ήττα των ΗΠΑ στην Κούβα! Για την υπεράσπιση της σοσιαλιστικής Κουβανικής Επανάστασης!

στον κόσμο...

Παλαιστίνη

Την 1/4, η κατεχόμενη Δυτική Όχθη και η Ανατολική Ιερουσαλήμ βρέθηκαν στο επίκεντρο μαζικών κινητοποιήσεων, με γενική απεργία και διαδηλώσεις ενάντια στον νέο νόμο για τη θανατική ποινή που ψήφισε το ισραηλινό κοινοβούλιο στις 30/3. Ο νόμος επιβάλλει την ποινή του απαγχονισμού σε Παλαιστίνιους που καταδικάζονται από στρατιωτικά δικαστήρια, ενισχύοντας ένα ακόμα πιο σκληρό καθεστώς για τον παλαιστινιακό λαό.

Παρά την κατοχή, οι Παλαιστίνιοι δεν έκαναν πίσω στην απεργία: καταστήματα, σχολεία και δημόσιες υπηρεσίες παρέμειναν κλειστά, ενώ χιλιάδες διαδηλωτές κατέβηκαν στους δρόμους σε πόλεις όπως η Ραμάλα, η Ναμπλούς και η Χεβρών. Σε πολλά σημεία, όπως στο πέρασμα της Καλάντια, δέχθηκαν άγρια καταστολή από τις ισραηλινές δυνάμεις που χρησιμοποίησαν πλαστικές σφαίρες, δακρυγόνα και κρότου-λάμψης για να διαλύσουν τους συγκεντρωμένους.

Οι κινητοποιήσεις συνεχίστηκαν και τις επόμενες ημέρες. Στις 2/4 πραγματοποιήθηκαν νέες διαδηλώσεις, μεταξύ άλλων έξω από γραφεία του Ερυθρού Σταυρού στη Χεβρών, με αιτήματα την άμεση απόσυρση του νόμου και την προστασία των κρατουμένων. Παράλληλα, στις 16-17/4, με αφορμή την Ημέρα Παλαιστίνιων Κρατουμένων, οργανώθηκαν νέες μαζικές συγκεντρώσεις, αναδεικνύοντας ότι το ζήτημα αφορά συνολικά δεκάδες χιλιάδες φυλακισμένους, αλλά και την ίδια την ύπαρξη του παλαιστινιακού λαού. Χαρακτηριστικά τα λόγια ενός διαδηλωτή: «Δεν υπάρχει ούτε ένας άνθρωπος που να στέκεται εδώ που να μην έχει έναν αδελφό, έναν σύζυγο, έναν γιο ή ακόμα και έναν γείτονα στη φυλακή. Δεν υπάρχει παλαιστινιακή οικογένεια χωρίς έναν κρατούμενο».

Οι εξελίξεις αυτές κλιμακώνουν το σχέδιο του σιωνιστικού κράτους για εξόντωση του παλαιστινιακού λαού, με τον τελευταίο να συνεχίζει να παλεύει ηρωικά και αποφασιστικά μέχρι τέλους. Η γενική απεργία και οι διαδηλώσεις δεν στρέφονται μόνο ενάντια σε έναν νόμο, αλλά ενάντια στο συνολικό καθεστώς κατοχής και γενοκτονίας.

ΗΠΑ

Στις 21/4, δεκάδες βετεράνοι του αμερικανικού στρατού πραγματοποίησαν αντιπολεμική κινητοποίηση στην Ουάσιγκτον μέσα στο κτίριο Cannon House του Καπιτωλίου, εκφράζοντας την αντίθεσή τους στον πόλεμο των ΗΠΑ και των συμμάχων τους στη Μέση Ανατολή και ιδιαίτερα στην κλιμάκωση απέναντι στο Ιράν. Στη διαμαρτυρία συμμετείχαν περίπου 60 πρώην στρατιωτικοί, ανάμεσά τους και ανήρωι πολέμου, οι οποίοι κρατούσαν πανό και φώναζαν συνθήματα όπως «Τεματίστε τον πόλεμο στο Ιράν» και «Όχι άλλος πόλεμος».

Η κινητοποίηση οργανώθηκε από συλλογικότητες βετεράνων που αντιτίθενται στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, τόσο για τους λαούς όσο και για τους ίδιους τους στρατιώτες. Η αστυνομία προχώρησε σε μαζικές συλλήψεις των διαδηλωτών, καθώς το καθεστώς Τραμπ χρησιμοποιεί ολοένα περισσότερο την καταστολή για να σπάσει κάθε αντιπολεμική φωνή στο εσωτερικό των ΗΠΑ.

Ιδιαίτερη σημασία έχει το γεγονός ότι η αντίθεση εκφράζεται από ανθρώπους που υπηρέτησαν τον ίδιο τον στρατιωτικό μηχανισμό. Σύμφωνα με τα στοιχεία που δημοσιοποιήθηκαν, πάνω από 100 εν ενεργεία ή πρώην στρατιωτικοί έχουν εκφράσει επίσημα αντιρρήσεις για την πολεμική εμπλοκή, αποκαλύπτοντας ότι μάλλον υπάρχουν και εσωτερικά προβλήματα εντός του στρατού. Υπενθυμίζουμε ότι τουλάχιστον 6 στους 10 Αμερικανούς είναι ενάντια στον πόλεμο των ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν.

Γι' αυτό, η κινητοποίηση αυτή έρχεται σε συνέχεια ενός ευρύτερου κύματος αντιδράσεων των εργαζόμενων μαζών και της νεολαίας. Ήδη από τις 5/4, εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές είχαν κατακλύσει τους δρόμους σε μεγάλες πόλεις των ΗΠΑ, διαμαρτυρούμενοι για την κλιμάκωση του πολέμου σε συνδυασμό με την ακρίβεια και τη φτώχεια.

Καρλ Μαρξ: Η ζωή του μεγάλου θεωρητικού και οι ιδέες που αλλάξαν τον κόσμο

Στις 5 Μάη του 1818, γεννιέται η πιο επιδραστική προσωπικότητα της σύγχρονης ιστορίας, ένας εκ των θεμελιωτών του κομμουνισμού, ο λαμπρός πολιτικός, κοινωνιολόγος, φιλόσοφος, οικονομολόγος, Καρλ Μαρξ. Αφετηρία του αποτελεί η πόλη Τριρ της Πρωσίας (στα σημερινά σύνορα Γερμανίας- Λουξεμβούργου), όπου μεγαλώνει σε μια καλλιεργημένη οικογένεια, με πατέρα δικηγόρο. Αφού αποφοίτα από το γυμνάσιο της γενέτειράς του, ο Μαρξ κατευθύνεται στη Βόννη και έπειτα στο Βερολίνο για σπουδές.

Στο πανεπιστήμιο μελετά νομική, ιστορία, φιλοσοφία και έρχεται σε επαφή με τις ριζοσπαστικές ιδέες του αριστερού χεγκελισμού. Αφού ολοκληρώνει τις σπουδές του, μετακομίζει στην Κολωνία και ξεκινά τη συνεργασία του με τον Μπρούνο Μπάουερ, ιδρύοντας την αντιπολιτευόμενη «Εφημερίδα του Ρήνου». Οι πολιτικές του ιδέες, σε συνάρτηση με την ταραχώδη περίοδο των μέσων του 19ου αιώνα, τον φέρνουν αντιμέτωπο με ατελείωτες εξορίες. Από τη δημοσιογραφική του δράση στην Κολωνία, μέχρι την εξορία του στο Παρίσι, τις Βρυξέλλες και, τελικά, το Λονδίνο, ο Μαρξ ήρθε σε άμεση επαφή με τη φτώχεια και τις δύσκολες συνθήκες ζωής της εργατικής τάξης. Μέσα από αυτή την εμπειρία, η σκέψη του επηρεάζεται και ο ίδιος ξεκινά

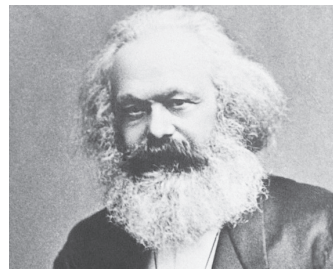
να εργάζεται συστηματικά πάνω στη μελέτη της πολιτικής οικονομίας, ώστε να αναλύσει, να ερμηνεύσει και να λύσει τις αντιφάσεις της σύγχρονης πραγματικότητας.

Σημείο τομής στην πολιτική του σταδιοδρομία και ζωή αποτελεί η γνωριμία με τον Φρίντριχ Ένγκελς το 1844 στο Παρίσι. Μαζί θα αποτελέσουν τους πολιτικούς «πατέρες» των κομμουνιστών επαναστατών. Την άνοιξη του 1847, μετασηματίζουν την Ένωση Δικαίων σε Ένωση Κομμουνιστών, επιβάλλοντας στην τάση του μικροαστικού ριζοσπαστισμού τις ιδέες του επιστημονικού σοσιαλισμού. Τον Φλεβάρη του 1848 δημοσιεύουν, με εντολή του συνεδρίου, το «Κομμουνιστικό Μανιφέστο», το πρώτο έργο που προβάλλει τις αρχές του κομμουνισμού, αναλύει τις κοινωνικές με βάση την πάλη των τάξεων και καλεί την εργατική τάξη να ενωθεί. Το 1864 ιδρύεται η Παγκόσμια Ένωση Εργατών, που έμεινε στην ιστορία ως Πρώτη Διεθνής, το πρώτο παγκόσμιο όργανο που καλεί το προλεταριάτο σε πάλη απέναντι στο καπιταλιστικό σύστημα. Αποκορύφωμα της πολιτικής του εμπειρίας αποτελεί η εξέγερση της Παρισινής Κομμουνάρας το 1871. Οι λόγοι της ήττας των Κομμουνάριων βοηθούν τον Μαρξ και τον Ένγκελς να κατανοήσουν βαθύτερα τον αστικό κράτος και να συμπεράνουν την ανάγκη των εργατών να διαμορφώσουν το δικό τους όργανο εξουσίας απέναντι στην

αστική τάξη, τη δικτατορία του προλεταριάτου. Τα προβλήματα υγείας που ακολουθούν αμβλύουν αλλά δεν ανακόπτουν την ενασχόλησή του με την υπόθεση της απελευθέρωσης της εργατικής τάξης. Λίγο πριν τον θάνατό του, στις 14 Μαρτίου 1883, έχει ολοκληρώσει μια σειρά από καθοριστικά θεωρητικά έργα όπως το «Κεφάλαιο» και η «Αθλιότητα της φιλοσοφίας».

Για να κατανοήσουμε τον μαρξισμό και τη συμβολή του Καρλ Μαρξ, οφείλουμε να εξετάσουμε το ιστορικό πλαίσιο στο οποίο εμφανίζεται. Οι ιδέες του γεννήθηκαν μέσα στις συνταρακτικές κοινωνικές και οικονομικές εξελίξεις του 19ου αιώνα, όταν ο καπιταλισμός αναπτυσσόταν ραγδαία στην Ευρώπη. Η εμφάνιση των νέων αστικών οικονομικών δομών ανέδειξε τη σύγκρουση δύο πόλων: του κεφαλαίου και της εργασίας.

Ο Μαρξ, εξέλιξε τη γερμανική φιλοσοφία, την αγγλική πολιτική οικονομία και τη γαλλική ιστοριογραφία. Στην οικονομική του ανάλυση εξήγησε τη λειτουργία του καπιταλισμού και εισήγαγε την έννοια της υπεραξίας, αναλύοντας τον τρόπο λειτουργίας και τις αντιφάσεις του συστήματος, καθώς και το γεγονός ότι αυτό οδηγείται συνεχώς σε περιοδικές κρίσεις. Στο πλαίσιο της φιλοσοφίας και της ιστορίας ανέδειξε τον διαλεκτικό υλισμό, δείχνοντας ότι η ιστορία διαμορφώνεται μέσα από την πάλη

των κοινωνικών τάξεων και ότι ο κόσμος βρίσκεται σε συνεχή αλλαγή υλικών συνθηκών και κοινωνικών σχέσεων. Η σκέψη του και το έργο του δεν προέκυψαν αφορημένα. Διαμορφώθηκαν μέσα από την άμεση τριβή με το προλεταριάτο της Ευρώπης, τη συμμετοχή του σε αγώνες, κινήματα και εξεγέρσεις, καθώς και τις ηγετικές προσπάθειες που πραγματοποιήσε για την οργάνωση των προλεταρίων.

Το βασικό κίνητρο του Μαρξ ήταν η πάλη ενάντια στις κοινωνικές ανισότητες και η απελευθέρωση του ανθρώπου από την εκμετάλλευση και την καταπίεση. Ήταν εκείνος ο οποίος αντιλαμβάνονταν την εργατική τάξη ως το επαναστατικό υποκείμενο που μέλει να αποτάξει την ιδιότητα που θα αλλάξει την κοινωνία. Συνολικά, η συμβολή του υπήρξε γιγάντια για την σύγχρονη ιστορία, η μέθοδος σκέψης αποτελεί εργαλείο ανάλυσης της πραγματικότητας. 208 χρόνια μετά την γεννηση ο ίδιος παραμένει ακόμα σημείο αναφοράς και φάρος για κάθε νέο επαναστάτη κομμουνιστή, ενώ η θεωρία του παραμένει απάντηση στις προκλήσεις του σήμερα.

Η σφαγή της πλατείας Τιέν Αν Μεν

Στις 15 Απριλίου του 1989 ξεκινούν μαζικές διαδηλώσεις στο Πεκίνο με αφορμή τον θάνατο του Χου Πάο Μπανκ, ηγετικού στελέχους του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας και χαρακτηριζόμενου ως «αντιγραφειοκράτη», ο οποίος είχε απομειωθεί από την κομματική ηγεσία τρία χρόνια νωρίτερα. Οι διαδηλώσεις, που είχαν ως πυροδότη τους φοιτητές, κορυφώθηκαν με την πλατιά συμμετοχή των εργαζομένων και κλιμάκωσαν την σύγκρουση με τη γραφειοκρατία, δείχνοντας τον δρόμο μιας πολιτικής επανάστασης για την ανατροπή της. Οι διαδηλώσεις θα συνεχιστούν μέχρι τη 4^η Ιούνη, τη μέρα που έμεινε στην ιστορία ως η σφαγή της πλατείας Τιέν Αν Μεν, όταν ο στρατός εισέβαλε και άνοιξε πυρ κατά των εξεγερμένων μαζών που την είχαν καταλάβει. Ο αριθμός των νεκρών παραμένει έως σήμερα άγνωστος.

Η αιματοβαμμένη αντιγραφειοκρατική εξέγερση των εργατικών και νεολαιίστικων μαζών της Κίνας, πολεμήθηκε, ωστόσο, πολύ περισσότερο μετά τη βίαιη καταστολή της, μέσω της προσπάθειας διαστρέβλωσης της. Πρώτον, από την αστική τάξη και τους ιμπεριαλιστές, που πάτησαν πάνω στο αποτροπιαστικό έγκλημα της γραφειοκρατικής ηγεσίας του ΚΚΚ για να ενισχύσουν την αντικομμουνιστική προπαγάνδα τους, παρουσιάζοντας τους διαδηλωτές σαν οπαδούς της καπιταλιστικής παλινόρθωσης στην Κίνα. Δεύτερον, από τους ίδιους τους γραφειοκράτες, που χαρακτήρισαν αντεπαναστάτες και προβοκάτορες της CIA τους εξεγερμένους. Η άβλια προπαγάνδα αστών και γραφειοκρατών δεν μπορεί να κρύψει την αλήθεια, τις αιτίες και τους στόχους της εξέγερσης.

Το εργατικό κράτος που δημιουργή-

θηκε στην Κίνα μετά τη νίκη της επανάστασης το 1949 ήταν από την αρχή γραφειοκρατικά παραμορφωμένο. Ο Μάο Τσε Τουνγκ και η ηγεσία του κινεζικού ΚΚ δεν στηρίχθηκαν ποτέ στην ελεύθερη πρωτοβουλία και αυτοοργάνωση των Κινέζων εργατών. Η αντίφαση ανάμεσα στη συλλογική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής και στη διαχείρισή τους από ένα στρώμα γραφειοκρατών έθετε αζεπέραστα προβλήματα για την υπανάπτυκτη Κίνα. Τα προβλήματα που συσσωρεύονταν από τις γραφειοκρατικές παλινωδίες και τις αποτυχίες της οικονομικής πολιτικής άρχισαν να προκαλούν ρωγμές στο ΚΚ. Έτσι δημιουργήθηκε η τάση των «αναεωτών», με βασικό ηγέτη τον Τσου Εν Λάι και αργότερα τον Ντενγκ Ξιάο Πινγκ. Βασική τους κατεύθυνση αποτελούσε η «φιλελευθεροποίηση» της οικονομίας και το άνοιγμα στην «ελεύθερη αγορά». Μετά τον θάνατο του Μάο, ο Ντενγκ επικράτησε στην κομματική ηγεσία το 1978. Τα οικονομικά μέτρα που εφάρμοσε, εκτός από το ότι επέτρεψαν τη διείσδυση ξένων κεφαλαίων, επιχείρησαν τη χαλάρωση του κεντρικού σχεδιασμού της οικονομίας. Έτσι, η σημαντική ανάπτυξη που ακολούθησε συνοδεύτηκε από μεγάλες σπατάλες πολύτιμων υλικών και ανθρώπινων πόρων, εξαιτίας της αποκεντρώσεως του οικονομικού σχεδιασμού και των ανταγωνισμών των τοπικών γραφειοκρατών που προέκυψαν. Το σημαντικότερο, όμως, ήταν πως η νέα πολιτική της γραφειοκρατίας έφερε την αμφισβήτηση βασικών κεκτημένων της κινεζικής επανάστασης και την κατάργηση εργατικών δικαιωμάτων, που έφτασαν μέχρι και την επαναφορά των απολύσεων, προκαλώντας την αντίδραση των λαϊκών μαζών.

Μετά το 1986, η συμμετοχή των ερ-

γατών στον αγώνα των φοιτητών και των διανοουμένων για αμφισβήτηση της γραφειοκρατικής εξουσίας συνεχώς αυξάνεται. Το 1989, η σύγκρουση κλιμακώνεται. Μετά την κηδεία του Χου Πάο Μπανκ, 150.000 φοιτητές, διανοούμενοι και εργαζόμενοι, διαδηλώνουν στον δρόμο κρατώντας κόκκινες σημαίες και τραγουδώντας τη Διεθνή. Στο τέλος του Απριλίου οι φοιτητές οργανώνουν μαζικό άνοιγμα στους εργασιακούς χώρους. Εργαζόμενοι και άνεργοι μπαίνουν μαζικά στον αγώνα. Τα αιτήματα της εξέγερσης διατυπώθηκαν από την Φοιτητική Συντονιστική Επιτροπή του Πανεπιστημίου του Πεκίνου στις 21 Απριλίου και από την Ανεξάρτητη Ένωση Εργαζομένων του Πεκίνου, στις 21 Μαΐου. Αποκαλύπτουν ξεκάθαρα τον αντιγραφειοκρατικό χαρακτήρα της εξέγερσης: α) Εσωτερική δημοκρατία στο κόμμα και δημοκρατικά δικαιώματα για τη χώρα, β) τιμωρία των υπεύθυνων των επιθέσεων εναντίον των κινητοποιήσεων, γ) νόμος για την κατοχύρωση της ελευθερίας του τύπου, δ) υποχρεωτική δημοσιοποίηση της περιουσίας και του πλούτου της κρατικής ηγεσίας, ε) δημόσια παραδοχή των λαθών από την ηγεσία και αύξηση της χρηματοδότησης για την Παιδεία, στ) ανεξάρτητη και δημοκρατική οργάνωση των εργατών, κατοχύρωσή των μορφών οργάνωσής τους, ζ) οι εργατικές οργανώσεις/συμβουλία να προωθούν τις αποφάσεις της πλειοψηφίας των εργατών πάνω σε οικονομικά και πολιτικά ζητήματα, η) να ασκούν εργατικό έλεγχο πάνω στις αποφάσεις του ΚΚ που αφορούν επιχειρήσεις υπό καθεστώς συλλογικής ιδιοκτησίας και να κατοχυρωθεί έλεγχος των

αντιπροσώπων.

Το αντεπαναστατικό καθεστώς του Ντενγκ κήρυξε στρατιωτικό νόμο στις 20 Μάη και συγκέντρωσε εκατοντάδες χιλιάδες στρατιώτες για να καταπνίξει την εξέγερση. Για αρκετές μέρες, το κέντρο του Πεκίνου βρισκόταν στα χέρια των εργατών και των φοιτητών. Παρά την ηρωική μάχη που έδωσαν και το γεγονός ότι οι φαντάροι πολλές φορές πήραν το μέρος των διαδηλωτών, δυστυχώς η έλλειψη πολιτικής πίερας και μια συγκροτημένη πολιτική δύναμη που θα έδειχνε το σχέδιο προς την κατάληψη της εξουσίας, επέτρεψαν στους γραφειοκράτες να ανασυγκροτήσουν τις δυνάμεις τους και να εξαπολύσουν ένα τρομερό κύμα αντεπαναστατικής τρομοκρατίας σε όλη την Κίνα. Δεκάδες χιλιάδες φυλακίσες και εκτελέσεις αγωνιστών, κορυφώθηκαν με τη σφαγή των φοιτητών από τα τανκς στην πλατεία Τιεν Αν Μεν, τη νύχτα της 3ης προς 4η Ιούνη 1989.

Αν η εξέγερση είχε νικήσει, η παγκόσμια ιστορία και οι μοίρα του παγκόσμιου προλεταριάτου θα γράφονταν διαφορετικά και, πιθανόν, η παλινόρθωση του καπιταλισμού στην ΕΣΣΔ και στα άλλα εκφυλισμένα εργατικά κράτη να είχε εμποδιστεί με νέες πολιτικές επαναστάσεις. Ωστόσο, παρότι έχασε, η σφαγή της Τιεν Αν Μεν δείχνει έως σήμερα τον δρόμο νέους αγωνιστές: τον δρόμο του σοσιαλισμού και του ανυποχώρητου αγώνα ενάντια σε καπιταλισμό και σταλινισμό.

Το ιμπεριαλιστικό σύστημα σήμερα

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ

Ο πόλεμος στο Ιράν, μετά από αυτόν στην Ουκρανία, έχει κάνει ξεκάθαρο ότι βρισκόμαστε σε περίοδο κοσμοϊστορικών αλλαγών, αυτό που πολλοί ονομάζουν (εν μέρει σωστά) «πολυπολικό» κόσμο. Μια νέα κατάσταση διαμορφώνεται για το παγκόσμιο εργατικό και επαναστατικό κίνημα.

Ο ιμπεριαλισμός μέχρι το τέλος του 20ού αιώνα

Η βασική δομή του ιμπεριαλιστικού συστήματος σχηματίστηκε στο δεύτερο μισό του 19^{ου} και στις αρχές του 20^{ου} αιώνα, με τη μορφή του κόσμου ανάμεσα σε μια χούφτα ιμπεριαλιστικών χωρών-μητροπόλεων.

Αυτή η εποχή του κλασικού ιμπεριαλισμού διήρκεσε μέχρι και τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, χαρακτηριζόμενη από μια αυστηρή ιεραρχία. Στην κορυφή της πυραμίδας βρισκόνταν οι ιμπεριαλιστικές χώρες: είτε παλιότερες με μεγάλες αποικιακές αυτοκρατορίες και κτήσεις (κυρίως Βρετανία και Γαλλία, δευτερευόντως Βέλγιο, Ολλανδία κ.ά.), είτε νεότερες με μικρότερες ή καθόλου (Γερμανία, ΗΠΑ). Στη βάση στέναζαν οι μισοαποικίες και αποικίες, οι πιο καθυστερημένες χώρες, με ισχνή ή ανύπαρκτη καπιταλιστική ανάπτυξη. Ενδιάμεσα βρισκόνταν διάφορες εξαρτημένες χώρες, με τυπική ανεξαρτησία και ένα «μεσαίο» επίπεδο καπιταλιστικής ανάπτυξης, παραμένοντας σε έντονη οικονομική, πολιτική, στρατιωτική και διπλωματική εξάρτηση από τους ιμπεριαλιστές. Ο κύριος μηχανισμός της ιμπεριαλιστικής εκμετάλλευσης ήταν τα αποικιακά υπερκέφρα, από την εξαγωγή φτηνών πρώτων υλών και αγροτικών προϊόντων από τον υπόλοιπο κόσμο.

Μέσα από τους δύο παγκόσμιους πολέμους, η σκυτάλη της παγκόσμιας ηγεμονίας πέρασε από τη Βρετανία στις ΗΠΑ. Μεταπολεμικά, η ιμπεριαλιστική κυριαρχία μετεξελίχτηκε στη νεοαποικιοκρατία.[1] Σχεδόν όλες οι αποικίες απέκτησαν την ανεξαρτησία τους. Οι εξαρτημένες χώρες γνώρισαν μια ορισμένη ανάπτυξη, οι πιο σημαντικές έφτασαν στο επίπεδο μιας μισοβιομηχανοποιημένης χώρας. Ο κύριος μηχανισμός της ιμπεριαλιστικής εκμετάλλευσης μετατοπίστηκε στην άνοση ανταλλαγή.[2] Κάτω από την ηγεμονία των ΗΠΑ (και στις συνθήκες του Ψυχρού Πολέμου, του ανταγωνισμού με την ΕΣΣΔ και τα καθεστώτα του «υπαρκτού σοσιαλισμού»), δημιουργήθηκε ένα διεθνές πλαίσιο, που εγγυόνταν πάνω απ' όλα τα συλλογικά συμφέροντα των αμερικανών και ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών: ΟΗΕ και «διεθνές δίκαιο», ΝΑΤΟ, ΔΝΤ και Παγκόσμια Τράπεζα, κυριαρχία του δολαρίου (αρχικά με τις συμφωνίες Μπρέτον Γουντς) κ.ά.

Σε όλη αυτήν την ιστορική περίοδο περίπου 150 χρόνων, το ιμπεριαλιστικό σύστημα είχε ένα θεμελιώδες, κοινό χαρακτηριστικό. Κάτω από μια σαφή ηγεμονική δύναμη (αρχικά Βρετανία, έπειτα ΗΠΑ), αφενός ενοποίησε την παγκόσμια οικονομία, αφετέρου αυτό το έκανε χωρίς να την ομογενοποιήσει, δηλαδή με τρόπο άνιστο. Σε αντίθεση με πολλές αντιμαρξιστικές απόψεις (κυρίως σταλινικές ή σταλινίζουσες), ο ιμπεριαλισμός δεν είναι ένα άκαμπτο «στάδιο» προς το οποίο κινείται κάθε μια χώρα παρμένη χωριστά – αλλά ένα ενιαίο, οργανικό σύνολο, ιεραρχημένο, με τους δικούς του νόμους κίνησης.

Δομική κρίση – Αλλαγή συσχετισμών

Από τα τέλη της δεκαετίας του 1960, η είσοδος του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος στη δομική κρίση (μακρύ κύμα κάμψης), η αποτυχία αντιμετώπισης της από τους ιμπεριαλιστές και το κεφάλαιο, η παράταξη της μέχρι σήμερα: α) Υπέσκαψαν την ηγεμονία των ΗΠΑ και μαζί τη θέση συνολικά των «παλιών» Δυτικών ιμπεριαλιστών. β) Οδήγησαν στον κατακεραματισμό της παγκόσμιας οικονομίας σε «μπλοκ», που λειτουργούν διαφορετικά ή ανταγωνιστικά μεταξύ τους. γ) Δημιούργησαν μια μεταβατική κατάσταση, όπου η ιμπεριαλιστική δομή εμφανίζει μεγάλη αστάθεια, «ρευστοποιείται» με την αμφισβήτηση ή ανατροπή της σε όλα τα επίπεδα της «πυραμίδας» ή «αλυσίδας» της.

Ένα μόνο στοιχείο, που συνοψίζει πολλές ανατροπές: Από τα τέλη της δεκαετίας του 1960 ως σήμερα, ενώ ο παγκόσμιος πληθυσμός αυξήθηκε από 2 δις. σε πάνω από 8 δις., το μερίδιο των Δυτικοίμπεριαλιστικών χωρών μειώθηκε από το 1/3 ή 1/4 στο 1/9 – μια ποιοτική μεταβολή.

Μεγάλες και μικρές δυνάμεις, παλιές και νέες

Συνοπτικά, σήμερα διαμορφώνονται οι εξής «πόλοι» ή σημαντικοί «παίχτες»:

α) Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός, που παλεύει να διατηρήσει την ηγεμονική θέση του. Παραμένει η πιο ισχυρή και άμεσα επικίνδυνη δύναμη, όμως έχει χτυπηθεί βαριά από την κρίση, η απόστασή του από τους πιο ισχυρούς ανταγωνιστές μικραίνει (σε ορισμένα επίπεδα έχει καλυφθεί ή τον έχουν ξεπεράσει), η αμφισβήτησή του επεκτείνεται και ενισχύεται διαρκώς – μάλιστα και πολιτικά, στρατιωτικά, στρατηγικά. Η αλλαγή αποτυπώνεται π.χ. στην αδυναμία να καταβάλει τη Ρωσία στην Ουκρανία και στη διαφανόμενη ήττα στο Ιράν (που αναζητά τρόπο να διαχειριστεί). Επίσης στην αυξανόμενη δυσκολία να ευθυγραμμίζει τους συμμάχους του. Αυτό εκφράστηκε με το τραμπικό σύνθημα «Πρώτα η Αμερική» – που πρακτικά σημαίνει «Μόνο οι ΗΠΑ» –, καθώς και στην κρίση στις σχέσεις με την ΕΕ και στο εσωτερικό του ΝΑΤΟ.

β) Οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, που φαίνεται αδύνατο να αποτρέψουν μια υποβάθιση ιστορικών διαστάσεων. Αφενός χτυπήθηκαν ιδιαίτερα από την οικονομική κρίση του 2010. Αφετέρου δεν κατόρθωσαν να προχωρήσουν έγκρατα σε μια ενοποίηση και «ολοκλήρωση», βούλιαξαν σε εσωτερικές διαφρέσεις. Με αποτέλεσμα να έχουν ξεπεραστεί οικονομικά από τους ανταγω-

νιστές τους, να έχουν απομείνει με μεγάλη μικρά για τον σύγχρονο κόσμο, να έχουν ασήμαντη ή μηδενική παρουσία σε πολλά κρίσιμα μέτωπα, να συνθλιβονται ανάμεσα στις «μυλόπετρες» των ΗΠΑ από τη μια και Κίνας-Ρωσίας από την άλλη.

γ) Ρωσία και Κίνα, που η στρατηγική σύγκλιση τους απέναντι στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό δείχνει πλέον παγιωμένη και εμβριθής. Αποτελούν ιδιαίτερες περιπτώσεις «ιμπεριαλισμού» – δηλαδή δυνάμεις που συμμετέχουν ή διεκδικούν τη συμμετοχή τους στην παγκόσμια μορφή του κόσμου, όχι μόνο οικονομικά αλλά ακόμα και στρατιωτικά. Έχουν βαθιές ιδιομορφίες η κάθε μια, καθώς και σε σύγκριση με τους «κλασικούς» Δυτικούς ιμπεριαλιστές. Αρκεί να δούμε ότι και στις δύο χώρες η παλινόρθωση του καπιταλισμού είναι μια υπόθεση μόλις τριών δεκαετιών περίπου.[3] Με αποτέλεσμα σημαντικές διαφορές στον τρόπο που συγκροτείται και λειτουργεί ο καπιταλισμός και η αστική τάξη σε αυτές τις χώρες.

Αυτές οι ιδιομορφίες πρέπει να αναλύονται συγκεκριμένα – εν συντομία: 1. Η Ρωσία, λόγω και του ιστορικού παρελθόντος της (επεκτατισμός και καταπίεση εθνότητων από την εποχή ακόμα των Τσάρων), είναι ένας ανερχόμενος ιμπεριαλισμός. Έχει μια ισχυρή, ανθεκτική παραγωγική βάση (όπως αποδείχτηκε και στην Ουκρανία) και κυρίως είναι το μεγαλύτερο στρατιωτικό «αντίπαλο δέος» των ΗΠΑ, που μπορεί να τις πληξει θανάσιμα. 2. Η Κίνα είναι ένας υπό διαμόρφωση ιμπεριαλισμός. Βρίσκεται στον δρόμο να ολοκληρώσει τη διεθνή οικονομική κυριαρχία της, αλλά αυτό περνάει μέσα από την επιβολή των δικών της συνολικών λύσεων – και μέσα από τη δοκιμασία της επιθετικότητας / του πολέμου των ΗΠΑ. Ταυτόχρονα, ο στρατιωτικός και πολιτικός επεκτατισμός της (δηλ. όχι μόνο εξαγωγές κεφαλαίων) βρίσκεται σε πιο εμβρακό στάδιο – χωρίς αυτό το στοιχείο δε νοείται η «ιμπεριαλισμός». 3. Οι δύο χώρες υπολείπονται στην παγκόσμια εμβέλεια/ακτίνια της επιρροής τους, δηλαδή μακρύτερα από τον στενό περίγυρό τους. Δε διαθέτουν το εκτεταμένο δίκτυο βάσεων, μηχανισμούς παραγωγής «πραξικοπημάτων» κ.λπ. του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Το σημαντικό, ισχυροποιημένο Σύμφωνο της Σαγκάης δεν είναι ακόμα ένας οργανισμός δοκιμασμένος για δεκαετίες και με συνοχή όπως το ΝΑΤΟ. Οστόσο, κάνουν διαρκώς βήματα προς αυτήν την κατεύθυνση, βλ. π.χ. τη σοβαρή διείσδυσή τους στην Αφρική, εκποσίοντας από σημαντικές ζώνες τους Δυτικούς ιμπεριαλιστές.

δ) Χώρες που γενικά μπορούν να νο-

μαστούν «αναδύομενες» ή πολλές φορές περιγράφονται ως BRICS+, είτε προπορεύτηκαν στην «πρώτη σειρά» (Ινδία, Βραζιλία κ.ά.) είτε ακολούθησαν σε μια «δευτέρα σειρά» (Ινδονησία, Νιγηρία κ.ά.). Εκτός από πολύ σημαντικές οικονομίες, οι πιο ισχυρές ή φιλόδοξες από αυτές (ορισμένες φορές πρόκειται για «γίγαντες» σε οικονομικά μεγέθη) αναδύονται ως υποίμπεριαλισμοί – ή το επιχειρούν, με όποιες αντιφάσεις και αστάθειες. Δηλαδή ισχυρές περιφερειακές δυνάμεις, με στρατιωτική ισχύ και στρατηγικά συμφέροντα που έχουν μια σημαντική αυτονομία από τους Δυτικούς ιμπεριαλιστές ή και από τις ΗΠΑ. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η Τουρκία.

ε) Χώρες που υποβαθμίζονται και ξεπέφτουν, με την εξάρτησή τους από τους ιμπεριαλιστές να βαθαίνει (είναι η περίπτωση του ελληνικού καπιταλισμού) ή μετατρέπονται εκ νέου σε «μισοαποικίες» και «προτεκτοράτα» για διαμελισμό και λεηλασία (η κατάσταση που επιδιώκει και δημιουργεί σε Μ. Ανατολή, Β. Αφρική κ.ά. η επιθετικότητα κυρίως των ΗΠΑ, μέσω διάλυσης χωρών, ανατροπής καθεστώτων κ.λπ.).

Η πάλη ενάντια σε Ιμπεριαλισμό – Πόλεμο

Μέσα σε αυτήν την ιδιαίτερη κατάσταση, όπου διαμορφώνεται συγκεκριμένα ο ενδοϊμπεριαλιστικός ανταγωνισμός σήμερα, βασικά συμπεράσματα είναι τα εξής:

α) Στον οποίο βαθμό ισχύει ο χαρακτηρισμός «πολυπολικός» κόσμος, αυτό δεν έχει καμία σχέση με αυταπάτες για κάποια διεθνή ισορροπία βασισμένη στο «διεθνές δίκαιο» ή σε μια «δίκαιη παγκοσμιοποίηση». Ειδικά αν κάποιος θεωρήσει εγγυητή γι' αυτό τις δυνάμεις, που ισχυροποιούνται σε βάρος των Δυτικών ιμπεριαλιστών. Το αντίθετο, η ανισορροπία και η σύγκρουση τρέφουν τον κίνδυνο ενός Γ' Παγκοσμίου Πολέμου. β) Το παγκόσμιο εργατικό κίνημα δεν πρέπει να χαθεί σε αδιέξοδα για «στρατόπεδα καλών ή κακών ιμπεριαλιστών», αλλά να διατηρήσει την ταξική ανεξαρτησία και τον διεθνισμό του, στην πάλη για τη σοσιαλιστική επανάσταση. γ) Πολιτικά και πρακτικά, η πρώτη προτεραιότητα είναι η ήττα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού (και μαζί του σιωνιστικού Ισραήλ) – καθώς είναι η λυσασμένη προσπάθειά του να μην «εκθρονιστεί» αυτή που πιο άμεσα και γρήγορα σπρώχνει προς τον όλεθρο του παγκοσμίου πολέμου ή και των πυρηνικών.

Σημειώσεις

[1] Οι βασικοί λόγοι ήταν: α) Η Οκτωβριανή Επανάσταση του 1917. β) Η εξασθένιση των παλιών αποικιακών αυτοκρατοριών εξαιτίας των δύο παγκοσμίων πολέμων. γ) Η ανάδειξη των ΗΠΑ στη μακράν ισχυρότερη δύναμη. δ) Η ανάπτυξη των εθνικοαπελευθερωτικών κινήσεων και της αποικιακής επανάστασης.

[2] Οι ιμπεριαλιστικές μεγάλες επιχειρήσεις και πολυεθνικές κερδίζουν σε βάρος των εξαρτημένων χωρών, επειδή συμμετέχουν στο παγκόσμιο εμπόριο με εργασία ανώτερης παραγωγικότητας.

[3] Η ΕΣΣΔ ήταν μέχρι τη διάλυση της (1991) ένα γραφειοκρατικά εκπροσωπούμενο εργατικό κράτος. Η Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας (μετά από τη νίκη της Κινέζικης Επανάστασης το 1949) ήταν εξ αρχής ένα εργατικό κράτος με γραφειοκρατικές παραμορφώσεις, όπου η παλινόρθωση του καπιταλισμού επιταχύνθηκε τη δεκαετία του 1990.